BUTURUGA MICĂ RĂSTOARNĂ CARUL MARE

—— Adrian B. COSMA ——

De ce se spune: "buturuga mică răstoarnă carul mare"? Sau: de ce leul care împărţea "dreptate" în fabula lui Grigore Alexandrescu, declară pur şi simplu: "Noi vrem egalitate, dar nu pentru căţei".

Nici oamenii de bun simţ, care ne-au lăsat zicala amintită, nici marele nostru poet, profetul din "Anul 1840", n'au apucat nici un Preşedinte de Republică, în situaţia de "conducător al lumii", cum din 1944 încoace sunt toţi Preşedinţii Statelor Unite, dintre care ultimul s'a ridicat cu aripi arhangheleşti pe undele celei mai colosale "mas media" din lumea liberă, ca erou al renaşterii morale a poporului american. Dar iată cum carul cel mai mare al lumii, pe care stă leul libertăţii, al dreptăţii şi al tuturor valorilor superioare dela sfârşitul secolului XX, suferă o prăbuşire morală. Sfârşitul moral al acestui meteor istoric, este concis anunţat într'un mic articol din presa europeană: "Morală din America", publicat în ziarul german liber "Frankfurter Allgemeine Zeitung" din 29 Aprilie 1987. Cum este foarte scurt şi în acelaşi timp răs-explicit, îl reproducem:

"Pe ce se sprijină guvernul din Washington în decizia prin care Preşedintele Statului Federal Austriac, Waldheim, este declarat persoană neacceptabilă? Până acum numai pe diverse afirmaţii făcute de alţii (nu de guvernul american), şi nedovedite în nici un fel. In cazul în care guvernul Statelor Unite se mulţumeşte cu o indicaţie redusă la bănuială, impietează împotriva PROPRIULUI PRINCIPIU DE DREPT PE CARE SI L-A REVENDICAT DE TOTDEAUNA. Fără nici o îndoială reproşul adus este foarte aproape de ipocrizie. De-a lungul deceniilor trecute Statele Unite ale Americii au invitat după cel de-al doilea război mondial atâţia oameni de stat despre care oricine din lumea aceasta ştia că au participat la cele mai sângeroase crime în masă. In acele cazuri nu exista nici o căutare în liste, nici o obiecţie de ordin moral, şi unii dintre aceşti oaspeţi au fost chiar copleşiţi cu respect şi simpatie. De ce? Pentrucă America NU VOIA SA BRUSCHEZE STATE DE CARE CREDEA CA INCA MAI ARE NEVOIE.

Preşedintelui Waldheim nimeni nu i-a dovedit până azi nici o acţiune desonorantă. E de crezut că puterea mondială America crede că poate reduce micul stat neutral Austria, la bunul său plac? Să fie în vreun fel aducător de avantagii acest bun plac?"

Bineînţeles că nu orice petec pierdut din Europa, este o pierdere ireparabilă pentru America. Suntem în faţa unui al doilea dezastru istoric, după Yalta-Teheran-Potsdam, care-au urmat uşuratecului München 1938? Să rămânem pentru mileniul următor o nenorocită subomenire după cel mai crunt "jubileu" al istoriei mondiale, deci al anilor 1938-1988, în care "democraţia" a împărţit lumea când cu o tiranie când cu alta, ca să definitiveze această împărţire cu tirania rămasă, adică a comunismului distrugător şi el de umanitate deloc mai "milos" ca alţi distrugători?

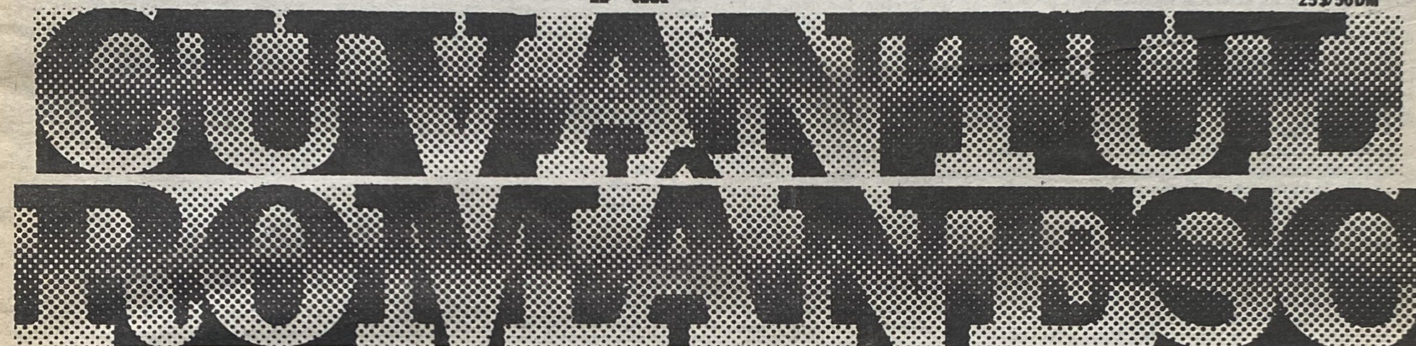
Să nu dea Dumnezeu ca Austria să fie "buturuga mică" care să răstoarne "carul mare". Mai ales că aici nu e vorba decât de o mică buturugă simbolică, care reprezintă la urmă atâtea buturugi aruncate în mlaştina comunismului. Un "car" cu motoare ce duc oamenii în lume, n'a avut nici de astă dată parte de-o reală "lumină" la cârmă.

Este necesară o strictă precizare. In această chestiune "Waldheim", care de

Continuare în pag.3

ISSN
0705-8365

Preţul unui abonament anual
25$/50DM

THE ROMANIAN VOICE
THE LARGEST ROMANIAN NEWSPAPER IN THE FREE WORLD

ANUL 12 Nr. 134 -IUNIE 1987- PUBLICAŢIE LUNARĂ EDITOR: GEORGE BĂLAŞU

CIRCULAŢIE IN AFARA CANADEI: AFRICA, ARGENTINA, ANGLIA, AUSTRALIA, BRAZILIA, BELGIA, CHILE, DANEMARCA, ELVETIA, GERMANIA, GRECIA, FRANTA, ISRAEL, ITALIA, OLANDA, ROMANIA, SPANIA, S.U.A., SUEDIA, TURCIA, YUGOSLAVIA, NOUA ZELANDA

LUCRURI DE LUAT ÎN CONSIDERAŢIE

Eugen BÂRSAN

Vorbim de lucruri care privesc comunismul. Bineînţeles cel ruso-sovietic, care este forţa generatoare, conducătoare şi exploatatoare a lui, şi apoi şi cel românesc care cu deosebire ne priveşte pe noi, fiindcă pune la grea încercare viaţa şi chiar existenţa Neamului.

Să începem cu o scurtă vedere generală, pornind dela importantul fapt că cele mai eficiente partide comuniste din lumea liberă sunt în unele ţări în care ele n'au importanţă electorală. Dar aceasta nu înseamnă deloc că ele n'ar avea un rol, şi în fapt chiar unul mare. Acela de a servi politica ruso-sovietică. Două exemple: s'a văzut în războiul trecut cât rău au făcut comuniştii în Anglia (în chip aparent cu un partid neimportant), infiltrându-se în aparatura de stat. In aceeaşi situaţie de neînsemnătate electorală au făcut la fel cei din Statele Unite, unde dela o relaţie cocoşată dintre Eleonor Roosevelt şi şeful tineretului comunist din U.S.A. se poate crede că se trage dezastrul Europei cedate lui Stalin.

Fără a ne mai extinde în istorie şi geografie, e bine să stabilim: dacă mai ieri influenţa partidelor comuniste fără rol electoral a fost mai puţin vizibilă fiindcă ea a operat în culise, astăzi ea ne sare în ochi ca foarte vie şi deci activă peste tot. Un ultim exemplu: partidul comunist din Statele Unite - în asociaţie cu tovarăşii lui idioţi utili - a mobilizat pentru ziua de 25 Aprilie crt, la Washington D.C., un marş demonstrativ de circa 75.000 persoane, cu lozinci: pro-Nicaragua, pro-Angola, anti-înarmare, anti-Africa de Sud, etc. In chip indirect, o evidentă demonstraţie pro-sovietică. Numai orbul nu poate vedea cum comunismul este pus la lucru de Soviete printr'o simplă apăsare de buton. Nu ştim unde el sună, dar vedem ce pune în mişcare. Mai importantă decât demonstraţiile e teribila mass media, care mai cu seamă de când arhitecţii politici pro-sovietici au reuşit s'o cupleze cu oameni politici din "democraţia" parlamentară, ea a ajuns a deveni o putere cu influenţă enormă. Sincronizarea sovietică este neînchipuit de bine pusă la

Contiunuare în pag.3

VORBIŢI ŞI SCRIEŢI ROMÂNEŞTE

—— Aurel RAUŢĂ ——

In nenumărate ocazii, prin articole, conferinţe sau convorbiri am evocat această problemă plină de miez şi care este legată de însuşi patrimoniul nostru românesc şi pe care trebue să-l apărăm şi păstrăm cât mai curat, ca să lăsăm generaţiilor viitoare o limbă şi o scriere nu urâţită şi ruinată, ci întreagă şi plină de frumuseţe, aşa cum am moştenit-o dela înaintaşii noştri.

Noi cei care trăim într'o lume liberă, unde putem să ne exprimăm aşa cum ne cere inima, noi avem o datorie sfântă, ca să nu pocim limba sau scrierea, aşa cum se întâmplă în România de astăzi.

Afirm cu toată greutatea, că limba noastră sufere o delăsare şi o nemărginită anarhie. Sunt conştient că limba fiind un organism viu, nu poate fi încătuşat în dezvoltarea lui. Stim cu toţii că o limbă se îmbogăţeşte cu aporturi străine. Dar mai ştim că o limbă trăieşte epoci de sclipire şi măreţie dar şi epoci de decadenţă şi sărăcie.

Totul depinde de gradul de cultură, de instrucţie, de o ţară. In ţara noastră s'a întâmplat un fenomen, poate unic, în legătură cu limba şi cu scrierea. Comunismul, începând cu 1948, a suprimat total, tot stratul cultural al ţării. Golul creat a fost umplut cu tot ce avea societatea noastră mai abject: ţiganii, mahalagiii şi toată lumea aceea de jos, care au ocupat tot ce are o ţară ca structură culturală, administrativă, de apărare. Insăşi ierarhia ţării era şi continuă să fie formată în cea mai mare parte, din ignoranţi şi inculţi. Puţinele puncte de lumină ce rămăseseră împrăştiate, nu puteau face nimic în faţa valului de neştiinţă ce năpădise neamul.

Schimbul învăţământului, lipsa de profesori, separarea de şcoală a tuturor elementelor de origină nesănătoasă, care însă aduceau limpezimea graiului, invadarea tuturor centrelor cu elemente ieşite peste noapte din bârlog, au dus treptat, treptat la această schimbare, degradând-o, a cinstitei limbi româneşti.

Tara a trecut şi prin perioada neagră a rusofiliei. Români dar şi străini de neamul nostru, ne-au impus în ultimele decade o învăţătură străină de neamul nostru. Au vrut să rupă tot ce aveam noi mai sfânt: latinitatea limbii noastre. Dacă în vorbire nu au reuşit, ne-au stricat voit, scrierea. Fără nici un argument ştiinţific valabil, ne-au modificat ortografia, obligând toată lumea să scrie aşa cum dictau ei.

Nici o limbă din Occident nu a suferit mutilarea pe care a suferit-o limba noastră. Invăţaţii din Franţa sau Anglia, sau Germania nu şi-au pus niciodată problema unei modificări a ortografiei. Si câte propuneri nu s'ar putea face în aceste limbi! Felul de a scrie este un mod convenţional, stabilit în decursul veacurilor, ca să se transcrie sunetele articulate ale unei limbi. Această transcriere are şi o valoare de memorie vizuală, pe care se învaţă din copilărie şi cu care rămânem pentru toată existenţa. Nici o naţie din cele pomenite, nu trec la acest atac destructiv, pentrucă nu sunt obligaţi de nici o putere politică să o facă. De aceea în limba franceză apă va rămâne totdeauna eau şi nu o.

In România, curentul rusofil care dorea ştergerea elementului latin din limba noastră, a trecut la atac şi ne-a înlocuit pe â cu î pierzându-se originea a nenumărate cuvinte latine, ca: mână, pâine, câine, când, câmp, câteva, cânepă, cânt, când, cârlan, cât, câteva, etc.

A rupt şi o elementară regulă ortografică, suprimând apostroful, care are altă funcţie, ca trăsătura de unire pe care au impus-o.

Noi cei din lumea liberă, unde putem să scriem cum trebue, avem o datorie sfântă către generaţiile viitoare care vor trăi într'o Românie liberă, să le lăsăm prin scrierile noastre de aici, o imagine adevărată a limbii noastre scrise. Toate cărţile, toate ziarele, tot ce se publică în lumea noastră să se scrie aşa cum am învăţat din strămoşi. Fac un apel călduros la cei ce conduc revistele noastre din străinătate, vorbesc de cele libere, să-şi modifice scrierea şi să impună articolelor ce primesc scrierea noastră veche. Acest apel îl adresez, prietenilor Radu Câmpeanu, Ion Solacolu, Mihai Korne, care în Revistele BIRE, DIALOG şi LUPTA întreţin o luptă aşa de neînfricoşată contra cotropitorilor ţării, să arate diferenţa de cei din ţară şi prin acest amănunt poate, dar de o mare semnificaţie ideologică. □

editorial

SPIRITUL DE COMBATIVITATE

Esența exilului românesc, ca a oricărui alt exil, este combativitatea. Fără spirit de combativitate nu se poate legitima existența exilului. Nu te refugiezi din propria ta țară, datorită condițiilor politice, ca să te complaci în mediul libertăților și să renunți la ideea de a schimba condițiile politice care au generat refugiul în lumea liberă. Refugiul nu este decât o modalitate de luptă, un transfer de metode combative, dintr'o zonă în altă zonă. Pe vremuri, în timp de invazii barbare, Românii se retrăgeau în munți, pentru un exil temporar. Nu renunțau la luptă, ci duceau lupta cu alte metode, cu alte mijloace tactice. Retragerea în munți nu a însemnat pierderea sau diminuarea spiritului de combativitate.

Exilații politici sunt acei care au luptat pentru un ideal, ideal național, și au fost legați de soarta propriei lor țări. S'au integrat în suvoiul de lupte cu o conștiință de răspundere morală, de prezență totală și de sacrificiu. Ei continuă ceea ce au început acolo, departe, în țara lor năpăstuită de barbari, să fie prezenți pe metereze, împotriva tuturor adversarilor, dinăuntru și din afară.

Cei care sunt organic legați de un ideal și a căror prezență este neîntreruptă, prin sacrificii crescânde, și cu un spirit de combativitate mereu proaspăt, reprezintă elita în forma cea mai pură a ei. Elita se caracterizează prin dăruire, prin prezență, prin conștiință morală și națională și prin puterea de luptă în serviciul idealului lor. Elita se dăruieste pentru interesele și binele comunității lor naționale. Elita este prezentă în toate manifestările si locurile decisive pentru soarta comunității. Elita este călăuzită de morale și de obiectivele naționale. Ea este conștientă de valorile morale si naționale pe care le reprezintă. Elita nu încetează lupta, nu demisionează și se retrage la pensie. Ea este mereu în luptă, animată de spiritul de combativitate pe care-l implică existența unei comunități.

Exilul românesc există prin desfășurări de lupte, pe mai multe planuri, și va continua să existe atâta timp cât spiritul de combativitate nu va dispărea.

Astăzi, după atâția ani de lupte și de încercări, profilul exilului românesc s'a schimbat, în aparență, nu în substanța lui. Mulți au dispărut, au obosit, s'au retras din cauze variate: boală, vârstă, evoluție psihologică. Dar elita a rămas, căci acesta este rolul elitei, să fie prezentă. In ciuda pierderilor avute, rândurile elitei românești nu s'au rărit. Lupta națională a exilului continuă și va continua până la biruința finală. Elita exilului se reîmprospătează mereu și, astfel, se asigură șansele de luptă.

Există și segmente ale exilului, care nu sunt animate de spiritul de combativitate decât într'o măsură relativă. Nu s'au sustras, dar se mențin într'o participare limitată, nu de opoziție față de obiectivele acestui exil, ci dintr'o comoditate, care, de fapt, nu crează dificultăți majore. Există însă un imperativ național, care cere celor din exil să fie prezenți la toate activitățile care măresc șansele de biruință românească. Cei de bună credință nu au dreptul să rămână în afară. Fiecare își poate aduce contribuția sa la strădaniile generale. Fiecăruia dintre acestia i se cere să devină combativ, pe planul ideilor, activităților, manifestărilor și pe planul luptelor. Se luptă pentru eliberarea României de sub jugul comunisto-sovietic, și numai prin participarea la această luptă se legitimează demnitatea de Român.

George BĂLAȘU

CĂTRE CITITOR

SPRE CUNOSTINȚĂ: Ținem să facem cunoscut că -REDACȚIA ACESTUI ZIAR- nu împărtășește totdeauna ideile și punctele de vedere ale colaboratorilor din articolele semnate.

CULTURĂ ŞI SEMIDOCTISM

—— Gheorghe RĂDULESCU ——

Incadrată în cultura și spiritul european, România până în anii 1944-1945, devenise una dintre țările vechiului continent, cunoscută prin creațiile sale în multe domenii ca: științe (fizică, chimie, matematică, medicină), literatură, filosofie, arte plastice, muzică și altele.

Dorința de noutate, contactul cu celelalte țări ale Europei, schimbul de idei, de personalități științifice și artistice, au făcut ca în orașele importante ale țării, unde erau universități și școli superioare să fie oameni de înaltă și profundă cultură, fiind în același timp scriitori cunoscuți, profesori la diferite facultăți, înalți prelați ai vieții religioase și cadre didactice la facultățile teologice. Nume de personalități remarcabile și apreciate ca: Nicolae Iorga, Sextil Pușcariu, Nichifor Crainic, D.Caracostea, N.Cartojan, Vasile Pârvan, Lucian Blaga, Gh. Brătianu, Garabet Ibrăileanu, Nae Ionescu, Mircea Eliade, Mitropolitul Irineu Mihălcescu, Episcopul Iuliu Hossu și de mulți foarte mulți alții care au făcut cinste culturii, științei și credinței neamului nostru, unii dintre ei trecând prin torturile din temnițele de exterminare comunistă.

Prin urmare România luase un avânt artistic și științific fără precedent. Datorită libertății social-politice aceste personalități creatoare au trasat un drum și o perspectivă cu o deschidere spre un nou orizont spiritual odată cu dezvoltarea tehnico-științifică și umanistă internațională. Această dezvoltare însă la noi nu se mai putea realiza după cel de al doilea război mondial, decât numai dacă România și-ar fi continuat drumul său început cu mulți ani în urmă, încât în momentul încetării ostilităților armate și căderea țării noastre sub comunism a început un puternic regres social, politic, economic și cultural, tendința fiind de a suprima și răsturna toate valorile spirituale și umane și instaurarea unui regim dirijat din umbră spre teroare, minciună, crimă, distrugere și incultură. Ura și complexele acelora care puseseră stăpânire pe putere cu ajutorul armatelor cotropitoare sovietice, erau atât de mari, încât singurele posibilități de a se putea impune (credeau ei) erau crima, minciuna, jaful, falsificarea adevărului și ridicarea și instalarea în toate domeniile de activitate a incapabililor, netrebnicilor și a trădătorilor de neam și țară. Istoria Românilor era condusă și manevrată de un oarecare Mihail Roller, pe care îl supără istoria și spiritualitatea acestui popor și a acestei țări, un om fără nici o chemare, incult și lipsit de cel mai elementar simț al cercetării științifice. Același lucru se petrecea și în literatură prin droaia de nespecialiști (unii nu aveau studii de loc) fără diplome universitare ce se instalaseră la catedrele facultății de litere ca Ion Vitner (dentist) la Istoria literaturii române, ca șef de catedră, multilându-l și falsificându-l, împreună cu alții, pe Eminescu, iar unii scriitori de valoare nici nu mai existau ca Titu Maiorescu, Octavian Goga, Lucian Blaga, Ion Barbu, Nichifor Crainic, Radu Gyr și mulți alții, în schimb se preda "poetul" cismar Theodor D. Neculuță, care devenise poetul apreciat, iar Dobrogeanu-Gherea ajunsese singurul "critic" al literelor românești, opera lui Maiorescu era blamată, fiind socotită expresia nefastă a burghezo-moșierimii.

In acel timp când activistul de partid Sorin Toma, fiul presupusului "poet" A. Toma, scria broșura "Poezia putrefacției și putrefacția poeziei" împotriva lui Tudor Arghezi, când filosofia, logica, psihologia, sociologia nu mai erau nimic, ci totul era măsluit de către unul Gulian împreună cu grupul lui de aculturali, decretându-se marxismul ca unica filosofie de "valoare" (adică "filosofia" mediocrității) zeci de profesori și specialiști renumiți împreună cu sute de studenți și elevi erau striviți în închisori, iar alții erau anchetați, interogați, umiliți și eliminați din învățământ, întreaga cultură românească era condusă și dirijată de Iosif Chișinevschi și Leonte Răutu, care nu aveau nimic comun cu știința, cultura și credința poporului român. Toți Diaconeștii, Marineștii, Dăscăleștii, Petreștii, Gheorghii, Păunii, Zamfirii, Bivolarii, Rotarii, Muntenii, Nichiforii, Stuparii, Stăneștii și mulți alții ocupau posturile de conducere din sectoarele culturii, științei, economiei și politicii.

Mihai Beniuc "toboșarul vremurilor noi" devine președintele și agentul Uniunii scriitorilor, împreună cu alți favoriți ai partidului ca: Maria Banuș, Dan Deșliu, V.Tulbure, E.Mandric, V.M.Galan, Aurel Baranga, M.Davidoglu, Tiberiu Utan, Virgil Teodorescu și alții, toți mărunții și inapții falsificau tot ce le cădeau la îndemână, sistemul îmbrăcând diferite forme, una mai draconică ca cealaltă, lăsându-și urmași mai netrebnici ca ei să le continuie drumul de distrugere cu mai pregnantă virulență până astăzi.

Cu toate acestea poporul român prin înțelepciunea și răbdarea sa așteaptă ziua descătușării care se apropie, căci brațul ucigașului obosește și se sfărâmă împreună cu întregul mecanism de distrugere care se descompune clipă de clipă prin propria-i substanță și acțiune nelegiuită. □

CĂTRE REDACȚIE

*ISTANBUL, TURCIA - Suntem un grup de Români veniți în Campul din Turcia și vă rugăm să redactați această scrisoare, deoarece suntem extrem de necăjiți că nu ni se dă nici un ban dela organizația internațională A.I.S.I.M.S.I.M. Nu știm cine este de vină pentru faptul că nu ni se acordă acest ajutor financiar. Dar tot auzim că responsabilă ar fi această familie, care pur și simplu ar complota împotriva celor din Camp. Chiar zilele acestea, a sosit suita formată din familia sus menționată și directorul campului nostru a apostrofat-o pe doamna în cauză, pentru că nu ne dă banii; ea a pus capul în pământ și nu a răspuns nimic. De asemenea, mâncarea este sub orice critică; ni se dau în permanență mai mult legume fără carne, și la două zile orez.

Vă rugăm cu lacrimi în ochi a ne rezolva problema acută ce ne ține într'o mare tensiune. Noi bărbații nu găsim de lucru decât 2-3 zile pe săptămână și asta nu în mod permanent. Pentru munca brută, de sclavie curată, primim doar 4.000 de lire pe zi, pentrucă organizația nu ne dă dreptul să muncim ca cetățenii turci, oprindu-ni-se și asigurările. Pe scurt, lucrăm ca zilieri.

Un alt necaz este cu Iranienii și Irakienii, care sunt ținuți în camp câte 2-3 ani și nu pot lucra ca și ceilalți, fiind puși în situația denorită de a fura sau a fugi din camp, ca apoi să fie prinși și trimiși la închisoare, unde îi uită și pământul.

Vă implorăm, să verificați adevărul celor spuse de noi și să ne ajutați.

Cu stimă deosebită,

"UN GRUP DE ROMANI ONESTI"

*AKRON, OHIO, USA - Suntem o familie de noi veniți, preferând să ne păstrăm anonimatul din motive ușor de înțeles, dar dorim să vă mulțumim pentru amabilitatea Dvs. de a ne trimite ziarul Cuvântul Românesc cu regularitate, deși nu ne putem permite încă un abonament. Mulțumim și pentru frumoasa limbă ce o folosiți, ortografia pe care am învățat-o de mult odată. Vă dorim mult succes tuturor dela redacție.

BC.

*VANCOUVER, CANADA - Tin să vă mulțumesc foarte mult, exprimându-mi toată recunoștința pentru înțelegerea acordată de comitetul Dvs. de redacție de a mi se acorda pe anul în curs, abonamentul gratis la ziarul "Cuvântul Românesc". Așa cum am mai scris, sper, nădăjduiesc, să nu rămân prea mult timp dator.

Vă atașez aici niște adrese, pe care vă rog să le trimiteți celor din lagărul de refugiați din Turcia, precum și în alte lagăre unde sunt Români. Cererile trebue făcute individual, nu în grup, chiar dacă este vorba de soț și soție. După cum știți, este greu acum cu emigrarea în Canada. Sperăm să aibă noroc. M'aș bucura să sosească aici, în Vancouver, mai mulți Români. Acest oraș este prin excelență multinațional, numai Românii, însă nu își afirmă existența în nici un fel, ca celelalte nații. Nu există un pol de atracție și mobilizare. Biserica poate suplini această lipsă. De aceea, cred că Biserica Ortodoxă Liberă ar trebui să-și extindă activitatea misionară, să nu lase ca vidul acesta să fie ocupat de comuniști, prin biserica controlată de ei. Până acum, Arhiepiscopul Victorin a fost de 6 ori la Vancouver, în timp ce Episcopul dela Vatra nu a fost niciodată. O singură dată a fost în fugă secretarul P.C. Grabowski. Cu toată cinstea și respectul ce port Episcopiei dela Vatra, aș îndrăzni să spun că ar trebui făcut mai mult.

Trăind cu speranța că într'un viitor apropiat vom avea biserica noastră românească, îmi permit să dau mai jos trei adrese ale unor biserici canadiene, care ajută refugiații să emigreze în Canada:

1. Menonite Community Centre,
   Mrs. Mabel Paetkau
   P. O. Box 2038, Vancouver
   V2T 3T8, Clearbrook, B.C. Canada
   Tel. (604) 859-4141
2. President of Mormon Church
   Mr. John Tollestrup
   2820 Bushnell Place,
   North Vancouver, B.C. V7G 2Y8, Canada
   Tel. (604) 985-9267 or 689-9111
3. Presbiterian Church in Canada
   Rev. Tony Plomp
   7111, No.2 Road
   Richmond, B.C. V7C 3L7, Canada
   Tel. (604) 277-5410

Cu toată stima și dragostea românească, vă urez din sufletul și cu toată inima, bun noroc!

Fotie GEORGESCU

Second Class Mail Registration Number 4133

CEI SĂRACI CU DUHUL

— Mihaela RAICU-TRANDAFIR —

Este greu de acceptat și tot așa de greu de înțeles că în timp ce adevărații exilați, acei Români cu conștiință națională care își vor țara dezrobită, luptă pentru unitatea exilului, un număr de așa ziși "sufletiști", "culturalnici", etc., încearcă să pună bețe în roate acestei acțiuni, făcând jocul guvernului comunist din București.

Trimișii Bucureștiului în acest scop, folosesc metodele cele mai subtile de dezbinare a exilului.

Sfânta ignoranță, excitată de dorința de a fi cineva în exil, când în țară nu ar fi putut fi nimeni, este folosită în slujba dezbinării, cu oarecare succes.

Ambiția de a deveni președinte al unei organizații, cât de mică, chiar numai de o persoană, este alimentată și întreținută la cei săraci cu duhul, așa încât motto-ul acestora devine: "Dacă voi nu mă vreți, eu...Mă vreau". Si astfel, aceștia mai înregistrează încă o organizație în capul căreia se așează singuri (tot așa cum Ceaușescu s'a încoronat singur președinte pe viață); apoi, încep să-și irosească energia, timpul și banii pentru a dubla acțiuni care au loc oricum, fiind organizate de asociațiile serioase și puternice ale exilului. Ceea ce ei reușesc cu sau fără bună știință, este să țină la distanță de marile acțiuni organizate de exil, o parte din Români. Ei poate nu doresc dezbinarea, ci dimpotrivă, dar prin acțiunile lor contribuie la aceasta.

Alți săraci cu duhul, pot fi ușor convinși că nu e bine să facă politică în exil, că mai au rude în România și că... e mai util să se adune cu toți Românii (ambasadiști ori ne), să petreacă împreună, să-și amintească ce frumos era odată în țară... Mai mult, să propage arta și cultura românească actuală în Occidentul credul, să arate acestuia cât de frumos și bine trăiește lumea în România, să-i invite în final să vadă cu ochii lor frumusețile patriei, realizările României comuniste (bisericile dărâmate, etc.)

Si astfel, apar încă o serie de asociații culturale, bine definite ca "apolitice", care de fapt sunt cele mai politice posibil, dirijate din umbră, precum niște roboți, să execute ordinele guvernului comunist din România.

Zvonurile lansate de aceiași trimiși ai guvernului comunist în ajunul diverselor manifestări de unitate a exilului sau a unor demonstrații împotriva regimului comunist, indicând diverse pericole evidente - bombe ascunse în sălile unde vor avea loc aceste manifestări sau conflicte ce vor avea loc "cu Ungurii" ce vor veni să ceară Transilvania chiar în acel moment - reușesc să sperie parte din Românii de bună credință, dar slabi de înger, care altfel poate ar fi participat la aceste întruniri întărind rândurile exilului.

Organizarea de petreceri acasă sau la iarbă verde, absolut din întâmplare, în același timp cu manifestările organizate ale exilului, oferind poate mai multe decât acestea, uneori tentează, mai ales pe noii veniți, dornici de a cunoaște locuri și oameni noi.

Intriga și bârfa - specifică omului de rând - conving pe unii noi veniți că tot ce fac cei ce fac ceva, este bazat pe un interes material, că aceștia sunt plătiți cu bani grei de cineva ca să-i atragă în diverse organizații, că exploatează munca noilor veniți; acestora li se vântură ideea că orice se face de fapt din suflet, orice ajutor ce li se dă, de altfel voluntar, și desinteresat, este de fapt făcut cu un anume scop, și în concluzie, că este mai bine ca aceștia să stea de o parte, să nu se lase atrași în nici un fel de curse....

Si la marea majoritate a noilor veniți, aceste intrigi și bârfe găsesc un teren propice, deoarece ei vin dintr'o închisoare de o viață, cu o haltă de luni sau ani în lagărele neprimitoare, și deci normal să fie suspicioși, să fie fragili și la cea mai mică adiere de vânt să se încline. Ei sunt speriați și de umbra lor și preferă să se ascundă, să dispară, să se înstrăineze.

Toate aceste metode, precum și altele nemenționate, dar tot atât de subtile, nu reușesc însă să țină departe de nucleul exilului decât pe cei slabi, pe cei care stau apoi de o parte și se uită la cei ce muncesc sau luptă, în așteptarea unui insucces, ca să aibă apoi un motiv de bârfă, de a crea confuzie și de a demonstra cât de inutila este activitatea exilului.

Aceste metode însă nu reușesc să clintească pe cei ce, cu orice sacrificii fizice, morale, materiale, construiesc biserici, adevărate lăcașuri de cultură, în jurul cărora să se adune adevărații exilați,, pe cei ce astfel devin eroii fără nume pentru generațiile viitoare.

Iar cei ce astăzi își vând pentru un pumn de arginți sufletul lor și așa mic, trebue să știe că nu pot împiedica acțiunile puternicului exil românesc. Ei vor intra în istorie ca trădători, ori nu vor intra deloc. □

LUCRURI DE LUAT ÎN CONSIDERAȚIE

Urmare din pag. 1

punct iar mass media e întotdeauna săritoare la datorie în slujba ei.

Incepe o intimidare pe toate fronturile, paralelă cu "senzaționala" pretinsă dezarmare a lui Gorbaciov. Tot pe acest plan este de văzut și coincidența intre ofensiva Gorbaciov și "afacerea Irangate", care este folosită și exploatată la maximum ca mijloc de minare a poziției politice a Statelor Unite reprezentată de Reagan. **Distrugând** omul, îi distrugi politica.

Avem motive să ne îngrozim de alianța presei cu politica subterană sau fățișă ruso-sovietică. Ceea ce poate declanșa această alianță, cu mijloace de bursă și cu partide comuniste neînsemnate ca rol electoral dar conduse strategic de **Soviete**, sunt lucruri foarte alarmante și ca atare de luat în chip corespunzător în considerație.

Este de-a dreptul uimitor cât de repede și de eficient operează campania de susținere a tot ce-i cade bine **Rusiei sovietice,** campanie în centrul căreia stă o presă care reprezintă stânga "liberală" și care trebue luată și văzută ca un extrem de serios avertisment pentru lumea încă liberă. Stânga liberală cu presa ei, joacă un rol de protagonistă a unei înfrățiri a Oc**cidentului cu iadul comunist. In alte cuvinte, de** pregătire a sucombării vechii civilizații apusene în fața imperialismului rusesc din Răsărit, de astă dată ne mai pomenit de activ în numele marxismului.

Ceea ce e nou, este graba agresivă a lui Gorbaciov. Si anume: a dat un timp de șase luni pentru dezar**mare (bineînțeles că în vreme ce pentru retragerea** Rusiei din Afganistan pretinde că are nevoie de șase ani. America, luată prin surprindere, a dat la început semne de acceptare, sperând să câștige ceva timp, dar Sovietele nu se lasă: ele o denunță că umblă cu cărți măsluite.

Problemele legate de multe semne de întrebare privesc în totalitatea lor și soarta României. Intre ele e și una de care ținem să amintim. Instituția americană "Radio Europa Liberă" îl atacă pe Ceaușescu în chip și fel, dar nu ideologic. Ceea ce nu poate însemna decât că "socialismul comunist" trebue menajat. Lichidarea lui Ceaușescu fără **lichidarea sistemului - în afară de o adâncă și** satisfăcătoare răsuflare că cel mai urît dintre pământeni s'a dus - nu înseamnă în fond mare lucru în mai bine. Că iluzia e destul de puternică într'o asemenea privință, e vizibil. Dar e bine de luat în considerație că e vorba de o iluzie recidivă. Oamenii care mai ieri au crezut - încântați - în "Ceaușescu-naționalul" acum își asumă iluzia unor zile mai bune fără el, desconsiderând că răul în comunism vine în chip fundamental dela ideologie și sistem. Indiferent de cine este în frunte atâta timp cât acestea conduc țara, viața e robie.

Eugen BÂRSAN

Din zborul lui 707

SALUTĂRI DIN BANGLADESH

"Fiul Iubit" cu "Muma Patriei" au plecat în turneu ca să rezolve problemele internaționale.

Sfetnicul Nicolae ține discursuri la sosire pe aeroport și emană comunicate la plecarea de pe aeroport.

Intre aterizare și decolare au loc plimbări, parăzi, întruniri, consfătuiri, banchete, prezentări de buchete, îmbrățișări cu jurăminte veșnice și încheieri de tratate cu adălmaș de pahare umplute cu planuri eterogene.

Evenimentele mărețe de istorie contemporană și cu ecouri în stratosferă sunt înțepenite pentru posteritate în fotografii trase din picioare sau din colțul canapelei.

Masmedia "Dambo-vițelușană" - alături. de viitoarele succese ale întrecerilor socialiste asigurând poporului la vară iarbă și lumină dela soare-și-a obosit cerneala ca să convingă pe cetățeni cât de greu cântăresc pe meridiane "importantele propuneri românești..." (România Liberă)

Nepal, Birmania, Bangladesh, Zair, Angola, întreg mapamondul plus Constelația Ursului au acordat "Inaltă prețuire, profund respect pentru activitatea dedicată idealurilor păcii, independenței și progresului."

"Gândirea politică și acțiunile președintelui Nicolae Ceaușescu (Informația Bucureștiului 25/03/87) consacrate rezolvării marilor probleme cu care se confruntă omenirea sunt prezentate pe larg într'o pagină dedicată țării noastre de cotidianul "Journal de Angola."

Ceaușescu-i cu problemele politice internaționale, iar problemele științifice internaționale cad în monopolul jumătății conjugale: "Elena Ceaușescu...academiciană, doctor, inginer... "Eminentă personalitate politică și a vieții științifice" scrie ziarul 'Elina' din Ziar". (România Liberă 27.03.87).

D-na Elena Ceaușescu, cu prestigiu de savantă mondială, a discutat despre molecule, pelicule și alte științifice scule, dela înălțimea catedrei de cunoscătoare a alfabetului și a faptului că la coada frazei se pune punct.

Rămâne de văzut dacă aceste țări, ca o consecință a vizitei tov. Nicolae Ceaușescu și "...în scopul progresului", vor încerca să copieze fericirea "Epocii de Aur" reducând consumul de gaz, electricitate, pâine și pilaf!

Stroe MOLDOVANU

BUTURUGA MICĂ RĂSTOARNĂ CARUL MARE

Urmare din pag. 1

fapt este "Austria", Kremlinul este unicul câștigător, așa că în realitate s'a făcut voința Kremlinului, cum se face din 1918 încoace. Orice fel de intermediari, "lobyști" cum se spune, să nu-și facă nici un fel de iluzie: cu Europa, cu America și cu Occidentul vor împărți nenorocirea și nu vor împărți deloc fericirea cu Sovietele.

Realitatea predominantă în politica mondială este voința sovietică, așa că trebue să lăsăm de-o parte unele "mitologii", azi depășite. In presa europeană liberă se accentuază cu toată forța: 1) această grosolană eroare americană amenință să schimbe harta Europei, și 2) în consecință "cazul Waldheim" nu se reduce deloc la o "simplă problemă austriacă". Tocmai de aceea o discutăm și noi, fără să fim Austrieci, nici veterani ai armatei germane, nici Germani ca să ne apărăm trecutul apropiat.

Azi este în joc civilizația Europei, civilizația extra-Europei din America, cu tot ce conține ea în ordinea umanistă și a "drepturilor omului". Pentru țările satelizate "cazul Waldheim" e o nouă lovitură, de rău augur. □

Adrian B. COSMA

ESTE COMUNISMUL O FATALITATE ?

—Constantin GORAȘ—

Instalat pe ruinile imperiului țarist, cu un teritoriu imens, cu bogății imense și cu 300 de milioane de oameni, comunismul a progresat mereu în decursul ultimelor decenii, prezentându-se astăzi ca o supraputere cu pretenții de hegemonie la nivel mondial.

După ce a cuprins practic întreaga Asie, după ce s'a impus în politica țărilor din lumea a treia, transformând organizațiile mondiale (ONU, UNESCO, Etc.) în adevărate instrumente de propagandă, comunismul a început acum asaltul asupra Americii, alertând întreaga lume civilizată.

Europa, această frumoasă Europă, leagăn și izvor permanent de civilizație urmărește cu spaimă orice gest al potentaților din Kremlin și se plasează de pe acum pe poziția de învins care cere îndurare.

In Germania circulă lozinca "mai bine roșu decât mort", iar în America se fac filme cu imagini de "după cădere", când America se va zbate "sub cisma sovietică". O vastă mișcare paramilitară (Les survivalistes) care se spune că ar număra deja de pe acum, peste 200.000 de membri, își pregătește oamenii pentru a combate, de pe poziții de guerilă, "viitorul ocupant sovietic".

Dar dacă unele din aceste manifestări apar puțin cam exagerate, nu este mai puțin adevărat că pericolul există. Expansiunea comunismului este continuă, amenințătoare și agresivă ținând țările libere într'o continuă defensivă.

Dar oare, să fie în adevăr, Rusia Sovietică atât de puternică încât să paralizeze orice voință de luptă și să oblige o întreagă lume civilizată la resemnare? O analiză a principalilor factori care determină, în general, puterea unui stat, ne va permite să facem o evaluare și în cazul puterii sovietice.Să încercăm deci să analizăm acești factori:

1. -Puterea militară: Este adevărat că Uniunea Sovietică dispune de un arsenal distructiv cu o putere practic incomensurabilă. Dar, pentru ca să învingi nu este suficient să distrugi (mai ales când poți și tu, la rândul tău, să fi distrus). Dimpotrivă, atât învinsul cât și bunurile sale trebue să rămână nevătămate ca să le poți folosi.

2. -Puterea economică: Uniunea Sovietică nu dispune de forța economică necesară pentru a cuceri lumea.

- In industrie, produsele rusești nu sunt, nici pe departe, competitive pe piața mondială, o bună parte din export bazându-se pe materii prime, sau foarte puțin valorificate prin prelucrare.

-Sectorul tehnic se bazează aproape exclusiv pe asimilarea a ceea ce o armată de spioni reușește să fure dela țările apusene.

-In sectorul bunurilor de consum și în special în sectorul alimentar, Uniunea Sovietică este de asemenea, tributară Occidentului. In fiecare an deficitul în cereale este de ordinul a 15-20% din totalul necesar, ceea ce înseamnă că, într'un răstimp de numai 5 ani, foametea ar fi generală în cazul unui blocaj economic.

3. -Elementul uman: Deși este vorba de o populație de 300 milioane de oameni, factorul om nu constituie o forță de sprijin sigură, în cazul unei acțiuni de cucerire a lumii, din cauza nemulțumirii cvasigenerale provocată de oprimarea și lipsurile în care această populație este silită să trăiască.

4. -Factorul ideologic, pe care propaganda procomunistă îl prezintă ca elementul forte al expansiunii comuniste, nu este nici el favorabil Rușilor. Marxismul nu mai constituie azi o atracție nici pentru cei mai naivi sau mai ignoranți, dovedindu-se a nu fi deloc o ideologie ci numai o simplă metodă de guvernare. Cea mai cruntă și mai odioasă metodă de guvernare pe care a cunoscut-o istoria acestei lumi. Pentrucă marxismul, în care nici Marx însuși nu putea crede, este atât de contrar tendințelor normale ale ființei umane, încât nici mujicii Rusiei țariste, sătui de iobăgia feudală, nu l-au putut suporta. A trebuit să moară, în Rusia, 26 milioane de oameni, torturați, deportați sau înfometați, pentrucă această "ideologie" să se poată instala și să formeze Statul Sovietic, care astăzi se ridică cu pretenția de aducător de fericire în lume.

Si totuși, chiar dacă lucrurile stau așa cum rezultă din această succintă analiză, amenințarea comunistă continuă să fie reală. Numai că, adevărata forță a acestei amenințări trebue căutată în altă parte. Iar Soljenițin a arătat-o limpede.

După dezvăluirea "secretelor" gulagurilor, Soljenițin s'a așteptat ca Apusul, odată lămurit, să treacă la acțiuni energice pentru curmarea răului. Dar cei care hotărăsc, în ultimă instanță, în numele acestui Apus, -(și care nu trebue confundați cu guvernele respective)-nu au întreprins nimic în sensul dorit de Soljenițin. Desigur că, pentru ei gulagul nu a fost niciodată un secret.

Nedumerit, Soljenițin a vrut să ducă lucrurile mai departe. Prin conferințe -(la Harward, în Taiwan sau la Templetown)- el a încercat să lămurească opinia publică mondială, acuzând Apusul de lașitate sau mai degrabă, de sprijin în favoarea comunismului rusesc. Rezultatul acțiunii: Soljenițin a intrat repede în uitare. Iar marile finanțe ale lumii au continuat să sprijine consolidarea comunismului.

Metoda folosită e simplă: Criticarea cu orice preț și cu orice mijloace, a politicii de apărare împotriva comunismului în lume - ("dictatura" din Chile, "rasismul" din Africa de Sud, "fascismul" din Europa, "rebelii" din Nicaragua etc.) -, dar mai ales în America unde se joacă cartea cea mare: anihilarea politicii Președintelui Reagan.

Mijloacele de lucru sunt la fel de simple: Banii. Cu o presă specializată în denigrări și în răstălmăciri de fapte poți să faci din cel mai popular și cel mai capabil președinte al Americii un senil și un mincinos, dăunător intereselor statului și din politica sa de salvare, o gravă eroare.

Dar cine sunt acești oameni care dispun de o asemenea putere încât să clatine pe un președinte al Americii, făcând din alb negru?

Comentând unele aspecte mai puțin cunoscute, petrecute la Forumul Păcii, care s'a ținut la Moscova la 16 Februarie 1987, revista bilunară Monde et Vie, în numărul său din 27 Februarie 1987, scrie: "Discursul lui Gorbaciov...decurge dintr'un eveniment practic trecut cu vederea în presa franceză și internațională: sosirea cu avioane speciale în URSS, cu treisprezece zile înainte de forum, a 350 membri ai organizației Council on Foreign Relations (sau CFR) guvernul real al Statelor Unite de o jumătate de secol, oricare ar fi președintele în funcțiune." Printre cei veniți "la cererea Institutului URSS pentru Afacerile americane și canadiene" se afla și Henry Kissinger care, "cu alți conducători ai delegației a fost primit timp de mai multe ore de către Gorbaciov apoi, singur, de către Andrei Gromyko".

Si mai departe revista scrie: "Printre cei nouă membri ai CFR primiți timp de trei ore de Gorbaciov, cinci erau de asemenea membri ai Trilateralei ..." și se întreabă: "Pentru ce aceste conversații hotărîte pe neasteptate în Ianuarie 1987?... Cum se face că Henry Kissinger poate să ne asigure că înainte de 1988 Ronald Regan se va duce în URSS și Gorbaciov în Statele Unite? Cine conduce la Washington, CFR sau Casa Albă?"

Cât privește aceste faimoase organizații "Council on Foreign Relations" și "Commission Trilateral", revista Le Figaro Magazine, în numărul său din 19 Octombrie 1985 ne dă unele relații. Aflăm astfel că acest Consiliu Pentru Relațiile Internaționale, creat încă din 1915, de către un grup de oameni de afaceri, între care cunoscutul bancher al timpului J.P.Morgan, dispune de o asemenea influență încât "nu există nici o decizie importantă de politică externă americană care să nu fi fost elaborată sau sugerată de acest consiliu, actualmente prezidat de David Rockefeller."

Desigur că printre aceste decizii se numără și acelea privind condițiile Tratatului dela Yalta!

Pe la începutul anilor '70 s'a considerat că a venit timpul ca și restul lumii să fie supus puterii unei organizații de tipul CFR. Ca urmare în anul 1973, s'au pus bazele unei noi organizații: "Trilateral Commission" cu birouri la New York, Paris și Tokio, despre care Le Figaro Magazine scrie: "Influența lor și deciziile pe care ei le suscită apasă asupra destinului a peste un miliard de oameni".

Principalul întemeietor a fost David Rockefeller care dispunea și de mijloacele financiare necesare, în calitatea sa de președinte la Chase Manhattan Bank, iar bazele teoretice au fost date de Zbigniew Brzezinski, căruia i se încredințează și funcția de director al Trilateralei.

Influența Comisiei Trilaterale s'a resimțit foarte curând prin politica de cedare în fața Rușilor dusă de Henry Kissinger (SALT 2, Helsinki) și a culminat în timpul președinției lui Jimmy Carter (el însuși membru al Trilateralei), cu bine cunoscuta politică de destindere. In acest timp, Brzezinski devine șef al Consiliului național de securitate și principal consilier de politică externă al președintelui.

In 1980, după căderea lui Carter, s'a dus "o bătălie înverșunată pentru cucerirea inimii și spiritului lui Ronald Reagan", dar acesta a refuzat să adere la Comisie, și a refuzat tot timpul să i se supună, cu toate presiunile ce s'au exercitat asupra lui.

Dar iată că acum, o delegație a acestor organizații de mari capitaliști a venit în mare număr la Moscova, peste capul governelor respective ca împreună cu Gorbaciov, să pregătească desfășurarea lucrărilor "Forumului Păcii", care să ducă la slăbirea politicii de fermitate adoptată de președintele Reagan și la perpetuarea "politicii de echilibru", favorabilă atât comunismului cât și acestor mari oameni de afaceri dar atât de defavorabilă nouă celor mulți și obidiți.

Si totuși, văzând toate astea, noi credem cu fermitate că comunismul nu este invincibil și depinde în bună măsură și de noi ca el să fie învins.

Trebue însă să cunoaștem bine punctele sale de sprijin. □

ŞTIINȚĂ, LITERATURĂ ŞI EXIL

—Constantin MACRI—

Noțiuni, aparent, disparate și care cu greu ar putea fi reunite într'un concept sau viziune unitară, interdependentă.

Si totuși citind scurtul dar extrem de interesantul roman al lui Constantin Virgil Negoiță "Pullback", apărut la editura Vantage Press, New York, 1986, ți se relevă clar că nimic din viața și faptele oamenilor nu e fără o anume semnificație, fără o cauzalitate profundă, inextricabilă și adeseori inexplicabilă pentru nivelul nostru de înțelegere dintr'un anumit timp și anumit loc.

Ritmul destinului lasă mult în urmă ritmul înțelegerii, al conștientizării. Târziu, pe o culme sau într'un "terminus" ni se dezvăluie ceva din "esență", din "cauză" sau "cauze". Dar aceasta într'o labilitate perfectă, invincibilă, care este, se pare, însăși natura noastră.

Autorul este un remarcabil om de știință cibernetică, în prezent profesor la Hunter College din New York, doctor în "informatică", știință foarte la modă, care ambiționează să prelucreze și să facă să funcționeze, în serviciul oamenilor, inteligența "artificială."

Având "știința", aflându-se în exil, meditând la propriile preocupări cibernetice și ajungând chiar să formuleze o teorie asupra Sistemelor Vagi, C.V.Negoiță a descoperit, aproape involuntar, literatura, adică Arta, adică un sens posibil (explicativ) al suferinței umane. Un sens dar nu un scop.

Labilitatea structurală de care vorbeam mai sus poate să ne ducă prin țesătura polimorfă a povestirii și la o concluzie inversă. Cert este că pentru prima oară, după știința noastră, când un autor român, spre cinstea lui, încearcă și reușește a dovedi că a pleca în exil (chiar într'un exil fericit, reușit profesional, economic etc.), este a "muri puțin". Este chiar a muri complet, vechea ta ființă și personalitate, și a "renaște" într'o formă nouă al cărei aer va fi totdeauna încărcat de nostalgie.

Am putea spune că după lectura cărții ni s'a întărit convingerea că exilul, oricare, pentru oricine, este o desrădăcinare invincibilă. Că, deabia aici, în exil, ne înțelegem predestinarea, personală sau de generație, de a fi fost sortiți unei nefericiri perpetue, adeseori nemărturisită.

Fiecare își are exilul lui. Adică propriul mod de a trăi în exil. De a rezolva problemele lui. De a escamota sensul tragic al înseși succeselor noastre. Că optimismul și buna dispoziție e un fel de a brava, e un mod de a supraviețui. Odată exilați, orice fericire autentică e marcată, fie chiar parțial, de mistificare.

Aparținem, inevitabil, unei lumi anume și orice alungare din ea, e o gonire din paradis.

Interesul cărții, farmecul ei inconfundabil, este că mergând pe firul destinului lui Maria Giurgiu, povestitoarea din carte, străbate în fond la modul tipizat, deci esențialist, variante posibile ale dramei miilor de exilați sau exilate, plecați sub apăsarea insuportabilă a istoriei, din țara de basm, care a fost România de altădată. Numai de aici, din locul exilului, percepem fidel fericirea pierdută.

Lumea nouă, cu legile, moravurile, clima, peisagiile ei, poate să fie fermecătoare pentru oricine, dar nu pentru cel obligat să plece din țara lui. Lumina soarelui, răsăritul și apusul, Săptămâna Mare, Crăciunul, totul, totul, până și Dumnezeu are o altă înfățișare, nu mai bună sau mai rea, dar în alt fel decât "acolo".

Deci prima grijă a unui exilat este redescoperirea lui Iisus, a lui Dumnezeu "de aici". De a ne face auziți de El, de a-L simți într'un fel "local". Este primul baraj ridicat în fața valurilor de provocări ale destinului. Căci din noul nostru loc în lume, începem să desluşim o anumită legitimitate care nu înseamnă și justificare pentru o existență individuală handicapată grav și frecvent de tentația de a lua dorințele drept realități. Cine suntem și cum am ajuns aici? Greu de răspuns, sigur este că știm de unde suntem și unde am fi voit să ajungem.

Fiecare, la timp, află că este un naufragiat. Rămâne să-și amenajeze "insula". Si să aștepte. Să aștepte semne, mesagii sau alte furtuni, care de data aceasta, ar putea fi benefice. Nu există haos în afară de noi, ci numai în conștiința noastră.

In ziua în care ne vom hotărî să punem ordine în noi, despărțind pământul de ape, adică despărțind frica și lașitatea, de curaj și onoare, mai ales de curajul de a înțelege adevărata noastră situație în lume, situație care are geneza și legile ei inexorabile, vom putea spera să prindem noi rădăcini. Până atunci vom rămâne niște obsedați ai reîntoarcerii.

Constantin Virgil Negoiță relatându-ne prin tehnica "refugiului" algebric, viața lui Maria Giurgiu, a oferit cel mai tragic și în același timp cel mai reconfortant model literar de sistem vag, al problematicei umane. Vag, dar totuși sistem.

Esența alienării intrinsecă oricărui exil, constă în aceea că orice lucru, orice ființă, orice eveniment, aparține întotdeauna unui anumit loc. Că "locul", spațiul, mediul are un corespondent unic și insubstitubil în rădăcinile pivotante ale sufletului nostru.

A ne iubi nostalgia și a nu o masca prin indiferență (niciodată reală sau integrală) este un fel de a reînnoda un dialog cu umbrele noastre, cărora le vom vorbi și ne vor răspunde totdeauna. □

CREZUL TINEREI GENERAŢII

—Pr. Marin MIHALACHE—

Trăim într'adevăr într'o perioadă istorică a triumfului pseudoideilor ecumenice, după care a vorbi deschis despre naţiune, tradiţie sau aderare la crezul unei confesiuni religioase prea "dogmatice", ar părea poate suspicios şi anacronic.

Numai că promotorii "noii ere" a destinderii ideologice ne bombardează ei înşişi prin toate mijloacele tehnicii moderne de care dispun, cu propriul lor "crez", nu mai puţin dogmatic, sau mai bine zis cu un amalgam eclectic şi derutant de teorii, teorii care într'un fel sau altul neagă şi încearcă să înlocuiască înţelesul creştin al lumii, tradiţiile şi culturile crescute pe stânca Sfintei Scripturi, a Predaniei şi a valorilor istoric împământenite.

Este deci greu de contestat ce anume crez poate avea astăzi tânăra generaţie prinsă în haosul acestui Turn Babel modern, între o lume cu tradiţii şi idealuri, lume care din nefericire, încet, încet se stinge, şi altă lume "nouă" care de fapt nu se prea naşte.

După profeţiile laice, am trăi deja în "era" post-creştină, o eră a progresului ştiinţific şi tehnologic, dar moral şi spiritual cultivând preceptele neopăgânismului şi laicizării, cu toate că, datorită computerelor probabil, o mare parte a lumii a fost uitată în orânduirea feudală.

Dar de fapt, creştinismul de astăzi, greu persecutat în unele părţi, falsificat şi ignorat de alte culturi, nu şi-a spus ultimul cuvânt. Iisus s'a născut în peşteră, iar creştinismul autentic a înflorit în catacombe şi în arenele romane, aşa că sămânţa sa divină altoită pe trupul unei omeniri suferinde şi îndurerate, nu prea are moarte. Numai că în urma falimentului ideologic al păgânismului ateist din Europa de Răsărit, a existenţialismului nihilist din Europa Occidentală, ca şi a pragmatismului clasic american, şi datorită lipsei unui răspuns corespunzător şi categoric dat modernismului de către Instituţiile Bisericii Tradiţionale, creşte peste tot, cum era şi firesc, interesul în pseudo-creştinism, în erezii, în tipurile de religie seculară şi gnostică.

Pe de o parte cultele şi "noile religii" ne asaltează la tot pasul, pe de altă parte comunismul, acest misticism material şi "mesianism" proletar utopic, ne sacrifică valorile reale ale procesului istoric şi ale tradiţiei pentru un scop ireal, nedefinit şi practic nerealizabil.

Astfel s'a ajuns că visele socialiste de ieri au devenit astăzi adevărate coşmare pentru atâţia oameni de bună credinţă.

Din nefericire însă şi societatea apuseană este dominată de ideile liberalismului umanist, o pseudo-religie cu putere aproape egală cu radicalismul ideocraţiei de tip comunist. Ideile seculare ale acestei pseudo-religii de masă, erodează instituţiile democratice dinăuntru lor, astfel încât cauzele drepte ale libertăţii, egalităţii, drepturile omului, educaţie, emancipare socială, pierzându-şi chintesenţa spirituală, devin un fel de forme fără fond.

De aceea nu este de mirare că toate aceste drepturi şi libertăţi democratice promise de instituţiile internaţionale şi semnate de guvernele lumii "civilizate", nu sunt respectate efectiv de nimeni şi nici nu se impun ca un "Decalog" al moralei şi conduitei contemporane.

La acest descurajant tablou politic şi social se adaugă şi faptul că subculturile şi anti-culturile de tip modern s'au lăsat total atrase în cursa tragicei erori de a fi receptive şi influenţate de aberaţiile unor sensibilităţi omeneşti anormale, refuzând cu disperare duhul creştin şi ceea ce ţine de spiritualitatea şi nevoile reale ale omului normal, înduhovnicit.

"Paradisul" desacralizat, neurotic şi paranoic propus şi propulsat pe toate căile de către mentorii libertinismului demagogic nu mai are nimic în comun cu legile moralei, ale firii, cu tradiţia şi cu estetica, nici nu-şi asumă vreo responsabilitate faţă de Dumnezeu, faţă de oameni, sau faţă de istorie.

Mizeria spirituală umană reflectată în producţiile subculturale, precum şi mişcările politice şi religioase cu aspect cultic şi demonic sunt în contradicţie nu numai cu Tradiţia culturală şi spirituală creştină, ci cu însăşi logica elementară şi bunul simţ comun al omului "natural".

Spre deosebire de toate aceste sisteme ideologice aberante, creştinismul susţine că omul în toate manifestările sale este deopotrivă creatură şi creator responsabil al procesului istoric.

Când omul uită că este el însuşi parte din creaţie şi se imaginează pe sine numai creator şi demiurg al unui destin istoric, mai devreme sau mai târziu, ajunge la ridicolul şi paranoia politică şi religioasă. Totodată creştinismul nu este compatibil cu teoriile după care omul ar fi numai o creatură supusă orbeşte legilor naturale, în care şi istoria, sustrasă laturii sale spirituale, este asimilată naturii. După învăţătura Bisericii Creştine, omul este înţeles ca o persoană distinctă, liberă şi independentă, într'un proces social şi istoric, proces din care omul însuşi face parte, dar pe care tot omul îl determină şi-l dirijează în acord sau în dezacord cu planul şi Voinţa lui Dumnezeu.

In baza acestei libertăţi, ontologic implantate în sufletul omului de către Dumnezeu, stau toate puterile creatoare ale omului, dar şi puterile de autodistrugere a omului, a naturii şi a istoriei. In libertate stă, aşa cum spune Pascal, toată demnitatea şi mizeria umană.

Omul este deci creat să fie liber, şi istoria toată nu este altceva decât o luptă surdă pentru eliberarea fiinţei omeneşti şi reîntoarcerea chipului Dumnezeiesc în persoana umană.

Dar omul nu înţelege cu adevărat ce este libertatea spirituală şi socială şi nici nu poate şti care este cea mai bună strategie de câştigare a acesteia, până nu-l cunoaşte şi-l urmează pe Dumnezeu. Acesta este şi înţelesul Intrupării, Crucificării şi Invierii Fiului Omului. Cunoscând Adevărul şi Calea spre acest adevăr vom fi într'adevăr şi liberi.

De aceea Crucea la care ne cheamă şi pe noi Iisus nu este numai un simbol sau un mit, ci este de fapt Cheia care deschide toate misterele acestei lumi, sacrificiu suprafiresc în faţa căreia înţelepciunea şi priceperea acestei lumi naturale, pare o simplă nebunie.

Pe această Sfântă Cruce stă astăzi răstignit şi neamul românesc. De aceea şi eliberarea sa este în primul rând o problemă fundamental spirituală, o problemă de renaştere în Duh şi Adevăr.

Orice altă eliberare şi democratizare, fără de viguroase rădăcini în solul naţional şi în Sâmburele Adevărului Intrupat, ni se pare provizorie şi chiar falsă.

Orice strădanie cinstită va avea răsplata sa divină, fiindcă de fapt această sfântă eliberare începe chiar cu noi înşine, oriunde ne-am afla, atâta timp cât mai respiră prin noi duhul neamului şi setea de dreptate.

In felul acesta ne-am putea adăuga numele pe lista eroilor şi a sfinţilor, ştiuţi sau neştiuţi de noi, la sacrificiul lor cristic în baza căruia, şi în ciuda vitregiei istoriei, s'a născut şi a crescut acea minune naţională: o insulă de Latini într'o mare de Slavi. Sacrificiul nostru fiind un act de dragoste creştină adevărată, nu exclude şi nici nu ignoră drepturile de existenţă ale altora. Ci dimpotrivă: le afirmă.

Dar dragostea şi sacrificiul cristic, această "morală dincolo de morală", nu presupune şi nici nu promite, precum fac ideologiile lumeşti, nici nu garantează un anume "progres" material magic şi nici "fericirile" utopice ale libertăţilor iresponsabile.

Această dragoste şi acest sacrificiu de bună voie stă însă la temelia unei lumi noi, transfigurate, îndumnezeite, calitativ superioară tuturor formelor de convieţuire cunoscute de istorie. In această lume a lui Dumnezeu, în acest "rai pe pământ", ne putem împlini într'adevăr toate aspiraţiile noastre personale şi colective. Această lume care nu este utopică, nu exclude şi nici nu intră în contradicţie cu preceptele credinţei şi speranţa eschatologică, nici nu neagă dragostea noastră pentru Dumnezeu, pentru neam şi pentru ceilalţi oameni.

Deşi pare departe de realizare, noi în această lume credem, fiindcă suntem siguri că Dumnezeu nu-şi uită promisiunile Sale.

De aceea şi Crezul nostru de generaţie nu este unul apologetic, moralizator, sau critic, pe cât s'ar vrea a fi unul profetic. Este strigătul în pustiu după o generaţie care ruptă de Turma Neamului s'ar putea îndepărta şi de Izvoarele Tradiţiei şi rătăci astfel fie prin iluzoriile castele de nisip ale ideologiilor contemporane, fie în utopia materialistă a unui timp pustiit spiritual.

Neamul de acasă, exilul românesc autentic, precum şi forţele oneste şi responsabile din ţările de refugiu au nevoie şi de aportul tinerei noastre generaţii, generaţie care, din păcate nu se trezeşte şi nici nu se regăseşte spiritual.

Risipiţi în această lume şi fără un Crez sfânt de generaţie vom fi ca nişte oi pierdute în deşertul istoriei. Este poate timpul să ne reîntoarcem şi noi la valorile noastre tradiţionale, la acele valori care au dat generaţiilor anterioare un crez, o direcţie şi un rost în această lume.

Ne îndeamnă chiar Mântuitorul să lucrăm cât timp este ziuă. Când vine noaptea nu mai lucrează nimeni.

GORBACI-SHOW

—Constantin MAREŞ—

De omul însemnat, a te ferire, cată!
-vorbă din bătrâni-

In urmă cu şapte decenii a fost instaurată puterea Sovietelor în Rusia. O minoritate căreia nu i se dădea nici un fel de şansă de către politologii vremii, s'a instalat la cârma fostului imperiu ţarist, reuşind să se consolideze, să se extindă şi să devină o uriaşă putere militară, în plină şi continuă expansiune. La vremea respectivă, trei naţiuni s'au opus bolşevicilor: Finlandezii conduşi de mareşalul baron Mannerheim, învingător în 1918 când a devenit regent, -Polonezii în frunte cu generalul, devenit apoi mareşalul Pilsudski, şi care îi înving pe bolşevici în acelaşi an, ceea ce a dus la renaşterea Poloniei şi României în timpul Regelui Ferdinand şi guvernului lui Ionel Brătianu, care în August 1919 lichidează la Budapesta dictatura bolşevică a lui Bela Kuhn în ceea ce enciclopedia Larousse se încăpăţânează şi în ediţia din 1987 să denumească drept "invazia românească", în realitate o eliberare a Maghiarilor. Urmarea se ştie: Kuhn s'a refugiat la Lenin, dar în 1939, bunul său prieten Stalin a avut grijă să-l execute sub acuzaţia de deviaţionism, reabilitarea lui postumă din 1958 nemaifolosindu-i la nimic, aşa cum nu i-a mai folosit nici lui Lucreţiu Pătrăşcanu, mai ales că buni atei cum erau, tot nu credeau în nici un fel de înviere.

Dar, dacă timp de aproape trei sferturi de veac, istoria a putut înregistra capacitatea de rezistenţă şi dezvoltare a celui mai odios sistem politic din lumea şi zilele noastre, aceasta s'a întâmplat nu în indiferenţa, ci cu ajutorul statelor pe care **comunismul** voieşte şi anunţă că vrea să le distrugă, a unor guverne pe care internaţionala comunistă tinde să le lichideze şi a unor categorii sociale pe care bolşevicii le-au anihilat nu numai economic dar şi fizic, peste tot unde au cucerit puterea. Bolnavă de un AIDS moral, **lumea liberă îşi mărturiseşte atât incapacitatea de a se** apăra, cât şi dorinţa de a contribui material la propria sa distrugere. Fără îndoială că o importantă contribuţie la acest paradox **devenit program**, şi-a adus o **propagandă** bine **orchestrată** şi care după înzestrarea armatei şi a organelor represive, constituie al doilea şi poate ultimul capitol de cheltuieli cărora nu le sunt fixate limite exacte în sistemul comunist mondial.

Aşa cum remarca profesorul Mihail Voslesky, unul din cei mai importanţi şi mai lucizi disidenţi sovietici din câţi trăiesc în prezent în Occident, în politica Uniunii Sovietice se pot distinge trei perioade în care Apusul a văzut semnele unei false liberalizări a regimului: - Noua politică Economică (NEP) instaurată de Lenin în 1921 **şi care a ţinut până în 1928, după care** a urmat cumplita teroare a lui Stalin; - Descentralizarea şi o destindere internă caracteristică epocii Hrusciov între 1953-63, după care a urmat reacţiunea şi imobilismul economic al lui Brejnev, iar în prezent asistăm la începutul unei a treia perioade de nouă politică economică şi de anunţată destindere internă, sub Gorbaciov, După cum se poate constata aceste perioade sunt despărţite între ele, fiecare de câte trei decenii, adică de ceea ce ar corespunde mediei considerată pentru invirea unei noi generaţii.

Preferând să nu vadă ceea ce este în realitate ci să-şi imagineze că vede ceea ce ar dori să fie, lumea liberă occidentală a sperat că ajutând la industrializarea Rusiei sub Lenin va **domestici** un regim care şi-a făcut din **sălbăticie şi program şi** metodă, tot aşa cum crezându-l pe cuvânt pe Stalin, a asistat cu naivă stupoare, apoi, la acapararea de către Kremlin a Europei de Răsărit, pentru ca după ce le-a acordat credit moral şi material lui Hrusciov şi Brejnev, să asiste autocondamnată la neputinţă, la sângeroasa represiune a **revoltei maghiare sub cel** dintâi şi la invadarea Cehoslovaciei şi Afganistanului, sub cel de-al doilea. Pentrucă aceste **dovezi** de **inconştienţă**, **formată** nociv în complicitate nu erau suficiente, Occidentul s'a lăsat convins de eficienţa şi umanismul maoist, într'o epocă în care foametea şi teroarea făceau cele mai cumplite ravagii în China comunistă.

In ultima perioadă, două alte ficţiuni bântuie prin lumea liberă: modernizarea şi liberalizarea Chinei şi mai recent, a Uniunii Sovietice. Mass media care a reuşit să-l distrugă pe Nixon şi face tot posibilul să atingă acelaşi ţel cu privire la Reagan, se întrece în a promova imagini idilice despre Deng Xiaoping şi Mihail Gorbaciov. Dar, lichidarea mişcărilor studenţeşti de către **liderul chinez care l-a** concediat ca pe un valet fără contract de muncă şi pe premierul Hu Yaobang, a dovedit că nu este altceva decât un produs şi un pilon al sistemului.

Cu privire la Gorbaciov care deţine şi incomparabil mai multă putere militară, trebue să remarcăm că presei, radioului şi televiziunii din mai multe state occidentale-şi în mod special acelea din Germania Federală- li se adaugă şi corul sprijinitor al diverşilor politicieni, printre care se numără Willy Brandt, preşedintele Internaţionalei Socialiste, dar, şi poate mai ales, Hans-Dietrich Genscher, vice-cancelar şi ministru de externe al Germaniei Apusene, ţară în care libertatea a venit odată cu tancurile americane, este garantată de acestea şi foarte posibil să plece odată cu ele. Să nu uităm însă că Genscher, format în universităţile Germaniei Răsăritene ocupată de Soviete, a fost şi cel dintâi şi de altfel singurul om politic occidental care a condamnat mai mult decât vehement intervenţia americană ce a dus la eliberarea Grenadei, singura ţară care a scăpat de comunism prin singurul mijloc pe care acesta îl apreciază şi respectă.

Intrebării căruia mulţi politicieni apuseni se grăbesc să-i dea un răspuns entuziast de afirmativ, şi anume cea privind sinceritatea intenţiilor declarate de Gorbaciov, i-au răspuns unanim toţi marii disidenţi **sovietici**, cei mai buni cunoscători ai sistemului din care a ieşit Gorbaciov, sistem fără de care acesta nu ar fi nimic mai mult decât un mare nimeni. Perfect manipulată, mass media care dacă ar fi formal condusă de serviciile de dezinformare ale KGB nu ar putea sluji atât de bine scopurile internaţionalei comuniste, trece sub tăcere opiniile competente ale lui Bukowsky, Ghinsburg sau Woslensky şi care atrag atenţia Occidentului că nu trebue să se lase dus şi condus de simple vorbe care nu pot înlocui faptele. Televiziunea ne mitraliază cu imaginea unor eliberaţi despre care nu a suflat o silabă atunci când au fost **arestaţi** şi se **extaziază** în faţa unui articol publicat în presa sovietică prin care se recunoaşte că un arestat a fost ciomăgit la o secţie de miliţie, după ce a trecut sub tăcere suferinţele inimaginabile din lagărele şi închisorile care constituie viaţa cea de toate zilele din orice stat comunist, în frunte cu cel mai "înaintat" din toate, Uniunea Sovietică.

Politicieni şi comentatori proclamă la toate răspântiile că după "sputnik", un alt cuvânt rusesc va cuceri **lumea: "glasnost", transparenţa**, uitând că şi înainte şi după "sputnik" au existat alte denumiri care au însemnat infinit mai mult: GPU, NKVD, KGB şi Gulag.

Desigur, cumătrul Gorbaciov este confruntat cu mari probleme. In 1960, URSS realiza un produs social brut ce reprezenta 44% din cel al USA, în 1980 doar 40% iar în 1986 abia 29%. Faţă de Comunitatea Europeană, în aceiaşi ani, Sovietele au realizat 117%, apoi 38% şi în final 35%. Situaţia apare şi mai catastrofală în raport cu Japonia: dela 519% prin 101% la numai 64%. Dacă în ce priveşte Europa Comună creşterea capacităţii sale economice se datoreşte şi aderării de noi membri care din punct de vedere militar făceau şi anterior parte din NATO, compararea celor două sisteme, comunist şi cel liberal din USA şi Japonia, atestă în mod dinamic dezastrul economic al marxismului. Comunismul **crează** însă pretutindeni o nouă clasă privilegiată şi care deţine şi întreaga **putere politică**. **In** Statele Unite, cel mai capabil preşedinte nu poate guverna mai mult de 8 ani, dar în România, chintesenţa incapacităţii şi despotismului, constituită de Nicolae Ceauşescu, terorizează şi pauperizează de peste **două** decenii.

De doi ani, Gorbaciov adună declaraţii **fonogenice**, dar continuă războiul în Afganistan, ocuparea Ungariei şi Cehoslovaciei, alimentarea cu arme a tuturor focarelor de război şi revoltă în care internaţionala comunistă este direct interesată. Politicieni occidentali aplaudă prezentarea unui film sovietic despre Cernobil, mult timp după ce a avut loc explozia, dar nu au îndrăznit să scoată o vorbă de protest pentru faptul că Gorbaciov a anunţat-o imediat şi cu atât mai puţin să-i prezinte nota de plată pentru imensele pagube suferite de ţările din Europa încă liberă.

Conştient că este incapabil să ramburseze noi credite, "noul om din Kremlin" cum le place unora să-i spună, a lansat, mai exact spus a relansat formula unor întreprinderi mixte - joint venture - în care Occidentul ar pune capital şi tehnologie, iar Sovietele forţa de muncă, păstrând în acelaşi timp controlul, ceea ce ar permite transferul gratuit şi necontrolat de tehnologie occidentală avansată, din care o bună parte ar fi cu siguranţă canalizată apoi în sectorul militar. Sub pretextul renunţării la misilele cu rază medie de acţiune în întreaga Europă, propunere entuziast salutată de unii politicieni europeni, Americanii ar trebui să le retragă peste ocean iar Ruşii doar câteva sute de Kilometri, rămânându-le oricum la dispoziţie cele cu rază mică de acţiune, dar care pot atinge nu numai Bonn-ul ci şi Londra sau Paris.

In final, lipsită de umbrela atomică, în faţa covârşitoarei superiorităţi în soldaţi şi arme convenţionale ale Pactului dela Varşovia, Europei Occidentale nu i-ar rămâne decât să se înţeleagă cu Kremlinul după reţetele binecunoscute, trecând prin finlandizare, la mongolizare. Bun regizor, de altfel, aplicând vechea formulă stalinistă a congreselor mondiale pentru pace, Gorbaciov a reuşit ca într'un show să-i adune în jurul său pe Gregory Peck, Peter Ustinov, Claudia Cardinale şi Marina Vlady, aşa cum la vremea sa, Iosif **Visarionovici** îi strângea pe Bernard Show, H.G.Wells, pe faimoasa boaită dela Canterbury, Aragon şi Sartre. In ce-l priveşte pe Sakharov, viitorul apropiat ne va dovedi dacă a rămas un disident, sau a devenit un pensionar al fostei disidenţe.

Ciudat cum, atât mass media cât şi politicienii occidentali: **care aplaudă** în prezent eliberarea câtorva zeci de deţinuţi politici, uită că în urmă cu un an, oficiosul comunist francez l'Humanité publica o **declaraţie** solemnă a lui Gorbaciov în care se afirma că în URSS nu **există** deţinuţi politici, de unde ar rezulta, că de dragul de a avea ce elibera, KGB-ul a trecut între timp la câteva arestări.

Ceata incapabililor care îşi zic politologi, din care cei mai infirmaţi de realităţi istorice au rămas sovietologii, ne jură că vorbele lui Gorbaciov exprimă adevărul unui suflet curat, învăluit de blândeţe, umanism şi înţelepciune. Dacă ar fi aşa, mai degrabă **mai curând decât mai târziu**, sistemul care l-a produs şi care-l menţine, l-ar înlătura. Până atunci, asistăm la un "Gorbaci - show" în care publicul plăteşte preţul fotoliilor de **orchestra, stând în picioare** la ultimul balcon, distanţa faţă de scenă, împiedicându-l să distingă paloarea de machiaj şi mucavaua de oţel, nedându-şi bine seama dacă asistă la o improvizaţie sau la un vechi rol reluat cu intonaţii moderne şi nici dacă suflerul este în civil sau în uniformă. □

Desen de Anca Popescu

Indemn

Zdrobiţi de tainica tăcere,
Cu voi în gând trăim mereu,
Din zarea plină de candoare,
Chemări ne vin prin curcubeu.

Pe boltă apare, el se adapă
Din năzuinţi şi suferinţi,
Plângerile le ascultă
Si scrâşnirile de dinţi.

O fraţi iubiţi! ce-a voastră cruce
Din fier, vă fu făcută dar,
La Cer nădejdea voastră fie,
Căci Paştile veni-vor iar.

Vetuţa POP

PACE, SAU LUPTĂ DE DISTRUGERE?

— Pr. Richard J. GRABOWSKI —

Am pomenit în trecut despre anumite aspecte ale relațiilor sau manevrelor pe care Biserica ("Mamă") din România le încearcă față de Episcopia Ortodoxă Română din America, a căror ierarhi, preoți slujitori și credincioși nu acceptă să se supună ordinelor venite sela Patriarhia din București ori din alte surse ale conducerii comuniste din România, prin intermediul agenților lor, care duc politica externă religioasă a lui Ceaușescu, sub adăpostul unor poziții de "conducători bisericești".

Cu nu prea mult timp în urmă, Mitropolitul Antonie Plămădeală ne spunea de "speranța unității,..suntem toți uniți, toți Români". Iar actualul Patriarh Teoctist, pe când era mitropolit la Iași și avea "misiune" în America spunea "venim să vă mărturisim dragostea noastră, a Sfântului Sinod și a Bisericii Mame". "Trăim emoția acestei întâlniri ; așa înțelegem și vă rugăm să ne credeți și ascultați". "Vă simțim aproape și ne bucurăm". Tot cu aceeași ocazie, Mitropolitul Nicolae Corneanu al Banatului zicea: "Avem simțirea că suntem frați. Vă simțim pe Dvs. ca ai noștri". Cuvinte frumoase, care răscolesc inimile unora și duc chiar la îmbrățișări și lacrimi, la cei mai slabi și creduli. Dar, din păcate, numai vorbe goale.

Iată acum un nou aspect al dragostei, al frăției, înțelegerii, bucuriei, dorinței de pace, etc. venit telegrafic din România în America, dela unul din "făcătorii de pace". In vara anului 1986 a sosit în Statele Unite preotul Gheorghe Cârstea, fost paroh al parohiei Ileni din protopopiatul Făgăraș.

Venit în vizită, invitat de o familie din orașul Alliance din statul Ohio. A venit și la biserica Sfânta Maria din Cleveland, statul Ohio, al cărui paroh sunt și mi-a spus că este decis să nu se mai întoarcă în România ci vrea să rămână aici, urmând ca ulterior să încerce aducerea familiei din țară, unde are pe preoteasa lui cu cinci copii, din care cel mai mic a fost născut după plecarea Cucerniciei Sale din România în 1986.

Avea cunoștință despre situația bisericilor românești din USA și și-a exprimat dorința de a intra sub jurisdicția Episcopiei Ortodoxe Române din America, de sub conducerea Prea Sfințitului Episcop Nathaniel. A reușit sa cunoască pe Episcopul nostru și pe alți preoți, a depus o cerere și s'a dat curs procedurii de a fi primit în Episcopie.

In acest timp, în România familia Părintelui Cârstea suferea actele de persecuție și intimidare ale oficialităților de acolo, care sperau probabil să-l convingă pe preotul plecat - prin suferința familiei de acolo - să ia calea întoarsă spre România.

Văzând că atitudinea Părintelui Cârstea nu se schimbă și că parohia Sf. Nicolae din Alliance, printr'o scrisoare a consiliului parohial, arată hotărîrea lor că îl doresc ca preot slujitor pe Părintele Cârstea - care să ia parohia în primire la pensionarea actualului preot - Arhimandritul Justinian Dalea -tovarășii din România au simțit nevoia să ia măsuri mai drastice.

Astfel, la 24 Martie 1987 i s'a trimis Părintelui Cârstea o telegramă, (pe care o numim numărul 1) al cărei text îl reproducem în copie, cu permisiunea părintelui Cârstea. Semnatarul telegramei, Mitropolitul Antonie dela Sibiu- cel cu speranța unității - anunță pe preotul Cârstea că este suspendat "în cazul în care este adevărat că ați abandonat jurisdicția Mitropoliei Ardealului". Deci, o suspendare condiționată de ceva care ar putea fi adevărat. Si dacă este adevărat atunci suspendarea. Dar dacă nu este adevărat, atunci cum stăm? Suspendarea este înlăturată, sau contramandată, sau ce soluție este?

Natural că telegrama nu prea l-a deranjat pe Părintele Cârstea, care a dorit să continue pe linia libertății. Si că aceasta nu le convine "fraților" din România, pe care agenții lor din America îi țin la curent cu tot ce se petrece. Cu data de 4 Aprilie a fost expediată din România o altă telegramă, semnată de Miropolitul Antonie și adresată Părintelui Cârstea. Această telegramă (o numim numărul 2) este cu mai mult tâlc. Reproducem și textul ei în copie, spre a putea arăta cititorilor adevărata situație. Se pare acum că suspendarea Părintelui Cârstea și trimiterea în judecata consitoriului este deja un fapt împlinit, nu cauzat din faptul că bietul preot și-a părăsit parohia fără voie, ci pentrucă a îndrăznit să ceară primirea în rândul clerului Episcopiei libere dela Vatră, a celor pe care, spunea Patriarhul României Teoctist "vă simțim aproape și ne bucurăm", "avem simțirea că suntem frați" cum spunea Mitropolitul Nicolae Corneanu și "suntem toți uniți" cum spunea însuși Mitropolitul Antonie, semnatarul telegramei.

Si iată că, în decursul telegramei ni se arată că buba se poate vindeca, greșeala se poate uita și totul ar reveni în bună ordine dacă Părintele Cârstea ar rămâne în SUA- sub jurisdicția Arhiepiscopului Victorin deci al episcopiei "SOV-ROM", întemeiată din ordinul comuniștilor dela București, episcopie așa zisă "autonomă", dar care capătă ordine și emisari nu numai cu cruce, dar și cu secera și ciocan, trimiși regulat din România. Deci, acum, Mitropolitul Ardealului, observând că nu-l poate convinge pe Preotul Cârstea să se întoarcă, dorește să-l vadă pe fostul subaltern "fiu supus și ascultător" la Episcopia din "strana stângă" pentru a fi înlănțuit, mai departe, sub cătușele de control ale regimului diabolic comunist din București și a agenților săi cu sau fără barbă și cu sau fără sutană, din America. Mai mult încă, i s'au dat indicații verbale, ca un fel de promisiuni, Părintelui Cârstea, că, dacă intră sub ascultarea Arhiepiscopului Victorin, familia Părintelui va veni în câteva săptămâni din țară.

Aceste telegrame și alte intervenții pe aceeași linie, pornite și din România și dela "slugile comuniștilor" din America, ne arată încă odată câtă dragoste și simțire frățească este în cei dela conducerea "Bisericii Mame". Pe de-o parte ei vin și ne întind o ramură de măslin, vorbesc de pace și de iubire frățească, iar pe de altă parte dau cu sabia și cu sulița, atunci când nu pot să convingă pe cei ajunși în America, de beneficiile paradisului comunist din țara subjugată unde neamul nostru românesc geme de suferință. Cei care mai au îndoială în suflete sau în cugete, au din nou ocazia să vadă adevărul. Noi, cei care iubim libertatea și luptăm pentru ea, avem datoria sfântă să facem aceste lucruri cunoscute publicului nostru și am trimis copii ale telegramelor și traducerea lor în limba engleză, autorităților americane, senatorilor și deputaților, ca să știe și ei cine sunt și cum lucrează "solii de pace" veniți din Românai.

Putem numai să ne rugăm lui Dumnezeu ca să-i ajute Părintelui Cârstea și familiei ca să se poata revedea curând în America, cerem Tatălui Ceresc să lumineze pe cei din România asupra greșalelor pe care le fac și sperăm că dacă și când vom vedea din nou pe Mitropolitul Antonie prin America, va avea o atitudine mai sinceră și o explicație mai plauzibilă a celor ce ne-a spus pe de-o parte și le face pe de altă parte. ☐

Nr. 1

GRAPHNET
329 ALFRED AVENUE
TEANECK, NJ 07666

C038 293-1 C803 43 03/24/87 08:22

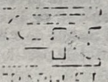
6A 03/24 07:38 I058 7892-1 C038 293 03/24/87 08:14 MS
/ SGA7892 BRU684 GTX4/26
URGW CO RMXX 062
BUCURESTI/65 62/56 24 1150

PREOT GHEORGHE CARSTEA
11770 STATE ST
ALLIANCE OH 44601

IN CAZUL IN CARE ESTE ADEVARAT CA ATI ABANDONAT JURISDICTIA MITROPOLIEI ARDEALULUI VA COMUNICAM CA SINTETI SUSPENDAT DIN PREOTIE SI TRIMIS IN JUDECATA CONSISTORIULUI EPARHIAL STOP DREPT URMARE NU MAI AVETI DREPTUL SA SAVIRSITI CELE SFINTE STOP DESPRE ACEASTA AM INFORMAT SI PE PS EPISCOP NATHANAEL
ANTONIE MITROPOLITUL ARDEALULUI

COL 11770 ALLIANCE/OHIO(44601)SUA

Nr. 2

GRAPHNET
329 ALFRED AVENUE
TEANECK, NJ 07666

C071 885-1 C803 46 04/04/87 06:44

6A 04/04 05:34 I058 4490-1 C071 885 04/04/87 06:41 TSS
/ SGA4490 BRU900 GTX1/6
URGW CO RMXX 119
BUCURESTI/65 119/110 4 1210 PAGE 1/50

P.C.PR.GHEORGHE
11770 CARSTEA ST
ALLIANCE OH 44601

IN COMPLECTAREA TELEGRAMEI NOASTRE NR 55/1987 VA FACEM CUNOSCUT CA INTRUCIT ATI PARASIT PAROHIA ILENI DIN PROTOPOPIATUL FAGARAS FARA VOIA NOASTRA FIIND OPRIT DE LA SAVIRSIREA CELOR SFINTE ATI FOST DEFERIT CONSISTORIULUI EPARHIAL IN VEDEREA DEPUNERII DIN TREAPTA VA INDEMNAM SA VA INTOARCETI ACASA SI SA VA RELUATI ACTIVITATEA PASTORALA LA PAROHIA PE CARE O AVETI SI UNDE ATI DESFASURAT O ACTIVITATE APRECIATA DACA TOTUSI VETI HOTARI SA RAMINETI IN S U A SUB JURISDICTIA I P S ARHIEPISCOP VICTORIN FIINDUI SUPUS SI ASCULTATOR SA NE RAPORTATI IMEDIAT DESPRE ACEASTA SPRE A NE PUTEA ORIENTA CU EXACTITATE IN CAZUL DVS
ANTONIE MITROPOLITUL ARDEALULUI

COL 11770 (44601)OHIO/USA 55/1987

NATURA CASTIGAT MORES

—— Radu ENESCU ——

"Natura singură este gâdea celor ce calcă pravilele ei; ea pe nimeni nu lasă nepedepsit". ("Despre desfrânare". Tălmăciri cu tâlc din "Metamorfoze", Ovidiu. Traducere manuscrisă, 1808)

Grecia a fost leagănul filosofiei; Logosul elen, facultatea datorită căreia s'au plăsmuit marile sisteme de gândire. O cugetare consacrată celor mai diverse îndeletniciri, dela filosofarea pură cu ale ei înalte și abstracte speculații metafizice, până la cele mai concrete cunoștințe din lumea încadrată în categoriile timpului și spațiului (fizica, astronomia) sau ale cantității (aritmetica).

Limba latină în schimb ne-a lăsat moștenire, printre altele, înțelepciunea ce purcede din experiența de toate zilele; gânduri exprimate și expuse în formule care au cuprins mai toate domeniile vieții publice și private: politice, estetice, juridice, morale, etc. Structura limbii latine constituind vehicolul ideal; în ea s'au scris, - și inscris ca în stâncă - sentințele filosofării cotidiene. Astăzi, cele mai judicioase învățături, sfaturi, adagii, povețe, maxime, exortații, de care ne slujim la fiecare pas, sunt exprimate, - precis și concis, - în limba lui Ovidiu.

"Satira castigat mores" ne poate servi ca exemplu, și punct de plecare; "Natura castigat mores" o variantă, utilă rândurilor de față.

***

"O tempora, o mores"! acea lamentare ciceroniană împotriva dezmățului, (care deși nu pusese stăpânire decât pe anumite straturi ale înaltei pături sociale, a săpat totuși temeliile marelui Imperiu), astăzi e mai de actualitate decât oricând. Epoca noastră a depășit limitele unor desfrâuri izolate, circumscrise, pentru a se întinde ca o plagă, în mod indiscriminat, peste toată omenirea; indiferent de condiția socială sau de starea economică.

"Satira castigat mores" spuneau Latinii. Formula se referea la biciuirea moravurilor prin satiră; o "terapeutică" la vremea ei eficace. Neputincioasă în zilele noastre. Ca și legile. Normele etice, principiile juridice, "autoritatea", au pierdut capacitatea de a reacționa, în urma dezarmării morale a mai tuturor instanțelor și a constantei dezerțiuni sociale.

***

Dar există o justiție supremă: cea care purcede din pravila Naturii. Cum ar grăi vechii cronicari: omul a întărâtat natura, omul a mâniat-o; și natura, urgindu-se asupra răutăților și ticăloșiilor îi face răsplătirea. "Natura castigat mores". Pe cei ce cad întru rătăcire și întru neorânduială, îi prăvălește jos, drept pedeapsă a zădărniciilor lor. Osânda naturii nu ține seamă de oftatul și bocetul lor; ea nu știe că cei rătăciți greu se mai pot tămădui. Iar cei pierduți ar mai vrea poate să-și întinză mâinile ca să-i ceară milostivire, dar mâini nu mai au ca să poată a și le întinde spre ea.

***

Panorama la acest sfârșit de veac e sumbră. O societate heroinomană alături de o lume nesăbuită destrăbălându-se în mocirla meteahnelor travestite; întrecându-se fiecare în preaslăvirea erosului zoologic. In văzul și auzul tuturor. (Să nu ne mirăm că SIDA face ravagii și printre unii și printre alții. "Natura castigat mores".) Iar sărmanele legi omenești, prăfuite de colbul zvântat din necurățenia și putuoasa duhoare a pământului, pravilă neputincioasă pentru a stârpi preacurvia și stupefiantul.

Intre timp, necurații uneltesc din umbră.

***

După o lungă perioadă de ignoranță (sau poate "politica struțului") presa occidentală și-a scos capul din țărână, a deschis ochii pentru a dezvălui ceea ce se știa de multă vreme.

Brian Crozier, editorialistul revistei "The Economist", povestește, într'un articol bine documentat, cum traficul de stupefiante a devenit arma importantă în războiul politic pe care URSS îl duce împotriva Occidentului; în virtutea principiului enunțat de Lenin în 1919: revoluția mondială prin toate mijloacele posibile.

In timpul războiului din Coreea, scrie Crozier, comuniștii chinezi au fost primii care au răspândit în mod sistematic droga printre soldații armatei americane și ai Națiunilor Unite. Constatând succesul acestei arme, Uniunea Sovietică hotărăște s'o exploateze, strategic, împotriva Occidentului. In 1963 Hrușciov își propune să coordineze și să accelereze "operația drogă", numind pe Generalul Nikolai Savikin responsabilul operației. In același timp, axul propagandei e fixat: ravagiile stupefiantelor vor fi atribuite corupției și naturii însăși a societății capitaliste.

Toate țările aliate au participat "fraternal" la această operație, desemnându-i-se fiecăreia un rol important sub direcția KGB-ului. (Cuba, însărcinată în mod special, datorită situației geografice și strategice, spre a-și atinge țelul, a declarat fățiș: a dăuna Statele Unite prin toate mijloacele posibile). Mao Tze Dung îmbrățișează "cauza", considerând că "traficul de stupefiante trebuește să facă parte din strategia distrugerii burgheziei". Mișcările subversive din Sud America, la rândul lor, vor colabora intens promovând instalarea centrelor de transformare a cocainei și transportul spre cele de distribuire.

Dintr'un început, planul e bine trasat. Momentul de a exploata droga pentru a paraliza lumea capitalistă a sosit. Obiectivele sunt precise. Traficul va raporta devize care vor servi la finanțarea operațiilor clandestine. Sănătatea și moralul forțelor americane vor fi debilitate, apoi distruse. Scolile, leagănul intelectual al viitorilor leaderi ai burgheziei, vor constitui la rândul lor țintă prioritară. Printre alte obiective: minarea filosofiei puritane a "lucrului bine făcut cu demnitate" ("the work ethic") spre a vlăgui astfel puterea și plăcerea de a munci. In sfârșit, distrugerea valorilor spirituale, cu precădere credința, prin utilizarea excesivă a stupefiantelor. Astfel, la un stadiu mai avansat, o societate mistuită de drogă va fi pradă haosului și dezintegrării.

La cele expuse mai sus, pe scurt, ar trebui să adăugăm și unele criminale complicități din Occident, fără de care sinistra conspirație n'ar face atâtea ravagii.

Ca atare, să ne îndreptăm privirile și către noi înșine, cei din lumea "liberă". Căci procesul nu se încheie punând pe banca acuzaților numai pe cei din tabăra opusă.

Dacă am căzut în rătăcire și în neorânduială, avem și noi partea noastră de vinovăție. Libertinajul, dus la exces, a rodit din neghina de pe ogorul nostru, nu al vecinului răutăcios. Ca și multe alte apucături, născute din fudulie și din neascultarea poruncilor.

Grăiau bătrânii: Făcătorul a zidit pe om după asemănarea zeilor iar nu după asemănarea celorlalte dobitoace ce li se apleacă capul la pământ; și l-a ridicat pe el cu fața spre cer ca să aibă totdeauna cugetul și dragostea către ziditorul său. Si i-a dat mai multă slobozenie. Dar există o rânduire a lumii, și vai de cel ce se încùmetă a se răzvrăti împotriva-i.

O rânduire, și ca atare un legământ. In clipa în care se rupe frâul sloboziei, al libertății și permisivității, libertinajul se instalează în trupul și sufletul nestăvilit al omului.

"Chassez le naturel, il revient au galop" spunea Destouches. Desigur, revine; dar de multe ori fără călăreț, prăvălit în goana nebună a rătăcirilor.

Intâmplări din spatele decorului

—— Florin SCĂRLĂTESCU ——

Iată cum a debutat cel mai mare tenor al tuturor timpurilor, ENRICO CARUSO:

La Trapani, oraș cu un teatru splendid, Enrico Caruso - care se afla la începutul carierei - s'a adresat directorului său:

- Domnule Callaro, am căpătat oarecum experiență interpretând roluri mici, dă-mi te rog ocazia să interpretez și un rol principal, ca cel din astă seară, n'am să te fac de râs!

Dar directorul l-a făcut obraznic și l-a gonit din birou. De necaz, Enrico s'a îmbătat într'un local mare și plin de lume, iar pe urmă a început să cânte.

De necrezut!!! Vocea lui a electrizat asistența! Frumos debut, dar nu productiv. Multe laude și aplauze, dar nu pe scenă.

Amărît, s'a așezat oftând la o masă și a început să soarbă niște pahare de vin, un vin tare, care l-a amețit și mai mult. Dar când nu se aștepta, s'a pomenit cu Callaro care-l căuta disperat:

- Salvează-ne Caruso, salvează-ne!
- Eee...u?!
- Da, tu! Tenorul Giorgi s'a îmbolnăvit, cântă tu!

Dar Enrico de abia putea lega două vorbe:

- Nu po... nu popot... am băbăut p(r)ea mult!
- Dar nu înțelegi că...
- Nu înțeleg, mi-e somn...
- Omule, vino să cânți!
- Sunt (r)ăgușit...

Callaro însă nu se da bătut:

- Publicul te așteaptă nerăbdător ca să te audă.
- Dar m'au lăsat picioarele...
- Iți dau douăzeci de lire dacă vii să cânți!

Insă Caruso s'a așezat cu capul pe masă și a început să sforăie. Totuși, vrând neapărat să-l convingă, directorul a început să strige amenințător:

- Dacă nu vrei să cânți, nici colegii tăi nu vor mai fi plătiți! Stii bine cât sunt de săraci!

Auzind ultimele cuvinte ale lui Callaro, Enrico a cedat, ridicându-se greu, s'a dus, a cântat și a fost fluierat:

- Afară din scenă cu bețivii!!!

Astfel, în actul al doilea a cântat altul, dar după lăsarea cortinei, spectatorii au vociferat din nou:

- Să vină bețivul!

Si Caruso, care și-a revenit între timp, a cântat actul al treilea cu un succes fără precedent!

***

Charlie Chaplin, cea mai strălucită stea a ecranului, sărbătorindu-și ziua onomastică, le-a cântat invitaților mai multe melodii cunoscute și a primit aplauze puternice din partea celor care l-au sărbătorit.

Un prieten l-a întrebat uimit pe marele și popularul actor:

- N'am știut că poți cânta atât de frumos!

Charlot i-a răspuns râzând:

- Nici nu știu să cânt, l-am imitat pe Caruso!

***

La un magazin de discuri:

- Dumneata susții că acesta e un disc cântat de Caruso?
- Desigur, i-a răspuns vânzătorul.
- Dar cuvintele sunt în limba germană!
- Pentrucă discul a fost tradus!

***

Ovid Brădescu, un excelent interpret de melodramă, repeta la un teatru din provincie rolul principal din cunoscuta piesă "Moartea civilă" și ca să impresioneze publicul, în scena finală avea nevoie de o pastilă mică pe care s'o introducă discret în colțul gurii; această pastilă producea o spumă verzuie care-i apărea pe buze și care impresiona publicul înainte de a muri. Dar, din nenorocire, astfel de pastile nu se găseau decât la București.

Noroc, că bunul său coleg Nicu Dimitriu, un actor de prim rang al Teatrului Național București, avea în acel oraș un prieten farmacist, care a preparat în laboratorul său câteva asemenea pastile. Ovid le-a primit fericit chiar în seara premierei. Pastilele farmacistului erau ceva mai mari și se topeau repede în gură.

Ovid Brădescu a interpretat rolul la premieră ca un mare artist. Dar ce să vezi? In scena finală, după ce pastila s'a topit, nici nu mai putea vorbi dinpricina spumei, care năvălea pe față. Luase forma unei bărbi!? In sală era un râs nemaipomenit, amuzament ca la o comedie bufă. Si toate acestea numai din vina colegului Dimitriu, care uitase să-i comunice lui Ovid: "Fiecare pastilă să fie împărțită în șase bucățele".

După cinci ani dela această întâmplare, cei doi actori au fost angajați la Teatrul Național din capitală, unde au debutat împreună în savuroasa comedie a lui Alfred Savoir, "Madame sans gêne", Nicu Dimitriu urmând să-l interpreteze pe Napoleon, iar Ovid Brădescu pe Fouquet.

Spectacolul a fost reușit, dar în actul al doilea augustul nas al lui Napoleon a început să crească și s'o ia într'o parte.

Ce se întâmplase? Dimitriu, care-și făcuse nasul ușor coroiat, ca al împăratului, nu a băgat de seamă când Ovid Brădescu i-a introdus drojdie de bere în ipsosul cu care colegul său își schimbase forma nasului. Iși luase revanșa. Astfel de farse se puteau face pe vremuri în teatru!

***

De "mania staturii", cum îi spunea cunoscuta artistă și mulți ani profesoară la Conservator, Maria Filotti, suferă toți actorii mai mărunței. Ei își pun talonete în pantofi sau cizme ca să pară mai înalți. Chiar și unii actori cu statura mai fericită folosesc talonetele. La Iași, interpretul lui Nicefor Focas din Bizanț era fardat și îmbrăcat gata să intre în scenă. Mai rămăsese să-și tragă cizmele, pe care le încălța întotdeauna în ultimul moment pentrucă aveau tocuri nefiresc de înalte și-l oboseau. In cabină, furat de o discuție cu un coleg, nu a auzit soneriile și gongul. Cineva l-a chemat repede:

- Aleargă, ai pierdut intrarea! Interpretul s'a repezit în scenă, uitând să-și mai tragă cizmele. Când l-au văzut îmbrăcat în zale și în ciorapi, spectatorii au început să râdă. Actorul a fugit la cabină și s'a întors încălțat. Dar publicul a râs și mai tare! Ieșise mărunt și se întorsese înalt. Cineva, dela galerie, s'a mirat:

- Cum de ai crescut atât de repede?

***

Un sufleur plecase în turneu și ca să câștige un ban mai mult, interpreta doar câteva minute un lacheu care anunța la o serată toți invitații ce apăreau în scenă.

Dar la Cluj, când și-a făcut aparitia, din sală s'a pornit un ropot de aplauze! De ce? Actorii erau nedumeriți. Insă după spectacol, un tânăr venind entuziasmat din sală ca să felicite interpreții, fiind întrebat de ce a fost aplaudat lacheul, a răspuns prompt:

- Lacheul a primit aplauze, deoarece livreaua lui, e făcută din două culori, sunt aceleași culori care stau cu cinste și pe tricoul echipei noastre de fotbal "Universitatea Cluj".

Suflete cu umbra pe pământ

WERNER HEISENBERG

—Vintilă HORIA—

Unul din privilegiile cu care exilul ne-a făcut uneori uitată durerea pierderii de țară, a fost acela de a putea cunoaște și lega prietenii cu oamenii cei mai reprezentativi ai lumii în care ne ducem, de patru decenii, destinul. Mă întreb adesea dacă n'a fost prea scump acest privilegiu. Dacă deștărarea, cum spunea Aron Cotruș, concept atât de strâns legat de felul cum Blaga numea plecarea peste margini și, în același timp, conservarea valorilor culturale fundamentale - mă refer la "orizont și stil" - a fost rupere, dar și cumplită posibilitate de a păstra neatinse anumite structuri spirituale, mai profund așezate în noi decât însăși limba, această durere a fost uneori compensată de anumite îmbogățiri. De anumite posibilități de a adăuga nuanțe noi stării culturale în care ne-am născut și în care ne-am făcut. Am învățat limbi, am asimilat literaturi și istorii, am cunoscut persoane care ne-au deschis către *tărâmuri pentru noi* inedite. Am fost adesea covârșiți de daruri de acest fel. Am putut deveni europeni și chiar universali pe o strâmtă bază inițială pe care am ridicat, cu timpul, un fel de zgârie-nori, din ce în ce mai înalt, din vârful căruia situația noastră de outsiders a devenit tot mai clarividentă, cuprinzând orizonturi tot mai ample. În același timp, pe măsură ce creșteam către universal, ni se adâncea tot mai mult, în pământul tradițional de care numai în aparență fuseserăm desprinși, rădăcina originară. Astfel, a fi Român a devenit în noi un fel tot mai deschis, mai cosmic valabil, mai îndepărtat dar și mai apropiat, în dublul sens pe care exilul îl capătă în acest chip prin experiența noastră.

Dacă n'aș fi ales exilul n'aș fi cunoscut probabil pe Werner Heisenberg. Dar nici pe Papini sau pe Arnold Toynbee, pe Gabriel Marcel sau pe Fellini, pe McLuhan sau pe Raymond Abellio, pe Ernst Jünger sau pe Ferdinand Gonseth, pe Georges Mathieu sau pe Olivier Messiaen, pe Fritjhof Schuon sau pe Juliu Evola, și pe atâția alții, întâlniți pe meleaguri fantastic de îndepărtate de punctele de vedere dela care plecaserăm în tinerețe, însă foarte legate de o imagine a lumii celei noi în care am fost condamnați să trăim de acea felix culpa, cum spunea Sfântul Augustin, care ne-a recompensat suferința despărțirii cu darul cunoașterii.

Ca să ajung la Heisenberg trebue să reiau firul unui lung proces de apropiere de științe, care a început la Buenos Aires, prin 1951, când m'am hotărît să citesc lucrări de Lecomte de Noüy, prin care luam contact pentru prima oară cu epistemologia sau cu filosofia științelor, de care Facultatea de Filosofie dela București nu știuse să mă apropie. Cred că am înțeles imediat: 1) că o interpretare filosofică a descoperirilor în fizică sau în biologie era absolut necesară poetului, ca și romancierului care creștea în mine și 2) că vechea zâzanie dintre filosofie și religie, întreținută de raționaliști din secolul al XVIII-lea încoace, nu mai avea nici un sens și că, dimpotrivă, cu cât știința descoperea drumuri noi către adevăr cu atât mai mult revenea la vechile poziții medievale sau tomiste, depe care o înțelegere a lumii, nu putea fi nici valabilă nici interesantă decât apropiind pe om de Dumnezeu și știința de religie. Aceasta nu o excludea nici nu o contrazicea pe cealaltă.

Distanța care separă, sub această perspectivă, "Dumnezeu s'a născut în exil" de "Scrisoarea a șaptea" și de "O femeie pentru Apocalips" (1960-1964) și care coincide cu statul meu la Paris, a fost iluminantă pentru mine, nu numai pentrucă am cunoscut acolo pe Mihai Vâlsan și pe Raymond Abellio, pe Luc Benoist și Teodor Cazaban, care m'au îndrumat către lectura lui René Guénon, dar și pentrucă am trecut repede la Jung, vreau să spun la o nouă înțelegere a psihologiei și a psihiatriei. Prin reluarea unor cărți de Lecomte du Noüy și apoi de Pascal Jordan, m'am întărit în convingerea că adevărul e unul singur, tot atât de unitar ca și cosmosul, ca și legătura permanentă și substanțială dintre acesta și om. Teilhard de Chardin mi s'a părut, pentru foarte scurt timp, o utilă completare. Apoi am trecut la alte chei, mai puțin evoluționiste.

La Madrid, în 1968, am avut prilejul să fiu prezentat lui Werner Heisenberg și am asistat, în aceeași seară, la o conferință a unuia din fizicienii cei mai separați de orice fel de prejudecăți deterministe. Câteva luni după aceea mergeam la München ca să stau de vorbă cu el, în cadrul unui lung interviu care avea să apară într'o carte ("Călătorie la centrele pământului") din care mi-am făcut o foarte particulară manieră de a urca spre mine însumi. Dela acea carte încoace - carte de întrevederi cu, printre alții, câțiva oameni de știință, cum au fost matematicianul elvețian Gonseth, biologul român George Palade, astronomul englez Bernard Lovell și alții - am înțeles că literatura însăși nu era decât o altă tehnică a cunoașterii, în joc paralel cu fizica, biologia sau psihologia, cu pictura și cu muzica.

În esență, acel neuitat dialog cu Heisenberg îl pot reduce la acest succint expozeu: logica raționalistă, dela Aristot încoace, dusă până la ultimele ei extreme de Descartes, nu mai e valabilă decât pentru lumea macrocosmică, din care omul ca persoană nu face parte. Individul, ca și particula, nu sunt entități previzibile, supuse amândouă principiului de incertitudine sau de indeterminare. Nu ne putem profetiza nici măcar situația noastră de peste o oră, cu atât mai puțin viitorul nostru de peste un an sau zece. Putem ști unde se va afla luna sau soarele chiar și peste o sută de ani, dar nu știm unde și cum vom fi noi înșine peste trei luni sau peste trei săptămâni. Cuvântul atom înseamnă în grecește (ceea ce nu se poate împărți sau diviza, ultima posibilitate indivizibilă a materiei) exact același lucru ca și individ în latinește. Omul ca persoană, ca și particula, sunt supuși unor legi ale materiei celei mici, microcosmice, care se desfășoară pe alte dimensiuni decât materia numerelor mari din macrocosmos. Urmând până la capăt această nouă situare a omului, în cadrul unei materii din ce în mai subtile și mai spiritualizate, care nu are nimic de a face cu materia așa cum o luau în considerație oamenii de știință din secolul trecut, putem ajunge la concluzia că, pe de o parte, cosmosul este opera unei voințe creatoare din ce în ce mai clar aprehensibile de către știință, pe care unii fizicieni o numesc cu vechiul nume biblic de Dumnezeu, - și, pe de alta, că omenirea e pe cale de a se autodistruge pentrucă nu ține seama de faptul fundamental că ideologiile și sistemele politice, începând cu capitalismul liberal și terminând cu comunismul, desfășoară niște programe politice inspirate de un materialism determinist care nu mai rimează cu datele puse în relief de noua știință. Planurile cincinale dau greș cu o evidență din ce în ce mai tragică, pentrucă omul nu poate fi programat nici pe cinci ani nici pe cinci zile. Există o foarte mare greșală la baza sistemelor politice și economice actuale, înfipte în prejudecăți materialiste scoase din uz, un păcat originar profan, din care, dacă nu vom fi scoși cât de curând, ne vom afla în fața unor situații fără ieșire: fie distrugerea omenirii prin bombe atomice sau prin noi accidente ca cel dela Cernobil, fie intrarea omului într'un stat polițist ultim, în care carențele și deraierile doctrinare pot fi compensate, ca în URSS, numai prin violenta obligare a societății de a se supune ororilor antinaturale ale unei utopii, tot atât de periculoase cu timpul ca și o explozie atomică.

Toate aceste lucruri mi le-a făcut inteligibile conversația cu Heisenberg și, mai târziu, lectura cărților lui. Inainte de a mă despărți de el, a scos dintr'un sertar un dosar care cuprindea bătută la mașină, cartea lui, care avea să apară câteva luni după aceea, "Der Teil und das Ganze", ("Partea și întregul"), mi-a scris pe ea o dedicație și mi-a dăruit-o, așa încât am putut citi acele dialoguri platonizante, cu Niels Bohr, Max Planck, Wolfgang Pauli, Einstein și alții, câtva timp înainte de a fi editată. Era un om foarte comunicativ și simplu. Îi plăcea muzica și literatura. Conversa pe teme religioase cu colegii lui și cu teologi, fusese foarte sportiv în tinerețe și-i plăcea să facă excursii pe munți, iar în cartea lui pomenește de călătoriile pe mare, într'o barcă, cu Niels Bohr. Tindea să fie un om complet, un Român întreg cum se spunea la noi, departe de imaginea oarecum stereotipată și falsificantă pe care ne-a lăsat-o moștenire secolul trecut, după care un om de știință trebuia să fie boem și distrat, cu capul în nori și cu picioarele împiedicate în formule matematice. Heisenberg părea un student vesel și studios, capabil de a se concentra în cercetările lui, din care știa să iasă ca să citească un poem de Rilke sau să plece pe munți, să skieze sau să admire aurora boreală.

Când am fundat la Madrid revista "Futuro Presente", în 1970 la care au colaborat aproape toți oamenii de știință, gânditorii și scriitorii menționați mai sus, i-am cerut colaborări pe care mi le-a trimis întotdeauna la timp, punctual ca o lună la ieșirea din eclipsă. Imi aduc deseori aminte de el. I-am vorbit atunci de Stefan Lupașcu și a fost foarte interesat de teoriile lui în legătură cu logica antagonistică. La Paris, de nenumărate ori, am vorbit cu Lupașcu de Heisenberg și de importanța descoperirilor lui, aplicabile, ca orice contact posibil dintre știință și viață, societății în care trăim. In acelaș fel, falsele concluzii ale materialismului au fost aplicate spre nefericirea omenirii, în societatea marxistă. Ca și la moartea lui Jung, în 1961, atunci când am aflat că Heisenberg s'a stins din viață, am înțeles că nimeni, niciodată, nu avea să-l mai poată înlocui. □

JOACĂ

Lecția
ni se părea caraghios de ușoară: ___
"Ființele se nasc,
se dezvoltă
și trebue să moară".

Pe tablă, caiete,
am scris,
nu am scris
- lecția
era copilăresc de ușoară -
alergam
între albastru
și
vis
prin vremi
de cais,
prin crengi
de albine.

...era cald,
era bine...

obosesc -
frunzare,
umbre calde - aripele
izvor de nisip
clipocind
- câte-au rămas -
printre visele noastre
clipele.

"am fost?"
"nu am fost?"
Punct.
Virgulă.
Iată:
lecția din clasa'ntâia
i-aproape'nvățată.

Florica BAȚU

AMINTIRI...

NELU MANZATTI

—Gr. CAVAFU—

Covârşit de aduceri aminte, mă simt dator să relev o întâmplare necunoscută de marea masă, o întâmplare gravă petrecută în ţară cu mulţi ani în urmă, care ar fi putut avea consecinţe dintre cele mai nefaste.

Am nutrit totdeauna încântare şi frăţească amiciţie vlăstarului de aleasă obârşie românească, intelectualului distins înzestrat cu multe valori şi alese virtuţi, nepreţuitul prieten NELU MANZATTI, care a trecut dintre cei vii.

Il păstrez în inima mea atât pentru credinţa lui neîndoielnică într'un sfânt ideal, şi integrarea lui în destinul celor care s'au jertfit pentru Patrie, cât şi pentru fermitatea, exemplara lui etică şi curajul care l-a înnobilat şi alăturat marilor figuri ale Patriei, avut în calitate de Director al Societăţii de Radiodifuziune Română faţă de ataşatul Legaţiei Germane din Bucureşti, însărcinat cu emisiunile radiofonice în limba germană la postul românesc de radiodifuziune.

Ataşatul Legaţiei Germane din Bucureşti, un Neamţ originar din Transilvania, în dramatica conjunctură când nefastele trupe ale celui de al III-lea Reich se instalaseră în România în preajma celui de al doilea război mondial, cerea stăruitor ca postul de radio românesc să fie... "închiriat "..., în realitate pus la dispoziţia Statului German, pentru emisiuni de propagandă exclusivă în limba germană.

Pentru acceptarea cererii, ataşatul Legaţiei Germane din Bucureşti, i-a propus lui Nelu Manzatti o răsplată fabuloasă.

Săptămâni în şir, zilnic, prin toate mijloacele ataşatul Legaţiei Germane, făcea mari presiuni pentru acceptarea predării postului român de radiodifuziune Statului German.

Fiind o problemă naţională care depăşea atribuţiunile directorului general al societăţii române de radiodifuziune, Nelu Manzatti a adus cazul la cunoştinţa Ministerului Propagandei, şi de asemenea Preşedintelui Consiliului de Administraţie al Societăţii de Radiodifuziune.

Tinând seama de repulsia populaţiei faţă de trupele hitleriste, temându-se de încleştarea în care se afla România să nu se agraveze raporturile cu Germania, atât Ministrul Propagandei, Alexandru Constant, cât şi Preşedintele Consiliului de Administraţie al Societăţii Române de Radiodifuziune, Nichifor Crainic, au ezitat repetat luarea unei hotărîri, lăsând întreaga responsibilitate a problemei asupra lui Nelu Manzatti, acceptând ca să hotărască el cum va crede de cuviinţă...

Indignat, dezamăgit de lipsa de sprijin şi teamă de responsabilitate din partea forurilor superioare, de atitudinea celor care erau îndrituiţi să decidă asupra unei grave probleme de Stat, hărţuit zilnic de ataşatul Legaţiei Germane care stăruia să aibă un răspuns cât mai neîntârziat, Nelu Manzatti s'a adresat Conducătorului Statului, Mareşalului Ion Antonescu, care ţinea să fie informat asupra emisiunilor postului de radio românesc, cerându-i sfatul.

Mareşalul Ion Antonescu i-a cerut să amâne luarea unei hotărîri, urmând a doua zi în cadrul unui recital de pian la Legaţia Germană la care urma să ia parte, şi unde fusese invitat şi Nelu Manzatti, să discute problema.

Cum în după amiaza aceleeaşi zile, după ce Mareşalul Ion Antonescu a fost informat asupra problemei, urma să sosească la sediul societăţii de radiodifuziune ataşatul Legaţiei Germane pentru o obţine răspunsul stăruitor solicitat, considerînd un sacrilegiu şi hotărît să nu predea postul de radiodifuziune român Statului German, Nelu Manzatti neavând altă alternativă îşi formulează demisia.

Intâmplarea nefastă a făcut, înainte ca demisia formulată să fie prezentată forurilor competente, ataşatul german să renunţe a veni la sediul societăţii de radiodifuziune cum se anunţase, făcând imprudenţa să-i telefoneze lui Nelu Manzatti, întrebându-l ce a hotărît, reamintindu-i totodată de recompensa fabuloasă promisă în caz de acceptare.

Revoltat de îndrăzneala repetată a propunerii unui târg odios, a unui sacrilegiu, predarea postului naţional de radio pentru propagandă exclusivă în limba germană, Nelu Manzatti neputând să-şi stăpânească impulsul unei legitime indignări, întrebuinţând un limbaj neaşteptat... neuzitat.., puţin plăcut, i-a răspuns că înţelege să distrugă instataţiile postului de radio român, decât să-l predea Statului German pentru exclusivă propagandă în limba germană, ameninţându-l că îl va scoate în pumni dacă îndrăzneşte să mai vină la sediul societăţii.

Prin manifestarea violentă a lui Nelu Manzatti s'a provocat un grav incident cu un reprezentant diplomatic al celui de al III-lea Reich, care angaja atât răspunderea guvernului, cât şi pe aceea a Conducătorului Statului.

Imediat Legaţia Germană din Bucureşti a înştiinţat Cabinetul Conducătorului Statului despre cele petrecute, cerând neîntârziat sancţiuni şi reparaţiuni morale, pentru insultele proferente şi ameninţarea de către Nelu Manzatti a diplomatului german.

Cabinetul Conducătorului Statului a convocat de urgenţă pe Nelu Manzatti, pe Ministrul Propagandei Alexandru Constant, şi pe Secretarul General al Ministerului Propagandei, Victor Medrea, să vină în audienţă.

O teamă generală cuprinsese forurile respective, care aşteptau să cadă multe capete ce dovediseră teamă de responsabilitate. în luarea unei hotărîri privind o problemă de Stat.

Conducătorul Statului, Mareşalul Ion Antonescu, i-a primit încruntat, iritat, cerând explicaţii.

Nelu Manzatti şi-a prezentat demisia, a relatat faptele, a relevat motivele împotrivirii la cererea ataşatului Legaţiei Germane, precizând că în calitate de Director General al Societăţii de Radiodifuziune Română, al unei societăţi particulare tutelată de Stat, trebue să apere interesele celor care l-au împuternicit să gospodărească patrimoniul societăţii, şi deşi are o educaţie şi şcoală germană, cu tot ataşamentul pentru cultura germană, nu concepe predarea postului naţional de radio Statului German, pentru exclusiva propagandă în limba germană destinată trupelor hitleriste.

In timp ce Nelu Manzatti îşi legitima împotrivirea de a preda postul de radio român Statului German, Mareşalul Antonescu asculta încruntat, îngândurat..

La un moment Nelu Manzatti a încetat să mai vorbească...

O tăcere apăsătoare care înspăimânta, care se prelungea se statornicise peste toţi....peste toate...

Alexandru Constant, Victor Medrea şi Nelu Manzatti erau înfricoşaţi, conştienţi de gravitatea incidentului aşteptau hotărîrea Mareşalului Ion Antonescu.

Mareşalul Ion Antonescu s'a ridicat dela masa de lucru vădit surescitat îndreptându-se către fereastră.

De mai multe ori Conducătorul Statului cu mâinile împreunate în spate a revenit dela fereastră în dreptul biroului.

Era o atmosferă grea, o situaţie extrem de penibilă, când sudoarea rece îmbrobonea fruntea celor prezenţi...

La un moment dat Mareşalul Ion Antonescu s'a îndreptat către Nelu Manzatti spunându-i cu ton sever că-i înţelege opoziţia justificată, indignarea pentru recompensa ce i s'a oferit pentru acceptarea predării postului de radio român, dar este supărat şi dezaprobă manifestarea de violenţă cu înjurături şi ameninţări, inadmisibile şi incompatibile cu sarcina de director al societăţii de radiodifuziune română, şi cu ţinuta unui intelectual valoros...Apoi, făcând din nou câţiva paşi îndreptându-se către fereastră, s-a întors oprindu-se în faţa lui Nelu Manzatti, spunîndu-i că demisia se respinge, să se ducă să-şi vadă de treabă..., întinzându-i mâna.

Astfel a înţeles să rezolve Mareşalul Ion Antonescu un incident grav care angaja răspunderea Statului, descătuşând de teamă un slujitor al Tării cu o etică exemplară, oferindu-i prilejul de slavă şi desfătare...

In după amiaza aceleaşi zile, la recitalul de pian dela Legaţia Germană din Bucureşti, în urma explicaţiilor Mareşalului Ion Antonescu date lui Fabricius, reprezentantul Fuhrerului în România, acesta l-a întâmpinat pe Nelu Manzatti cu deosebită cordialitate, exprimându-i regretul pentru incidentul avut şi dezaprobarea pentru depăşirea mandatului ataşatului german din cadrul legaţiei, care a fost desărcinat şi mutat disciplinar.

Continuare in pag. 11

DIN SAT

Desferecarea

—Andrei PANDREA—

Măreţ pe cerul sângeriu, una cu calul şi falnic ca un haiduc, popa Duţulete galopează întins.

- Incotro părinţele? răcnesc , vrând să acopăr cu vocea tropotul bidiviului.

Preotul trase scurt de hăţ, scutură zmucit pletele şi arătă, a răspuns, către Bumbueşti.

- Mă chemară azi ai lui Popelca de Su' Chiceră. Că li se înapoie feciorul dela spital, unde nu mai avură ce-i face. Si, cu voia lui Dumnezeu, alerg acu' să-l cuminec...

***

Retrăiesc cu gândul întâmplări recente. In dimineaţa de vară încinsă, acum aproape trei săptămâni - adică Miercuri 17 Iulie - urcam nerăbdător spre liman de pace, dând bir cu fugiţii din Bucureşti. In acord tacit, medicul-şef îngăduia să-mi înlocuiesc colegul care preluase fosta mea circă, Boişoara, dornic şi el de binefacerile concediului. Cobor din autobuz, "la dispensarul din deal", ctitoria şi mândria mea; aici, cât ar clipi, mă şi iau în primire oameni necăjiţi...

-V'aşteptăm ca pe Hristos, domnu'doctor, că-l avem pe Valeru rău bolnav, îmi comunicară laconic nenorocirea Genica şi Valerică Popelca, ţintindu-mă cu licăr de speranţă în ochi.

Las bagajele în drum şi mă întorc întrebător către Gloria, doamna mea. Plină de compasiune, îmi face semn de încuviinţare din ochii albaştri şi şopteşte: "Du-te, Andrei!..."

Grăbiţi, apucarăm câteşitrei poteca scoborîtoare dintre grâie. Asudaţi şi posaci, ajungem. In ogradă-i larmă. Vorbesc, laolaltă, femei cernite: bunice, mătuşi, vecine. Cum ne zăresc, cum tac.

Gospodarul are patru copii: Eugen, cel de doi ani, mucos şi rufos, se joacă în ţărână fără grijă, supraveghiat de Orica, soră-sa, o fetişoară slabă şi negricioasă, de 12 ani.

In casă, la răcoare, îi aflu pe gemeni: Valeru, palid, în capul patului şi Haralambie, ars de soare, pe prag, între uşori. Mă uit la actele de naştere, vraişte pe masă şi observ că, atât gemenii cât şi cel mic, sunt născuţi în aceeaşi zi (5 Iunie), dar bineînţeles, la ani diferiţi: 1964 cei mari, în 1972 cel mic. "I-o făcut mă-sa pe tustrei în aceeaşi zi. Sunt zilateci" - mă lămureşte tatăl, numai ochi şi urechi la ce fac, pe când Genica ne serveşte ţuică în ţoiuri.

Incep examenul glumind:

- Tare-aş mai avea nevoie de-un frumuşel ca tine, măi Valeriu, să mă înveţe să pescuiesc la iaz... Ce zici? Facem târgul? Batem laba?

- Când? mă apucă de mână, brusc interesat, copilul.

- Indată, îi răspund, mulţumit să-l văd zâmbind.

Il privesc cu inima strânsă: nefiresc de alb, buhăit, sângerând din gingii, băiatul se plânge de dureri abdominale surde, localizate undeva între ficatul şi splina din cale afară de mari. Ganglioni uriaşi, nedureroşi, de-o parte şi de alta a gâtului, căruia îi dublează circumferinţa, îl împiedică să mişte capul. Diagnosticul de leucemie acută sare în ochi. Boala, cu frecvenţă mare la gemeni, evoluează rapid şi este constant fatală.

Medicamente inutile încep să-mi zumzăie în minte, ca un roi de viespi: Purinetol, Vincristin, Oncovin, Prednison... La ce bun? Completez biletul de trimitere la Spitalul din Sibiu. Apoi ne înhămăm la o roabă, Haralambie cu mine, Valeriu se urcă în ea, şi-l ducem până la iazul de-alături... In drum spre Boişoara, strâng pumnii cu ochii la cer: fă, Doamne, să mă înşel!

***

Marţi, 23 Iulie, primesc scrisoare cu antetul Spitalului din Sibiu. Boala este confirmată. Analizele de laborator arată o leucocitoză de 112.000 mm3.

***

La două zile după întâlnirea cu părintele-haiduc, clopotarul bisericii din Bumbueşti trăgea clopotele în dungă, pentru robul lui Dumnezeu Valeriu, de 10 ani, care-şi dase duhul în zori. In prezenţa tatălui, completez certificatul de deces, pun data: Miercuri 7 August 1974, şi semnez.

Sâmbătă dimineaţă mă caută - pedestru, dar între doi cai, ţinuţi de dârlogi cu îndemânare de geambaş - popa, prietenul meu.

- Ne leagă pe amândoi copilul ăsta, Dumnezeu să-l ierte, îmi zice posomorît Duţulete. Venii cu cai. Incalecă-l pe ăl murg şi nu mă lăsa singur, don'doctor, că gemenii trebue desferecati şi eu nu sunt decât popă...

Pe aceeaşi cărăruie prăfoasă coborau spre Bumbueşti, în zi de 10 August, un popă şi-un doctor, călări. Priponiră, amândoi, caii la poarta cu prapuri negri.

"Haiducul" îmbrăcă odăjdii scoase dintr'o raniţă dela oblânc şi sluji de moarte, în curte, în mulţime, alături de mama care se tânguia. In cap cu bocitoarele, văicărindu-se, satul coborî după sicriul de brad alb al lui Valeriu, până la cimitir.

In dreptul gropii, tatăl ne îndepărtă crunt, cu gest scurt:

- In lături, părinte şi adăstaţi! Să facem desferecarea, că altfel ni-l ia Dumnezeu şi pe Haralambie... Popa se opri pălind. Lumea încremeni. Nu se mai auzea nici musca.

Un fierar mustăcios, mic şi vânjos, cu mânecile suflecate, scoase din desagi de păr de capră lanţuri zăngănitoare, nişte cleşti şi un ciocan. Meşterind, încătuşă glezna dreaptă a fratelui mort, de cea stângă a fratelui viu. Si Haralambie se aşeză de trei ori în sicriu, peste Valeriu cel mort, şi stătu întins, fără să mişte, fără să răsufle, ca să mintă moartea.

Indată se ivi din mulţime un băiat subţire, de 10 ani, bumbueştean, pre nume Valeriu.

Mustăciosul, zornăind lanţurile, încătuşă glezna stângă a lui Valeriu cel viu de cea dreaptă a lui Haralambie. Si Valeriu, privind către soare, pe care-l luă martor, zise de trei ori:

- Haralambie, te lepezi de frati-tău Valeriu, răposatul, şi te prinzi frate de cruce cu mine până la moarte? Si Haralambie răspunse plângând, de trei ori: Valerule, mă lepăd de tine şi mă prind frate de cruce cu Valeru, până la moarte...

Fierarul desferecă atunci mortul şi popa sluji prohodul. Ferecaţi în lanţuri zuruitoare, îmbrăţişaţi şi plângând, fraţii de cruce ascultară nemişcaţi. După datină, zvârliră cu bulgări de pământ. Sicriul răsună înăbuşit. Groparii îşi isprăviră treaba. Luându-şi banii din mâna tatălui, fierarul îi desferecă pe fraţii de cruce, care nu se mai despărţiră trei zile şi trei nopţi.

***

- Hai, părinte, îi zic lui Duţulete, cum se isprăviră pomenile...

- Hai, don'doctor...

Un medic şi un popă, înfrânţi de moarte şi ferecaţi de soartă, luară drumul Boişorii, cu caii de căpestre...

***

Am trecut înciudat pe lângă iazul impasibil, cu urmele roabei păstrate în noroiul uscat, unde numai cu câteva zile în urmă, făfâind, Valeru Popelca vru să mă înveţe cum se pescuieşte fără undiţă... □

CRONICI

Literare - Artistice - Culturale

din exil și din țară

Sanda GOLOPENȚIA

MITUL PAGUBEI

HIATUS

Providence, R.I. 1986

M'a impresionat subtilitatea Sandei Golopenția de a alege titlurile. Al cărții și, în special, al editurii. Titlul, să zicem la o poezie, este scoica pe care ducându-o la ureche, auzi mările altor lumi care fuseseră viața scoicii. Nu valurile mării asculți în litera ovală de porțelan, ci regăsirea FIINDULUI chiar în inefabilul murmur lunar de biologic.

Cred că multora a scăpat semnificația subtilă pe care scriitoarea o scrie pe sămânța editurii plantată în Providence. Ce este "hiatus"? In românește "hiatul" este întâlnirea a două vocale (fără a forma diftong), dintre care una se află la sfârșitul unui cuvânt sau silabe, iar cealaltă la începutul cuvântului sau silabei următoare, iar dicționarul ne oferă poteca etimologică spre "hiatus". Urcăm pe ea și nu ajungem nicăieri. Dar Sanda Golopenția știa acest lucru și grafic și-a scris "hiatus" cu vocala arheului - alfa Logosului - căzând din cuvânt. Intre genele celorlalte litere atârnă ca o lacrimă gata să cadă.

După ce ai citit cartea începi să "vezi" tragedia acelui "a" ca pe o oglindă calendar a ontologicului amenințat de meontic. Am pierdut Tara, dar nu neamul. Ce splendidă ilustrare în "Geamantane": "Pe scurt, trăiesc și acum în geamantan. In geamantanul cocon. In geamantanul patrie" (pg. 59). Simbolul e prea grăitor pentru a-l comenta și ne duce exact la cea de a doua potecă a lui "hiatus" pe care-l găsim o singură dată menționat în toate scrierile Noului Testament: "Inter nos et vos ingens HIATUS est".

E vorba de parabola săracului Lazăr și a bogatului nemilostiv. (Luca 16,26). Românii au tradus pe "hiatus" cu "prăpastie" și e acceptabil, dar în original, cuvântul netraductibil rezumă întreaga carte a Sandei Golopenția. In greaca veche citim "metaxy himon kai hymon - HASMA mega." Verbul "haino" din care derivă "hasma" ori "hiatus" în traducere, însemna "a căsca gura" de spaimă în fața urâtului. Plictiseală de viață sau spaimă de moarte ipotenuza lui "haino" unea catetele în "căscatul" gurii fără de cuvânt, grafic ilustrat de Sanda Golopenția prin "a-ul" din "hiatus".

Poate că acest "a" nu e neapărat o "cădere", ci poate fi o răzvrătire de a nu fi îngropat de viu între cele două lumi care strivesc pe emigrant. Autoarea îmi poate limpezi gândul prin "Intr'un film de Hitchcock". In filmul la care se referă, personajul principal are un accident și paralizează. Singura mișcare pe care și-o poate controla este cea a unui deget. Gângăniile se târășc peste el și nu le poate alunga. Hoții îi fură hainele. Cei dela ambulanță îl aruncă în spatele mașinii ca pe un cadavru. Prin tehnica cinematografică e prezentat țipătul de disperare a ceea ce gândea pacientul și încercarea, neobservată de nimeni, prin mișcarea degetului, să le demonstreze: "Sunt viu, simt, trăiesc, priviți-mă, mișc degetul mâinii drepte, sunt viu." Gândul omului e filmat până la morgă. "Filmul, încheie autoarea, îmi pare o bună ilustrare a situației fără ieșire în care se află cel care vorbește o limbă străină cu oameni care s'au născut și au crescut în orizontul ei. Brusc amuțit, paralizat, neavând de ales. Străduindu-se să probeze că gândește, mișcând stângaci și greoi dintr'o frază micșorată. Indiferenți, zâmbitori, oamenii trec pe lângă el, nu-l înțeleg. Ii încurcă, îl dau deoparte, pașnic, absent. Inăuntru lui strigătul e din ce în ce mai puternic. Nu răzbate nimic." (p. 93 94)

Sanda Golopenția redă admirabil ceea ce nu prea s'a scris în literatura română despre psihologia emigrantului fugit de regimul diavolesc care ne-a furat Tara. Cartea "Mitul pagubei" e într'un fel o oglindă în care privind ne "aducem aminte". Fiecare din noi ne-am avut "Lăzile" și "Amintiri din copilărie" și o "Roma". Fiecare din noi am trecut prin "Inițieri paradoxale", prin "Miracolul plecărilor", prin "Consimțământul victimei" și mai ales prin "Tensiunea emigrantului."

Ideea de a nu te pierde o găsim exprimată în mai multe tablete. "Nu mă modific am spus, cu o îndârjire de neadaptare rară. Si am luat cu mine, (din România) printre lucrurile de uz zilnic, această perfecționată experiență de inadaptabilitate aici unde adaptarea sau moartea par deviza (p.90).

Pe bună dreptate Sanda Golopenția afirmă că limba maternă este "limba minții noastre": "Transpus într'o altă cultură, în alt loc, deseori și în alt timp, emigrantul are de ales între a se privi pe sine însuși cu lehamite mai mult sau mai puțin îngăduitoare și a încerca desăvârșirea. Pentru el, cel lipsit de semeni, încurajări sau obișnuința confirmării implicite a gesturilor lui cele mai mărunte de către un mediu transparent, perfecțiunea devine mijloc de supraviețuire. A accepta cu stoicism sau indifernță, moartea unei limbi, oricare ar fi ea, atunci când ecologia ne-a făcut conștienți de primejdia pe care o reprezintă dispariția unei specii animale sau vegetale, înseamnă a nu trage toate consecințele din idei pe care, la alte nivele, le asumăm. Româna este o formă de viață mentală, așa cum animalele și plantele sunt forme vitale." (p.152-153).

O carte inteligent scrisă, un condei sprinten flirtând cu marile metafore din Nordul existențialului nostru, ea poate fi comandată dela: Editura HIATUS, 181 Fifth Street, Providence, R.I. 02906. □

Dumitru ICHIM

Dan ROMAN

DAN, A MAN WHITHOUT YOUTH

(DAN, UN OM FĂRĂ TINEREȚE)

Houston Texas 1987

Dezvăluirea atrocităților ocupației comuniste a României, este o datorie a fiecărui român ajuns în lumea liberă. Toate abuzurile săvârșite, dela violurile hoardelor sovietice asupra femeilor românce până la dărâmarea bisericilor de către Ceaușescu, trebuesc răspândite în lume, pentrucă fie că le acceptă, fie că le ignoră, lumea liberă să nu poată reproșa niciodată că nu a cunoscut ororile comunismului.

Un loc deosebit în această vastă cronică a suferinței românești revine memorialisticei din închisori. Departe de a fi epuizat acest subiect, începând cu valoroasa carte Pitești, a lui D. Bacu, (ce păcat că ediția epuizată nu s'a reeditat) Românii liberi și mai târziu -pe calea undelor- și cei din țară, au putut afla o minimă parte din suferințele îndurate de deținuții politici români.

Au urmat alte cărți, de unde cercetătorul obiectiv va putea selecta din materialul prezentat, suficiente date reale, estompate de multe ori de subiectivismul exagerat al unor autori.

Cu traducerea cărții Pitești, apărută în limba engleză sub titlul de Antihumans, tragedia deținuților politici din România căzută sub comuniști, a putut fi cunoscută de cititorii de limbă engleză, iar prin Ostinato de Paul Goma, The Lost footsteps de Silviu Crăciunaș, Cărțile pastorului Wurbrand în limbi străine și altele, această tragedie a fost cunoscută și de cititorii de limbă germană, franceză, etc.

Mai puțin cunoscută este însă marea dramă a haiducilor români - impropriu numiți "partizani"- care au luat calea munților și au acționat în lupte de "guerillă", dela prima încălcare a pământului românesc de barbaria sovietică.

Această mare dramă s'a consumat pe tăcute iar eroii ei au murit fie în lupte cu Rușii și cu batalioanele comunizate ale securității, fie executați fără nici o judecată de zeloșii criminali ai securității, după ce au fost prinși, fie în fața plutonului de execuție, după niște farse judiciare, secrete, care au dat cu cea mai mare ușurință, pedeapsa de condamnare la moarte.

Haiducii români au rezistat în munți în condiții incomparabil mai grele decât toți "partizanii" antihitleriști, care erau aprovizionați cu hrană, echipament, medicamente și armament, pe calea aerului, de trupele aliate.

Haiducii români n'au avut decât puterea lor de rezistență în dreptatea cauzei lor și au ținut peste 10 ani de zile, lupta lor cu un dușman nemilos, echipat cu cea mai modernă capacitate de luptă și cu forțe inepuizabile.

Inșelați în așteptarea lor, în încrederea în luciditatea lumii libere, ei s'au stins mioritic, în văgăunile din munții care i-au adăpostit și în "codrul frate cu Românul", doborît și el de fierăstraiele mecanice, ale năvălitorului din Răsărit.

Viața unui asemenea haiduc, ajuns prin miracole în Apus, este descrisă în noua carte apărută în luna Aprilie a acestui an, intitulată "DAN, A MAN WITHOUT YOUTH" a scriitorului Dan Roman. Apărută în limba engleză, această carte este o mărturie și un act acuzator.

Autobiografia lui Dan, pentrucă această carte este o descriere a vieții de luptă și suferință a autorului, este prima de acest gen. Dan Roman, nu este scriitor de profesie și tocmai în aceasta constă interesul pe care îl trezește această carte prin ineditul ei.

Confruntat cu violența și nedreptatea din primele momente ale invaziei sovietice în România, Dan Roman, ajunge la concluzii dure pe care le mărturisește deschis, transmițându-le ca un semnal de alarmă.

Lupta sa începe sub aureola lui Iuliu Maniu - simbolul rezistenței românești, la ora când adolescentul Dan, a cunoscut grozăvia comunismului.

De-a lungul anilor, la Canal și în închisori, Dan va cunoaște sutele de mii de arestați ai forțelor anticomuniste din România, întâlnind veterani ai acestor lupte, care au prezis (în pustiu) prăpădul ce se va abate asupra României dacă bolșevismul va fi lăsat să pătrundă în țară. Din toate aceste acumulări, Dan Roman și-a țesut cămașa de zale cu care a pornit în lume.

Intrat în haiducie, arestat, schingiuit, condamnat, înrobit în muncă, evadat, trădat și totuși ajuns în lumea liberă, Dan își scrie cartea cu intenția unui nou Ermit, chemând lumea întreagă la o Cruciadă contra comunismului.

Prețul acestei cărți de 416 pagini este de 19,95 dolari plus 3 dolari expedierea și poate fi comandată cu plata în cec sau money order la TENECO CORPORATION, P.O. Box 35336 Houston, Texas, 77235. □

CRONICAR

NELU MANZATTI

Urmare din pag. 10

Am ținut să ilustrez o întâmplare necunoscută de marea majoritate a Românilor, un incident grav, rezolvat cu înțelegere, cu discernământ, cu simț de dreptate, cu autoritate și patriotism de ostaș brav, de către cel care a știut să înlăture un hotar nefiresc, un hotar nedrept, un hotar impus, știrbind integritatea României, descătușând cu armele strămoșescul sfânt pământ al Basarabiei: Mareșalul Ion Antonescu.

Si de asemenea am ținut să fac cunoscut că, pe lângă multiplele calități artistice ale celui care a creat compoziții muzicale nemuritoare, și a fost un umorist de mare talent, să ilustrez OMUL de o structură sufletească exemplară, un neprețuit și încântător prieten de deosebită gingășie, care cu gândirea lui, cu slova lui a închegat o generație entuziastă.

In istoria Patriei, NELU MANZATTI nu este numai un delicat neîntrecut compozitor de muzică ușoară și un talentat umorist;

El este un fiu al neamului românesc, demn de prețuirea și iubirea noastră.

Nu mă îndoiesc că în aura de istorie a vremurilor de glorie, legată de destinul și faptele mari ale Patriei, va fi elogiată personalitatea lui NELU MANZATTI.

A murit cu irezistibilul dor de țară, a murit printre străini, departe de orice prietenie...

A suferit cumplit din pricina răutății unui om, unui Român, mare industriaș în Milano care, după ce l-a folosit pentru capacitatea lui foarte mulți ani prosperându-i negoțul s'a dispensat de Nelu Manzatti într'un mod odios, silindu-l fără sprijin, bolnav și înaintat în vârstă, să accepte să se trudească cu o slujbă umilitoare, remunerată derizoriu, pentru a putea supraviețui.

Imi scria că moartea pentru el ar fi o eliberare...

Lângă modesta cruce depe mormântul celui care a fost NELU MANZATTI, o inimă devotată a imortalizat deznădăjduitul lui strigăt:

In zbor trec peste mine anii,
Printre străini mă sting...
Mă frânge un gând sfânt,
Mi-e dor de al patriei pământ...
Mi-e dor de azurul dimineții,
De Bucureștiul tinereții....
Mi-e dor..., mi-e dor și plâng...

Gr. CAVAFU

CARTEA ROMÂNEASCĂ ÎN EXIL
- trei decenii, zeci de edituri, sute de titluri -

SEMNALĂM EDITORILOR O CARTE UITATĂ

MIHAIL VILLARA: FRUNZELE NU MAI SUNT ACELEAŞI

—Ion NEGOIȚESCU—

Au trecut patru decenii dela apariția, în editura Cultura Națională, a unui roman al cărui titlu și al cărui autor nu există sub nici o formă pentru publicul din România actuală. Dar nici pentru cititorii din exil. Acestă absență din conștiința publică se datorează în parte faptului că autorul romanului în cauză nu era scriitor de meserie și nici nu a continuat să se ocupe de literatură; dar mai ales împrejurării că el era un om politic de vază, dintre cei care au înfruntat cu mare curaj, îndată după război, pe comuniștii ce se străduiau să pună mâna, prin abuz și violență, pe conducerea țării, pe care de altminteri el a și fost nevoit atunci să o părăsească, pomenirea sa fiind interzisă dela acea dată acolo. E vorba de Mihail Villara și de romanul lui, Frunzele nu mai sunt aceleași, publicat în 1946. Sub adevăratul său nume de Mihail Fărcășanu, el mai dăduse tiparului, nu cu mult înainte, o importantă lucrare teoretică, intitulată Monarhia socială.

Frunzele nu mai sunt aceleași este un roman scris la persoana întâia și pare mai degrabă memorialul unui tânăr român care și-a pregătit doctoratul în științe sociale la Londra și apoi la Berlin, în epoca premergătoare celui de al doilea război mondial. Nimic documentar în acest memorial, de interes totuși documentar căci figura celor două mari orașe unde zăbovește autorul lui ne este doar sugerată prin atmosferă și nici de cum zugrăvită spre cunoaștere, iar situația politică din Anglia și Germania acelor vremuri este și ea numai întrevăzută pe fundalul atmosferic al consemnării și rememorării. Nume de personalități și evenimentele istorice din acea perioadă lipsesc cu desăvârșire, în afară de noțiunile de fascism, hitlerism, capitalism, socialism, ca din întâmplare o dată sau de două ori aruncate pe vreo pagină răzleață. Data exactă a acțiunii poate fi lesne în schimb stabilită, datorită menționării Olimpiadei dela Berlin, care tocmai atunci avea loc, dar despre care nu aflăm aproape nimic, existența ei integrându-se și dizolvându-se de asemenea în atmosfera mai generală și vagă. Nici despre viața universitară din Londra sau Berlin (profesori, cursuri, librării) nu căpătăm vreo informație - totul mărginindu-se în această privință la preocupările intelectuale ale unui grup de tineri, dintre care face parte și naratorul, adăpostiți în aceeași pensiune ori întrunindu-se în micul bar din Bloomsbury. Chiar și bibliotecile publice, sălile de concert și muzeele frecventate de acești tineri, apar mai mult ca teren de aventuri erotice și sentimentale, decât ca instituții de cultură. Tinerele femei abordate și cunoscute, în general englezoaice ori germane, după cum e vorba de Londra sau Berlin pe când ei s'au adunat aici din toate colțurile globului pământesc, sunt aproape toate îmbuibate de lecturi, dar în orice caz femei ușoare. Si totuși, fără a contrazice mediul acesta gelatinos și pitoresc, sfera de interes intelectual a naratorului e nu numai extrem de cuprinzătoare, privind deopotrivă literatura, eseistica, filosofia, arta și muzica, dar și foarte înaltă și exactă, reprezentând o chintesență a vieții spirituale interbelice: oricât însă de numeroase și de pretențioase ar fi numele autorilor și operelor ce intervin în discuție, totul se așează firesc în expunerea narativă, departe de orice pedanterie, ceea ce dă memorialului o tonalitate autentică, precum și o reală distincție. Cantitatea intelectuală compensează aici cantitatea de frivolitate, cu care nu intră în concurență, ci își găsește un echilibru. Frivolitatea constă în beții crâncene și erotism împins până la obsesie și deșănțare, dar iarăși, totul în ordinea naturii și normalului, căci nimic excepțional și nimic morbid nu se insinuează tocmai acolo unde tinerețea ar justifica excesele.

Cu atât mai semnificativ, cu cât atmosfera și unele personaje aduc aminte câteodată în mod frapant de unele personaje și de o anumită atmosferă din scrierile lui Mateiu Caragiale, deși ne aflăm la o considerabilă distanță chiar și în Soho, de lumea Crailor de Curtea veche, nu însă și în Berlinul misteriosului von matein, deloc balcanic, ba dimpotrivă. Cu atât mai semnificativ am spus, deoarece, tineri fiind, personajele din romanul lui Mihail Villara nu poartă povara - dulce sau amară - a unui trecut, și nici nu stau sub pecetea vreunei taine - taină ce de altfel nu ar impieta asupra tinereții.

Unul din amicii naratorului, de pildă, ne este prezentat în culorile antipatice cu care autorul Crailor înzestrează pe Gore Pirgu, indiscretul și libidinosul, abhorat și totuși trebuincios celui ce-l detestă - bineînțeles, acum în ambianța londoneză, metropolitană și cosmopolită: "Maurice îmi mânca o mare parte din timp. Metisul ăsta se lipise de mine ca un scaete.

Oricât îl zgâlțâiam tot mai rămânea ceva. Ziua mă acompania la Golden Tortoise și la Marchizul de Cornouailles, seara juca șah. Când aveam rendez-vous-uri cu femei îmi dădea târcoale.

Stiam că-l voi găsi prin împrejurimile damei și că mă va pisălogi cu întrebări. Cum a fost, cine a fost, în ce fel? etc. Cu fragmentele astea de conversație își pregătea nopți de voluptate erotică. Visa la combinații turbate în care ar fi participat și el. Ajunsese în ultima vreme chiar un fel de asociat al meu, dezavantajându-mă din cauza gurii lui idioate, cu buze groase și respingătoare. Cafeniu cum era, îl prezentam însă ca pe un câine din Madagascar. Vă prezint câinele meu - anunțasem eu. -Cum vă place boul meu? Se bâlbâia el. Se făcuse obraznic. Acum însă ne mai lăsasem de aventuri și ne apucasem de băut. Beam de stingeam. Această nouă tehnică îi dase chiar lui Maurice o seninătate sceptică, viguroasă. Beția ne maturiza văzând cu ochii, stricându-ne stomacul și ficatul și îngroșându-ne creerul". Eficient de bună seamă, stilul acestui memorial nu cunoaște sticlirile de valori spurcate cu care îți ia ochii și îți ațâță imaginația marele Mateiu, dar eficiența lui provine din eleganta pondere a intelectului. Atmosfera se creează cu simplitate, cuvintele degajează doar ceea ce singură inteligența sensibilă îngăduie, simțurile păstrându-și buna-cuviință: "Drumurile serii în Londra! Le am în mine ca pe unul din cele mai mari bunuri ale vieții. In ceața ușoară a nopții apropiate, impresiunea de aventură a străzilor care se desfac înainte, pânza mișcătoare a luminilor, amețeala subtilă a vârtejului. Uneori la vreo încrucișare de străzi rămân în loc cu o tristețe inexplicabilă și subită în piept. Un miros special de benzină mi-a deșteptat în suflet viziunea proaspătă a unui colț din Londra, imagine care a intrat prima dată prin simțurile mele atente". Este stilul menit numai să poarte pe limpezimea sa climatul spiritual: "La Preussische Staatsbibliothek, nu existau mai mult ca în altă parte, rațiuni pentru o activitate ordonată și intensă. Din contră, vecinătatea cărților și fâșâitul inutil al hârtiilor îți dădeau senzația că elaborezi în timp ce lâncezeai privind lumina difuză strecurată prin înalta cupolă sau urmărind mișcările stângace ale vreunei candidate la diplome universitare. Pe de altă parte eram înconjurați de atracțiuni centrifuge: sala revistelor, a manuscriselor și operelor muzicale sau refectoriul de jos unde se putea fuma și discuta prelung, bând o cafea infamă. Sfânta lene, recomandată de Nietzsche, nu ne-ar fi părăsit nici un pas, dacă Axel, cu figura lui cea mai severă, nu ne-ar fi reamintit obligațiile de onoare, luate unii față de alții. Era animat de ceea ce Bourdaloue numea "le zele de la perfection des autres" și nu scăpa nici un prilej de a ne predica".

Din roiul de personaje feminine, care asigură naratorului o experiență plăcută și superficială, ca trecere a vremii pentru cel ce nu concepe să se angajeze, să-și piardă libertatea de a simți și a gândi (el se autoanalizează în acest sens); din boema fumurie prin care plutesc conturele palide ce se cheamă Doreen, Myra, Mary, Alisson, Miranda, Wilhelmina etc., se încheagă spre fine o tragică poveste de dragoste, asemănătoare în parte celei din romanul Adio arme de Hemingway. Prilej pentru îndrăznețe pagini de analiză a psihologiei masculine, a căror cruzime atinge nu o dată intensități remarcabile: "Mă întrebam cum aș fi putut scăpa din această teribilă întâmplare, cum aș fi putut scăpa de Soledad. Atitudinea mea o făcea să aibă îndoieli continue. Credea că voi părăsi Germania à l'improviste și o voi lăsa singură în această stare desperată. In fond. și acum era singură. Simțea că nu poate conta pe mine, că nu am sufletul necesar pentru un gest drept. Avea clipe când se descoperea complet părăsită și viața ei de copil era atât de îndoită încât vroia să moară. Noaptea când rămâneam singur mi-o închipuiam sinucigându-se, luând otravă sau aruncându-se în Spreea și gândul ăsta îmi dădea oarecare liniște - deși încercam să rezist unor asemenea viziuni. Simțeam că ar fi fost o soluție. Aș fi scăpat de remușcarea prezentă care mă rodea și aș fi avut numai perspectiva unor melancolii nepericuloase".

Recunoaștem la Mihail Villara acel gen de introspecție bine susținut în literatura noastră anterioară de Camil Petrescu, de Anton Holban sau Gib Mihăescu și condus pe aceeași linie de intelectualitate sigură de sine, aptă prin urmare să suporte burghiul dubiilor morale. Si în acest sens, memorialul său constituie un document.

PLANCHE n° 8

EN HAUT, à gauche - la façade d'une ferme de Cacova. La construction est typique pour les influences venues d'Europe centrale; la maison est opposée à la cuisine à laquelle elle est reliée par une porte cochère. L'ensemble est en brique; les toits sont recouverts de tuiles. - A droite - vieille maison de Polana à deux niveaux, recouverte de bardeaux; au rez-de-chaussée il y avait une épicerie. EN BAS - maison et maison-cuisine de Răşinari, reliées par une porte cochère massive; l'ensemble est en brique. La couleur extérieure des parois est jaune, avec un décor peint en blanc.

ETUDES ET DOCUMENTS BALKANIQUES
ET MEDITERRANEENS

12

PAUL H. STAHL

CASE SI ACARETURI TARANESTI
DIN MARGINA SIBIULUI

în colaborare cu

PAUL PETRESCU

cu desene de

GABI BEJU

JULIANA FABRITIUS

PARIS, 1987

HYPERION

Centrul de promovare a cărţii româneşti

O FRUMOASĂ ÎNFĂPTUIRE ROMÂNEASCĂ

"COLLEGIUM BYZANTINUM" ESTE UN COR DE CAMERĂ AL ORAŞULUI AACHEN - AIX LA CHAPELLE DIN GERMANIA DE VEST. CORUL A FOST INFIINŢAT LA INIŢIATIVA UNOR EUROPENI DE ORIGINĂ ROMÂNĂ CARE ŞI-AU PROPUS SĂ PROMOVEZE MUZICA BIZANTINĂ CA PARTE A CULTURII EUROPENE. CORUL ESTE FORMAT DE MUZICIENI DE PROFESIE, STUDENŢI, MEDICI, MELOMANI PRACTICANŢI AI MUZICII VOCALE. REPERTORIUL ORAL ESTE BIZANTIN ŞI INRUDIT. EXPRESIA ESTE PRECUMPĂNITOR ROMÂNEASCĂ, APOI GREACA, SLAVONA, EBRAICA, GERMANA. PE LÂNGĂ NUMEROASE EMISIUNI RADIOFONICE, CORUL A DAT CONCERTE IN AACHEN, KOELN, LAUSANNE ŞI PARIS. AU FOST IMPRIMATE 4 DISCURI.

REPRODUCEM MAI JOS CÂTEVA FRAGMENTE DIN COMENTARIILE PROGRAMULUI ALCĂTUIT PENTRU PARTICIPANŢII LA CONGRESUL DIN IUNIE DE DOCTORUL MIRCEA DIACONESCU, FUNDATORUL ŞI DIRIJORUL CORULUI, COMENTARII CARE VOR INTERESA DESIGUR PE TOŢI CITITORII CUVÂNTULUI.

Cânt bizantin românesc

—M. DIACONESCU—

Cine mai ştie ce se cânta altădată în bisericile româneşti? Si cine mai ştie cum se cânta?

Dacă problema repertoriului este - în linii mari - elucidată graţie unei activităţi de "arheologie muzicală", în schimb întrebarea "cum se cânta?" nu a primit încă un răspuns acceptabil. Oricum, ceea ce se poate spune până acum este că repertoriul actual nu reprezintă un progres în raport cu trecutul.

"Collegium Byzantinum" şi-a propus să exemplifice în acest concert unele aspecte ale muzicii corale româneşti ca de exemplu, modul de interpretare arhaică a cântărilor liturgice, prelucrările făcute pentru corurile bisericeşti pe mai multe voci, compoziţiile libere "în stil bizantin", legăturile dintre muzica liturgică şi melosul românesc.

Muzica bizantină, muzică de cult prin excelenţă, este destinată spre a fi interpretată numai de către vocea omenească (execuţie "a capella"), participarea instrumentelor fiind interzisă în cult. In imperiul roman de răsărit, "Romania" - cum se denumea pe sine însuşi - sau "Bizanţ" - cum îl numim noi astăzi, cântarea liturgică era interpretată monodic, la unison, fiind însoţită uneori de ison. "Albaştrii" şi "Verzii", cele două coruri antifonice din Sfânta Sofia, prototipuri de coruri bizantine, se bucurau de o înaltă preţuire din partea Bazileului în prezenţa căruia cântau cu regularitate la ceremoniile din Constantinopol. Titlul lui -N. Iorga, "Bizanţul după Bizanţ" e bine găsit: în Tara Românească lui Matei Basarab - aflăm acest lucru din însemnările de călătorie ale diaconului Paul de Alep -, obiceiul cântării antifonale era încă la mare cinste: In mitropolia din Târgovişte într'o strană se afla un cor care cânta pe româneşte şi în cealaltă un al doilea cor care îi răspundea pe greceşte.

După reforma muzicală din lumea bizantină, numită reforma lui Chrysant (1820), constatăm o simplificare şi o reducere a repertoriului liturgic tradiţional. In ţările române apare corul laic, mixt în biserici iar "copiii isonari" şi cântarea corală monodica dispar treptat. Se alcătuieşte un nou repertoriu coral aproape la voia întâmplării care este puternic influenţat de muzica popoarelor din jur. Repertoriul tradiţional sărăceşte sau se modifică prin armonizări tonale simpliste, neadecuate structurii melodiilor bizantine. In unele mânăstiri şi în unele biserici săteşti persistă pentru o oarecare vreme tipicurile vechi şi muzica psaltică tradiţională.

In a doua jumătate a secolului al XIX-lea constatăm un reviriment naţional moderat în ceea ce priveşte cântarea corală bisericească. Compozitorii români, educaţi însă la şcoala armoniei clasice, creează - mai mult sau mai puţin - după modele occidentale. In aceasta primă fază, fază de pionerat, empirică, întâlnim nume ca Gheorghe Dima în Ardeal, Gavriil Musicescu în Moldova, Dumitru Kiriac şi Gheorghe Cucu în Muntenia, şi alţi compozitori numiţi "clasici".

Această fază a fost urmată de activitatea relativ recentă a muzicologilor bizantinologi români ca I. D. Petrescu, Grigore Panţâru, Gheorghe Ciobanu şi alţii care abordează ştiinţific manuscrisele de muzică bizantină românească, coroborându-le şi verificându-le prin practica tradiţională. Căutarea de către ei-, găsirea şi descifrarea manuscriselor din secolul al XI-lea până în secolul al XIX-lea, a fost continuată de publicarea seriată a documentelor muzicale în facsimil şi în transcripţie lineară. Prin aceasta bizantinologii români nu au făcut decât să aplice critic şi să dezvolte local rezultatele cercetărilor făcute de către bizantinologii din Vest, deschizători de drum în acest domeniu încă din a doua jumătate a secoluluial XIX-lea (Fleischer, Gastoué, Thibault, Wellesz, etc). In acest context nu poate fi trecut cu vederea nici faptul că apariţia şcolii de muzicologie bizantină în genere a fost stimulată de către cercetările din domeniul muzicii latine, gregoriene, care au precedat-o.

Credem că reconsiderarea muzicii bizantine româneşti va deschide o nouă etapă în creaţia corală bisericească în care Vechiul şi Noul, Stiinţificul şi Esteticul se vor îmbina organic. Este evident că acest lucru nu poate avea loc decât într'un climat liber, cu participarea la dialog a tuturor slujitorilor muzicii liturgice româneşti, a muzicologilor, cântăreţilor, compozitorilor, teologilor.

Concertul se deschide cu cântări liturgice interpretate arhaic, la unison sau însoţite de ison simplu. Urmeaza câteva prelucrări corale ale unor melodii vechi în care sunt utilizate procedee componistice ca armonia modală (Paul Constantinescu, I.Chirescu), polifonia (Grigore Panţâru), isoanele multiple (Mircea Diaconescu). Legătura dintre muzica bisericească şi cea populara este ilustrată prin unele lucrări corale cu inflexiuni fie de cântec bătrânesc - baladă (Ion Runcu), fie de colindă Tudor Jardar, Sigismund Toduţă, Walter Klepper, Mircea Diaconescu). In program apar şi câteva compoziţii libere "în stil bizantin" (Radu Zamfirescu, Doru Popovici, Mircea Diaconescu) printre care ar fi poate interesant de remarcat madrigalul bizantin "S'a stins viaţa (Veneţia)" pe versurile poetului Mihail Eminescu, scris în memoria lui Mircea Eliade.

Veneţia este privita aci ca un Bizanţ transferat în Vest, ca o Fiică a Babilonului pe care Ziua Domnului, la răscruce de eon, o va găsi pustiită de viaţa-i "falnică" de odinioară şi pe care în "zadar" încearcă Materia să o readucă la viaţă. Nu ştim dacă "Mireasa dulce" va iscăli pactul ateu uitând de apa cu duh viu ce curge la Gange sau Iordan. Nu ştim dacă primeşte o prelungire când Impăratul Ceresc se va mişca iar deasupra apelor şi când Unul va zice să fie lumina noului veac. "E'n zadar, copile!", sentinţa gravă a "Preotului rămas" se repetă ostinat în ultima parte a madrigalului unde, prin folosirea melodiei unei colinde din Bărăgan, ia o alură de zeflemea la adresa Materiei. □

CONCERTUL CORULUI DIACONESCU
VA AVEA LOC
DUMINICĂ 28 IUNIE
ÎN BISERICA ORTODOXĂ ROMÂNĂ
DIN STR. JEAN DE BEAUVAIS

ÎNTRE ORELE 12 ŞI 13

HYPERION

4 R, DU GEN.H.BERTIER
92.200 NEUILLY S/ SEINE
FRANCE

(1) Doresc să primesc buletinul asociaţiei D-voastră în vederea achiziţiei:
☐ ocazionale periodice ☐
a cărţilor româneşti care m'ar interesa.

(2) Prefer lucrările:
☐ literare istorice ☐ ştiinţifice ☐

(3) Texte româneşti inedite putând interesa pe editori
☐ îmi sunt cunoscute nu-mi sunt cunoscute ☐

NUMELE.. SEMNATURA:
ADRESA..

ACESTE DOUĂ PAGINI, OFERITE GENEROS DE "CUVÂNTUL ROMÂNESC", APAR SUB ÎNGRIJIREA ŞI RESPONSABILITATEA ASOCIAŢIEI "HYPERION"

MARŞUL DELA

15 MAI

O PARTE DIN DEMONSTRANTII SOSITI DIN CANADA

MANIFESTANTII PE SCARILE CAPITOLIULUI

CONGRESMENUL FRANK WOLF ADRESANDU-SE PARTICIPANTILOR

SOSIREA MANIFESTANTILOR PE SCARILE CAPITOLIULUI

Cu luni în urmă, presa românească din exil anunţa că pe 15 Mai va avea loc la Washington o demonstraţie la care erau chemaţi să participe cât mai mulţi Români din exil.

Succesul demonstraţiei din anul trecut era încă proaspăt în mintea organizatorilor cât şi a participanţilor şi s'a creat opinia că exilul românesc este capabil de a organiza acţiuni care să polarizeze pe exilaţii din toată lumea şi că glasul lor se poate face auzit în Washington.

Scânteia pornită a aprins focul care mocnea în sufletele multora dintre noi. Ghiaţa odată topită, s'a creat acea atmosferă de încredere în ceea ce se poate realiza pentru exilul românesc.

Crearea Institutului pentru Credinţă şi Libertate la Washington, având ca fondatori pe Prof. Pr. Gheorghe Calciu, Dr. Victor Gaetan şi scriitorul Virgil Tănase a constituit nucleul necesar pentru ca Românii să se organizeze ca forţă de acţiune în faţa instituţiilor americane pentru combaterea regimului de teroare din ţară. La iniţiativa acestui institut şi cu colaborarea altor organizaţii româneşti din exil, acţiunea s'a repetat şi în acest an.

* * *

Punctul de întâlnire al demonstranţilor a fost George Washington Monument. La apelul Institutului pentru Credinţă şi Libertate au venit participanţi dela distanţe impresionante ca: Australia, Europa, Canada, California, Florida, Ohio, Michigan, New York, Illinois, Pennsylvania.

Dimineaţa ploioasă şi mohorîtă nu au descurajat pe nimeni. In jurul orei 11 a.m. sute de Români cu steaguri, pancarde şi lozinci de protest s'au adunat în faţa monumentului. Au fost prezenţi reprezentanţi ai mass mediei americane şi exilului românesc: NBC (care a făcut un reportaj pentru "60 Minutes"), Vocea Americii, Europa Liberă, BBC, Cuvântul Românesc şi Micro Magazin. Au fost intervievaţi printre alţii, Jimmy Craciun din Cleveland şi George Bălaşu, directorul ziarului Cuvântul Românesc.

Accesul la mass media nu s'a redus numai la persoane binecunoscute exilului românesc, ci toţi care au vrut să-şi exprime opinia politică şi problemele personale au fost ascultaţi. Comunicarea a fost directă şi deschisă încă dela început şi a continuat pe tot parcursul demonstraţiei, în diferite puncte importante ale Washingtonului. Dela probleme personale şi situaţia din România până la Tratatul dela Yalta şi atitudinea guvernului american faţă de comunism, au fost expuse toate deschis în faţa microfoanelor şi camerelor de luat vederi.

Au fost prezenţi oameni politici americani care au stat de vorbă cu participanţii, fiecare exprimându-şi liber, deschis şi civilizat opiniile şi sugerând soluţii şi acţiuni. Comunicarea dorinţelor nu a fost limitată la pancarde şi lozinci, ci discuţii, schimburi de opinii, şi adevăruri au ajuns să fie făcute cunoscute la milioane şi milioane de oameni prin intermediul mass mediei.

Insufleţirea oamenilor, căldura lor sufletească şi mai ales credinţa în cauza pentru care veniseră la Washington, a mişcat până şi natura, care a împrăştiat norii, lăsând să apară soarele, ziua transformându-se într'o superbă zi de primăvară.

Incolonaţi în maşini ce purtau steaguri şi pancarde, demonstranţii s'au îndreptat spre Capitoliu. Acolo, alţi participanţi cu cruci şi scuturi s'au alăturat demonstranţilor. Aceştia s'au aliniat pe scările Capitoliului, formând un grup compact şi numeros. Demonstranţii au fost întâmpinaţi de Congresmenii americani Frank Wolf

INSTITU

PENTRU CREDINŢĂ

Institutul pentru Credinţă şi Libe
capital, creată în Septembrie 198, în
acestui institut şi în acelaşi timp direc
Prof. Pr. Gheorghe Calciu, Dr. Vict
Tănase.

Scopul acestui institut este de a:
- stabili canale independente de com
Occident;
- colecta informaţii dela cetăţeni ro
cula aceste informaţii în presa occide
- colecta informaţii declasificate pos
şi de a le circula pentru a face cuno
economice şi politice din România;
- asista guvernul Statelor Unite pri
formaţiilor;
-apăra libertatea religioasă şi spiri
material celor persecutaţi în România
-promova şi încuraja activităţi cultu
în lumea liberă.

Episcopul Bisericii Ortodoxe Române
Prea Sfinţia Sa Nathaniel - şi Episcop
Statele Unite - Prea Sfinţia Sa Lu Pu
drept Sfătuitori Spirituali (Spiritual A
Funderburk serveşte în Consiliul Consu
Bompa şi Ing. Mihaela Moisin. O listă
siliului Consultativ va fi publicată într

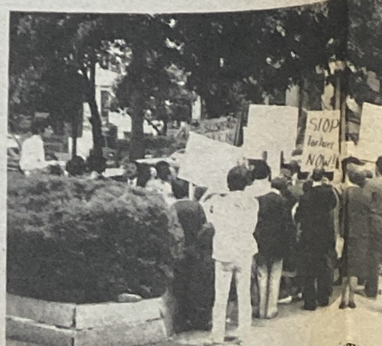
Datorită informaţiilor prezentate, co
pentru Credinţă şi Libertate s înr
respingerea acordării Clauzei Naţiunii
nului român în Camera Reprezentanţilo

Institutul mulţumeşte pe această cale
poporului român în Camera Reprezen
Wolf, Tony Hall şi Chris Smith.

Institutul îşi propune să obţină acela
Unite cu ajutorul tuturor Românilor a
contribuţia în această direcţie.

Institutul pentru Credinţă şi Libert
celor ce sunt de acord cu principiile şi
trimită contribuţii generoase pe adres

Faith and Liberty
P.O.Box 5326
Washington, DC
USA

MANIFESTANTII IN FAŢA

WASHINGTON

1987

și Chris Smith și Asistentul Congresmenului Tony Hall.

Congresmenul Frank Wolf, Republican din statul Virginia, care a introdus și obținut majoritatea voturilor în Camera Reprezentanților pentru proiectul de lege pentru suspendarea Clauzei Națiunii Celei Mai Favorizate (MNF) a luat atitudine față de abuzurile comise în România, dărâmarea bisericilor, lipsa de alimente, căldură, electricitate, violarea drepturilor omului și a denunțat guvernul din România ca un guvern care dărâmă biserici și transformă biblii în hârtie igienică. Congresmenul a cerut demonstranților și Institutului pentru Credință și Libertate să continue efortul pentru introducerea unui proiect de lege asemănător și în Senat și votarea lui, prin scrisori și telefoane directe către fiecare senator.

Steve Snyder, Directorul Executiv al organizației Christian Response International, a criticat persecuțiile religioase din România. Apoi l-a prezentat pe Pr. Prof. Gheorghe Calciu, care a reamintit poporului american că poporul român este înfometat, sute de persoane mor de frig, în timp ce un număr mic de privilegiați sub conducerea familiei Ceaușescu, trăiesc în risipă și din nefericire sunt încurajați în crimele lor de guvernul american desinformat.

Demonstrația de pe treptele Capitoliului a fost încheiată prin cuvântarea D-nei Christine Valmy, chairman of the National Committee pro Reagan-Busch în 1984. D-na Valmy a îndemnat pe toți Românii americani să se unească în jurul Institutului pentru Credință și Libertate pentru a se putea crea un grup de influență pe lângă instituțiile americane. Subliniind caracterul inuman al regimului dela București, singura speranță de a ajuta pe cei rămași acasă, este organizarea Românilor care trăiesc în libertate.

Dela Capitoliu, demonstranții s'au îndreptat spre Ambasada Română, unde s'a făcut o mică rugăciune, s'au cântat cântece patriotice și scandat lozinci împotriva regimului dela București. Ura și indignarea participanților s'a lăsat văzută, dar în același timp controlată și stăpânită de bunul simț al Românilor. Demonstrația din jurul ambasadei s'a încheiat prin alinierea tuturor demonstranților mână în mână, într'un interminabil șir care a defilat chiar pe sub ferestrele ambasadei.

Demonstrația dela Washington din 15 Mai a.c. s'a încheiat printr'o recepție organizată de Institutul pentru Credință și Libertate, Christian Response International și Cuvântul Românesc la restaurantul Deja Vu.

* * *

Demonstrația din acest an a avut ca principal scop ca România să nu mai primească Clauza Națiunii Celei Mai Favorizate. Prin această acțiune, precum și prin alte acțiuni precedente, s'a căutat să se schimbe atitudini și opinii despre realitățile din România. In schimbul acordării de către SUA a Clauzei Națiunii Celei Mai Favorizate, România ar trebui să îmbunătățească situația poporului român, iar nu numai să aprobe emigrarea a câteva mii de cetățeni români în străinătate, dintre care mulți sunt încă în serviciul regimului comunist. Un pas pe calea suspendării Clauzei Națiunii Celei Mai Favorizate s'a făcut în Camera Reprezentanților, unde clauza a fost respinsă cu 49 de voturi.

Institutul pentru Credință și Libertate depune eforturi pentru a obține același rezultat și în Senatul American. Cu toate succesele pe care le-ar putea obține, trebue luat în considerare sistemul legislativ american de tergiversare, în luarea unei astfel de decizii.

Participant

...TUTUL
...ȚĂ ȘI LIBERTATE

...Libertate este o organizație fără
..., în Washington, D.C. Fondatorii
...rectori (Board of Directors), sunt:
...ictor Gaetan și scriitorul Virgil

...a:
...omunicare între poporul român și

... români independenți și de a cir-
...cidentală;
...posedate de guvernele occidentale
...noscute realitățile vieții sociale,

...prin cercetări și răspândirea in-

...pirituală, și de a acorda suport
...nia;
...lturale și artistice ale Românilor

...âne din Statele Unite și Canada -
...copul pentru Românii Uniți din
... Pușcaș - au acceptat să servească
...l Advisory). Ambasadorul David
...nsultativ, precum și Prof. Tudor
...istă completă a membrilor Con-
...într'un număr viitor al ziarului.
... congresului american, Institutul
...înregistrat primul succes prin
...nii Celei Mai Favorizate guver-
...ților în Congresul Statelor Unite.
...cale în special animatorilor cauzei
...zentanților: Congresmenii Frank

...celași succes în Senatul Statelor
...r americani dornici de a-și aduce

...bertate cere de urgență tuturor
...e și acțiunile expuse mai sus să
...resa:

...ty Institute
...3267
...DC 20009

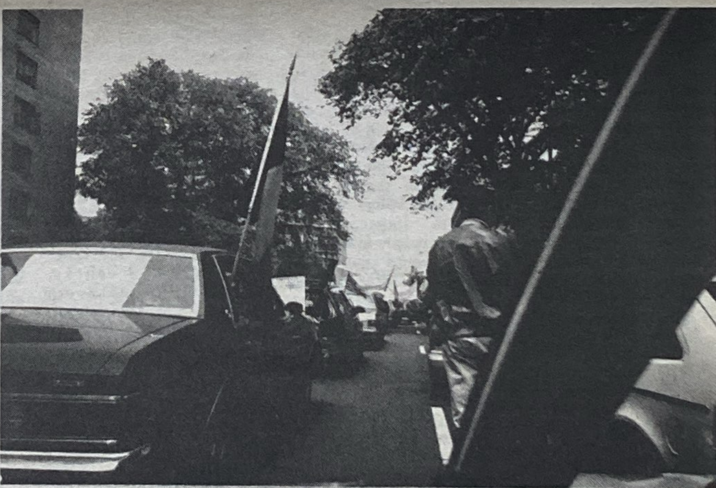
...A AMBASADEI

CREDINCIOSI AMERICANI PARTICIPAND LA DEMONSTRATIE

DEMONSTRANTI ROMANI SI AMERICANI PE SCARILE CAPITOLIULUI

CARAVANA DE MASINI PE STRAZILE WASHINGTONULUI

D-NA CHRISTINE VALMI VORBIND MANIFESTANTILOR

MARŞUL DELA WASHINGTON

15 MAI 1987

O PARTE DIN DEMONSTRANTII SOSITI DIN CANADA

MANIFESTANTII PE SCARILE CAPITOLIULUI

CONGRESMENUL FRANK WOLF ADRESANDU-SE PARTICIPANTILOR

SOSIREA MANIFESTANTILOR PE SCARILE CAPITOLIULUI

Cu luni în urmă, presa românească din exil anunța că pe 15 Mai va avea loc la Washington o demonstrație la care erau chemați să participe cât mai mulți Români din exil.

Succesul demonstrației din anul trecut era încă proaspăt în mintea organizatorilor cât și a participanților și s'a creat opinia că exilul românesc este capabil de a organiza acțiuni care să polarizeze pe exilații din toată lumea și că glasul lor se poate face auzit în Washington.

Scânteia pornită a aprins focul care mocnea în sufletele multora dintre noi. Ghiața odată topită, s'a creat acea atmosferă de încredere în ceea ce se poate realiza pentru exilul românesc.

Crearea Institutului pentru Credință și Libertate la Washington, având ca fondatori pe Prof. Pr. Gheorghe Calciu, Dr. Victor Gaetan și scriitorul Virgil Tănase a constituit nucleul necesar pentru ca Românii să se organizeze ca forță de acțiune în fața instituțiilor americane pentru combaterea regimului de teroare din țară. La inițiativa acestui institut și cu colaborarea altor organizații românești din exil, acțiunea s'a repetat și în acest an.

* * *

Punctul de întâlnire al demonstranților a fost George Washington Monument. La apelul Institutului pentru Credință și Libertate au venit participanți dela distanțe impresionante ca: Australia, Europa, Canada, California, Florida, Ohio, Michigan, New York, Illinois, Pennsylvania.

Dimineața ploioasă și mohorîtă nu au descurajat pe nimeni. In jurul orei 11 a.m. sute de Români cu steaguri, pancarde și lozinci de protest s'au adunat în fața monumentului. Au fost prezenți reprezentanți ai mass mediei americane și exilului românesc: NBC (care a făcut un reportaj pentru "60 Minutes"), Vocea Americii, Europa Liberă, BBC, Cuvântul Românesc și Micro Magazin. Au fost intervievați printre alții, Jimmy Crăciun din Cleveland și George Bălașu, directorul ziarului Cuvântul Românesc.

Accesul la mass media nu s'a redus numai la persoane binecunoscute exilului românesc, ci toți care au vrut să-și exprime opinia politică și problemele personale au fost ascultați. Comunicarea a fost directă și deschisă încă dela început și a continuat pe tot parcursul demonstrației, în diferite puncte importante ale Washingtonului. Dela probleme personale și situația din România până la Tratatul dela Yalta și atitudinea guvernului american față de comunism, au fost expuse toate deschis în fața microfoanelor și camerelor de luat vederi.

Au fost prezenți oameni politici americani care au stat de vorbă cu participanții, fiecare exprimându-și liber, deschis și civilizat opiniile și sugerând soluții și acțiuni. Comunicarea dorințelor nu a fost limitată la pancarde și lozinci, ci discuții, schimburi de opinii, și adevăruri au ajuns să fie făcute cunoscute la milioane și milioane de oameni prin intermediul mass mediei.

Insuflețirea oamenilor, căldura lor sufletească și mai ales credința în cauza pentru care veniseră la Washington, a mișcat până și natura, care a împrăștiat norii, lăsând să apară soarele, ziua transformându-se într'o superbă zi de primăvară.

Incolonați în mașini ce purtau steaguri și pancarde, demonstranții s'au îndreptat spre Capitoliu. Acolo, alți participanți cu cruci și scuturi s'au alăturat demonstranților. Aceștia s'au aliniat pe scările Capitoliului, formând un grup compact și numeros. Demonstranții au fost întâmpinați de Congresmenii americani Frank Wolf și Chris Smith și Asistentul Congresmenului Tony Hall.

Congresmenul Frank Wolf, Republican din statul Virginia, care a introdus și obținut majoritatea voturilor în Camera Reprezentanților pentru proiectul de lege pentru suspendarea Clauzei Națiunii Celei Mai Favorizate (MNF) a luat atitudine față de abuzurile comise în România, dărâmarea bisericilor, lipsa de alimente, căldură, electricitate, violarea drepturilor omului și a denunțat guvernul din România ca un guvern care dărâmă biserici și transformă bibliile în hârtie igienică. Congresmenul a cerut demonstranților și Institutului pentru Credință și Libertate să continue efortul pentru introducerea unui proiect de lege asemănător și în Senat și votarea lui, prin scrisori și telefoane directe către fiecare senator.

Steve Snyder, Directorul Executiv al organizației Christian Response International, a criticat persecuțiile religioase din România. Apoi l-a prezentat pe Pr. Prof. Gheorghe Calciu, care a reamintit poporului american că poporul român este înfometat, sute de persoane mor de frig, în timp ce un număr mic de privilegiați sub conducerea familiei Ceaușescu, trăiesc în risipă și din nefericire sunt încurajați în crimele lor de guvernul american desinformat.

Demonstrația de pe treptele Capitoliului a fost încheiată prin cuvântarea D-nei Christine Valmy, chairman of the National Committee pro Reagan-Busch în 1984. D-na Valmy a îndemnat pe toți Românii americani să se unească în jurul Institutului pentru Credință și Libertate pentru a se putea crea un grup de influență pe lângă instituțiile americane. Subliniind caracterul inuman al regimului dela București, singura speranță de a ajuta pe cei rămași acasă, este organizarea Românilor care trăiesc în libertate.

Dela Capitoliu, demonstranții s'au îndreptat spre Ambasada Română, unde s'a făcut o mică rugăciune, s'au cântat cântece patriotice și scandat lozinci împotriva regimului dela București. Ura și indignarea participanților s'a lăsat văzută, dar în același timp controlată și stăpânită de bunul simț al Românilor. Demonstrația din jurul ambasadei s'a încheiat prin alinierea tuturor demonstranților mână în mână, într'un interminabil șir care a defilat chiar pe sub ferestrele ambasadei.

Demonstrația dela Washington din 15 Mai a.c. s'a încheiat printr'o recepție organizată de Institutul pentru Credință și Libertate, Christian Response International și Cuvântul Românesc la restaurantul Deja Vu.

* * *

Demonstrația din acest an a avut ca principal scop ca România să nu mai primească Clauza Națiunii Celei Mai Favorizate. Prin această acțiune, precum și prin alte acțiuni precedente, s'a căutat să se schimbe atitudini și opinii despre realitățile din România. In schimbul acordării de către SUA a Clauzei Națiunii Celei Mai Favorizate, România ar trebui să îmbunătățească situația poporului român, iar nu numai să aprobe emigrarea a câteva mii de cetățeni români în străinătate, dintre care mulți sunt încă în serviciul regimului comunist. Un pas pe calea suspendării Clauzei Națiunii Celei Mai Favorizate s'a făcut în Camera Reprezentanților, unde clauza a fost respinsă cu 49 de voturi.

Institutul pentru Credință și Libertate depune eforturi pentru a obține același rezultat și în Senatul American. Cu toate succesele pe care le-ar putea obține, trebue luat în considerare sistemul legislativ american de tergiversare, în luarea unei astfel de decizii.

Participant

INSTITUTUL PENTRU CREDINȚĂ ȘI LIBERTATE

Institutul pentru Credință și Libertate este o organizație fără capital, creată în Septembrie 1986, în Washington, D.C. Fondatorii acestui institut și în același timp directori (Board of Directors), sunt: Prof. Pr. Gheorghe Calciu, Dr. Victor Gaetan și scriitorul Virgil Tănase.

Scopul acestui institut este de a:

- stabili canale independente de comunicare între poporul român și Occident;
- colecta informații dela cetățeni români independenți și de a circula aceste informații în presa occidentală;
- colecta informații declasificate posedate de guvernele occidentale și de a le circula pentru a face cunoscute realitățile vieții sociale, economice și politice din România;
- asista guvernul Statelor Unite prin cercetări și răspândirea informațiilor;
- apăra libertatea religioasă și spirituală, și de a acorda suport material celor persecutați în România;
- promova și încuraja activități culturale și artistice ale Românilor în lumea liberă.

Episcopul Bisericii Ortodoxe Române din Statele Unite și Canada - Prea Sfinția Sa Nathaniel - și Episcopul pentru Românii Uniți din Statele Unite - Prea Sfinția Sa Luis Pușcaș - au acceptat să servească drept Sfătuitori Spirituali (Spiritual Advisory). Ambasadorul David Funderburk servește în Consiliul Consultativ, precum și Prof. Tudor Bompa și Ing. Mihaela Moisin. O listă completă a membrilor Consiliului Consultativ va fi publicată într'un număr viitor al ziarului.

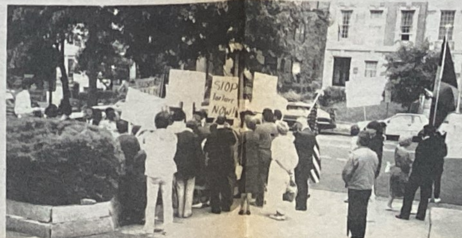
Datorită informațiilor prezentate, congresului american, Institutul pentru Credință și Libertate a înregistrat primul succes prin respingerea acordării Clauzei Națiunii Celei Mai Favorizate guvernului român în Camera Reprezentanților în Congresul Statelor Unite.

Institutul mulțumește pe această cale în special animatorilor cauzei poporului român în Camera Reprezentanților: Congresmenii Frank Wolf, Tony Hall și Chris Smith.

Institutul își propune să obțină același succes în Senatul Statelor Unite cu ajutorul tuturor Românilor americani dornici de a-și aduce contribuția în această direcție.

Institutul pentru Credință și Libertate cere de urgență tuturor celor ce sunt de acord cu principiile și acțiunile expuse mai sus să trimită contribuții generoase pe adresa:

Faith and Liberty Institute
P.O.Box 53267
Washington, DC 20009
USA

MANIFESTANTII IN FATA AMBASADEI

CREDINCIOSI AMERICANI PARTICIPAND LA DEMONSTRATIE

DEMONSTRANTI ROMANI SI AMERICANI PE SCARILE CAPITOLIULUI

CARAVANA DE MASINI PE STRAZILE WASHINGTONULUI

D-NA CHRISTINE VALMI VORBIND MANIFESTANTILOR

EVANGHELIA EXILULUI (IUNIE 1987)

SUB REVĂRSAREA "LIMBILOR DE FOC"

—Sergiu GROSSU—

Toată luna Iunie stă sub revărsarea "limbilor de foc" din Duminica Cincizecimii. De aceea se cuvine să adâncim, cu ajutorul Sf. Scripturi, rolul şi lucrarea Duhului Sfânt în viaţa noastră de Români pribegi, care ne-am rupt din trupul ţării, subjugată de mai bine de patru decenii, de duşmanii lui Dumnezeu, şi-aici, pe meleagurile înstrăinării, suspinăm după aurorele şi crepusculele copilăriei, cu inimile întoarse spre brazda - astăzi colectivizată - a pământului dela gurile Dunării.

DUHUL SFANT a fost făgăduit oamenilor şi în Vechiul şi în Noul Testament. De pildă, în cartea proorocului Isaia (cap. 44. vers. 3-4) scrie: "Căci voi turna ape peste pământul însetat şi râuri pe pământul uscat; voi turna Duhul Meu peste sămânţa ta şi binecuvântarea Mea peste odraslele tale, şi vor răsări ca firele de iarbă între ape, ca sălciile lângă pâraiele de apă. Iar în altă parte citim: "După aceea, voi turna Duhul Meu peste orice făptură; fiii şi fiicele voastre vor prooroci, bătrânii voştri vor visa visuri şi tinerii voştri vor avea vedenii. Chiar şi peste robi şi peste roabe, voi turna Duhul Meu în zilele acelea" (Ioel, 2. 28-29).

In Noul Testament, Domnul şi Mântuitorul nostru Isus Hristos vorbeşte de făgăduinţa Duhului Sfânt, referindu-se la un viitor foarte apropiat, câtă vreme le spune ucenicilor: "Rămâneţi în cetate până veţi fi îmbrăcaţi cu putere de sus" (Luca, 24.49). Sau: "Ci voi veţi primi o putere, când se va pogorî Duhul Sfânt peste voi, şi-mi veţi fi martori în Ierusalim, în toată Iudea, în Samaria şi până la marginile pământului" (Fapte, 1.8). Duhul Sfânt, promis ucenicilor, este "Mângâietorul" care, după plecarea Domnului de pe pământ, va rămâne "în veac" cu cei ce cred în Numele Său. El este "Duhul Adevărului, pe care lumea nu-L poate primi, pentrucă nu-L vede şi nu-L cunoaşte; dar voi - insistă Isus -, voi Il cunoaşteţi, căci rămâne cu voi şi va fi în voi" (Ioan, 14. 16-17).

Din această prezentare succintă a Duhului Sfânt ("căci rămâne CU voi şi va fi IN voi") reiese, cu claritate, dubla sa manifestare în istoria lumii:

a) Prezenţa EXTERNA a Duhului Sfânt înainte de Cincizecime ("cu voi"), şi

b) Prezenţa sa INTERNA, ca locuire IN om ("şi va fi în voi"), aşa cum, de altfel, ne explică Ap. Pavel: "Nu ştiţi că voi sunteţi Templul lui Dumnezeu şi că Duhul lui Dumnezeu locuieşte în voi?" (1 Corinteni, 3. 16)

PREZENTA EXTERNA a Duhului Sfânt este evidentă în toată perioada preharică a Vechiului Legământ, când este vorba mereu de Duhul Domnului, fiindcă toate profeţiile sunt opera Lui. Insă Duhul Sfânt era exterior omului, lucra în afară, "peste" oamenii lui Dumnezeu, nu în ei. "Duhul Domnului a venit peste el" citim despre Samson sau David. In plus, prezenţa Duhului Sfânt era sporadică, la anumite intervale. Psalmistul nu-şi striga, oare, neputinţa înaintea lui Dumnezeu: "Nu mă lepăda dela faţa Ta şi nu lua dela mine Duhul Tău cel Sfânt?

Este lesne de înţeles că în Vechiul Testament nu oricine se putea bucura de oblăduirea exterioară a Duhului Sfânt. Numai pentrucă Simion ducea o viaţă sfântă şi era cu frica lui Dumnezeu, "Duhul sfânt era peste el" (Luca, 2.25), ca o încoronare a unei trăiri avansate, ca un fel de privilegiu al elitelor credinţei. In schimb, în Noul Testament orice om Il poate primi prin căinţă şi prin credinţa în Isus Hristos cel răstignit pentru păcatele întregii omeniri: "Pocăiţi-vă, le-a zis Petru, şi fiecare din voi să fie botezat în numele lui Isus Hristos, spre iertarea păcatelor voastre; apoi veţi primi darul Sfântului Duh" (Fapte, 2.38).

Iată-ne în faza PREZENTEI INTERNE a Duhului Sfânt. Căci primindu-L în inimă, Duhul Sfânt locuieşte - după cum am mai spus - "în noi", ca o prezenţă reală, dominantă, a vieţii noastre lăuntrice, şi de o durată permanentă. Toate vechile valori dispar, aşa cum dispar şi se prăbuşesc bolţile şi altarele unei existenţe culpabile, ruşinoase. Interioritatea noastră convertită se înnoieşte în chip miraculos. TOTUL devine noi în noi, prin lucrarea de transfigurare a Duhului, prin sfinţirea operată de El.

Să luăm cazul ucenicilor. Inainte de pogorîrea "limbilor de foc", puterea lor era relativă. Isus le-a dat putere peste duhurile rele, iar ei nu pot face nimic, deoarece erau tari numai când se aflau în preajma Mântuitorului. Cât despre Petru, cel ce se lăuda: "Chiar dacă ar trebui să mor cu Tine, tot nu mă voi lepăda de Tine", capitulează în faţa unei slujnice, jurându-se: "Nu cunosc pe omul acesta!" Şi ce salt extraordinar dela trădarea de ieri la îndrăzneala propovăduirii lui Hristos, după primirea Duhului Sfânt, când, alături de Ioan, întemniţaţi şi ameninţaţi de Sinedriu, va refuza oferta tăcerii şi-a compromisului, ripostând: "Judecaţi voi singuri dacă este drept înaintea lui Dumnezeu să ascultăm mai mult de voi decât de Dumnezeu; căci noi nu putem să nu vorbim de ce am văzut şi auzit" (Fapte, 4. 19).

Dacă până la Isus, sau în afară de Isus, sfinţirea omului nu era posibilă, datorită eredităţii refractare oricărui salt calitativ, prin credinţa în Isus, sfinţirea ajunge tangibilă, indiferent de stadiul avansat al degradării noastre morale. Fiindcă atât pe parcursul regenerării sale, cât mai cu seamă după ce omul, prin voinţa lui liberă, a făcut totul din ceea ce omeneşte se putea face, are loc lucrarea de sfinţire a Duhului Sfânt. Nu contează nici "felul deşert de vieţuire" pe care l-am moştenit dela părinţii noştri (1 Petru, 1.18), nici desfigurarea chipului nostru lăuntric din cauza păcatelor proprii. In actul mistic al sfinţirii, atitudinea noastră este pasivă, conform asigurării paulinice: "...aţi fost sfinţiţi, aţi fost socotiţi neprihăniţi în Numele Domnului Isus Hristos şi prin Duhul Dumnezeului nostru" (1 Corinteni, 6. 9-11). Cu alte cuvinte, sfinţirea nu este dependentă de voinţă, ci este consecinţa acţiunii suprafireşti a Duhului Sfânt. Voinţa creştinului ajută, bineînţeles, Duhul în misiunea Sa sfinţitoare, pregăteşte sfinţirea, prin formarea deprinderilor bune şi prin răstignirea firii pământeşti. Pentru ca "prin sfinţirea lucrată de Duhul" (1 Petru, 1.2), să ne putem ridica până la Dumnezeu, unindu-ne cu El şi bucurându-ne de sfinţenia Lui.

Ceea ce ni se cere nouă, creştinilor din diaspora românească, este ca să credem, din adâncul fiinţei, în jertfa răscumpărătoare a Domnului Isus, garantul sfinţirii noastre ulterioare, şi să acceptăm operativitatea sfinţitoare a Duhului Sfânt, care va rodi, la anumite etape - şi în special, la zenitul spiritualităţii creştine - dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credincioşia, blândeţea, înfrânarea poftelor (Galateni, 5. 22-23). Sfinţenia înseamnă totalitatea acestor "roade ale Duhului", organizate şi subordonate lui Isus Hristos, în scopul părtăşiei cu El şi al dispariţiei noastre în El.

Noi aşteptăm împăcarea cu Dumnezeu a tuturor Românilor din lumea liberă, bazaţi pe tainica, formidabila lucrare de călăuzire "în tot adevărul" a Duhului Sfânt. Si nădăjduim să putem saluta într'o bună zi, pe toate meridianele globului pământesc, când i-a răspândit furtunile veacului, efervescenţa spirituală a unui nou Exil Românesc, al cărui tineret, îmbrăcat "cu podoabe sfinte, ca din sânul zorilor" (Psalm 110.3), Il proslăveşte pe Isus, în activitatea sa cotidiană, şi luptă, sub flamura Lui, pentru mântuirea şi înduhovnicirea umanităţii.

MÂNĂSTIREA "ADORMIREA MAICII DOMNULUI"

Nu de mult o mânăstire românească a luat naştere la Terre-Haute, Indiana, sub omoforul Prea Sfinţitului Episcop Nathaniel Popp.

Hramul mânăstirei este "Adormirea Maicii Domnului", şi este compusă din trei maici: Maica Benedicta, Maica Apolinaria şi Maica Gabriela.

Aceste trei maici au ajutat la 'ridicarea' mânăstirii "Schimbarea la faţă" din Elwood City, Pensilvannia.

Intrucât misiunea dânselor s'a consumat, şi deoarece dorinţa lor de a pune bazele unei mânăstiri pentru Români era mare, cu binecuvântarea Episcopiei, au început o viaţă monahală pe locul fostei parohii române "Sfântul Andrei" din Terre-Haute, Indiana.

Desigur, lipsa Românilor din această localitate, face ca şederea lor să fie temporară, până la aflarea unui loc permanent.

Nu de mult maicile au făcut un popas la Biserica "Pogorîrea Duhului Sfânt" din Merrillville, Indiana, delectând întreaga biserică cu vocile lor îngereşti. Pentru scurt timp, ne-am simţit într'una din mânăstirile din Nordul Moldovei noastre dragi.

Facem un apel totodată la toţi Românii ca să ajute aceste trei temerare şi pline de credinţă maici, fie cu o modestă donaţie ori cu vreo sugestie în vederea unei permanente aşezări.

Este bine că avem o mânăstire cu o frumoasă viaţă monahală, de limbă engleză, fiind cunoscută în toată America, însă ar fi minunat să avem şi o mânăstire de limba română (cu posibilitate de slujire şi în engleză) care să primească oricând Români doritori să asculte slujbe în româneşte.

De asemenea mânăstirea ar putea servi drept loc de educaţie religioasă pentru copiii noştri, care odată plecaţi pe la şcolile americane, uită uşor limba română.

Adresa mânăstirii este: 1313 N. 25th., St., Terre-Haute, IN. 47803. □

Corespondent

VENIŢI PE 19 IULIE LA KITCHENER

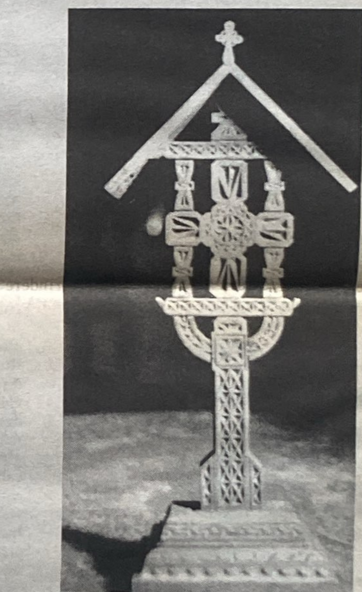
Sfinţirea troiţei de către P.S Episcop Nathaniel

Una din cele mai frumoase troiţe româneşti de pe continentul american, opera sculptorului Valeriu Cercel din Cleveland, a fost ridicată la "Câmpul Bănăţean" din Kitchener la o răscruce de drumuri de pe această proprietate. Ea a fost dedicată în memoria Părintelui Nicolae Tănase şi a Preotesei Anita Tănase, morţi într'un accident de automobil.

Pe 19 Iulie P.S.Episcop Nathaniel va sluji în Kitchener înconjurat de un sobor de preoţi: Pr. Mihai Handrabur din Toronto, Pr. Nicolae Zelea din Hamilton, Pr. Dr. Dumitru Ichim din Kitchener, parohul parohiei "Sf. Ioan Botezătorul, şi alţii.

Cu acest prilej va avea loc sfinţirea troiţei şi a pavilionului de vară, în cazul în care acesta va fi terminat.

Parohia şi comunitatea românească din Kitchener vă invită pe această cale la sfintele slujbe ce vor avea loc şi la banchetul ce va urma. Vă aşteptăm cu toată dragostea pe 19 Iulie în Kitchener.

SERVICIU RELIGIOS PENTRU ROMÂNII CARE DORM LA DIEUZE (FRANŢA)

La 2 Martie 1987, am apelat la Românii din lumea liberă ca începând cu acest an să comemoreze "Ziua Morţilor", care corespunde cu "Sâmbăta lui Lazăr", ce cade în ajunul "Duminicii Floriilor".

Primul răspuns a venit dela Dr. JEAN STROE, din localitatea Bouxwiller, de lângă Strasbourg. El mi-a comunicat cu emoţie că a descoperit un cimitir militar în localitatea Dieuze (din Moselle), nu departe de Verdun, unde sunt înmormântaţi 820 de Români, foşti prizonieri la Germani şi morţi în Lorena, ca urmare a tratamentului inuman la care au fost supuşi.

Doctorul Stroe a luat iniţiativa oficierii unui serviciu religios pentru sufletul acestor eroi, pe data de 4 Aprilie a.c.El a devansat cu şapte zile Sâmbăta lui Lazăr (11 Aprilie a.c.), deoarece preotul era programat să oficieze un alt serviciu religios în Elveţia, la 11 Aprilie.

La cimitirul militar din Dieuze, şiruri lungi de cruci albe, aliniate ca pentru defilare, amintesc imensitatea jertfelor româneşti.

Pe monumentul principal, care reprezintă un soldat român de infanterie, se află următoarea inscripţie: "Soldaţilor români morţi în Lorena, prizonieri ai Germanilor, 1916-1919".

La bază au fost încrustate două versuri de Elena Văcărescu:

Pe-al vostru vis eroic ştiindu-vă stăpâni, / Dormiţi vegheaţi de Franţa, dormiţi soldaţi români!

In ziua de 4 Aprilie, la ora 14, a început serviciul religios, oficiat de Preotul Protopop Ortodox POPA DUMITRU, din Freiburg, R.F.G.

Legănând tăvile cu colivă, după tradiţia noastră, pelerinii au cântat veşnica pomenire.

Printre cei 40 de Români care au participat la acest serviciu religios, s'au remarcat următorii:

Dr. Jean Store, cu fiul, organizatorii ceremoniei.

Horaţiu Comăniciu şi familia Brad, din partea Consiliului Naţional Român.

Cicerone Ioniţoiu, Dan Cernovodeanu şi Vladimir Boutmy, din partea Asociaţiei Deţinuţilor Anticomunişti Români, din Franţa.

Doctorul I. Bidian, directorul bibliotecii române din Freiburg.

Mai mulţi Români din Freiburg şi Manheim (R.F.G.) şi din Paris.

Am părăsit cimitirul profund mişcaţi, cu gândul la jertfa minunată a acestor tineri Români.

Veşnica să le fie amintirea! □

Remus RADINA

FARA ARMÂNEASCĂ

CÂTEVA CUVINTE ASUPRA ROMÂNILOR MACEDONENI
(FRAGMENTE)

—Sterie DIAMANDI—

Din amestecul coloniştilor romani, aduşi din ordinul Senatului, pentru romanizarea provinciilor ocupate de pretorul Anicius şi consulul Paul Emilius, cu resturile armatelor lui Pompei, după lupta dela Pharsale, iar mai pe urmă din contopirea acestora cu acei din Dacia Aureliană, care, după năvălirea Slavilor, s'au răspândit, parte în munţii Emului, iar parte prin Macedonia, Pind şi Aspropotam, a luat naştere poporul aromânesc.

Cu toată depărtarea lor de patria mumă, cu toată izolarea de tot ce e latin şi aminteşte o lume romană şi în ciuda tuturor împrejurărilor neprielnice şi a influenţelor străine, care toate concurau la desnaţionalizarea Aromânilor, acest element şi-a păstrat neatinsă individualitatea etnică în decursul veacurilor şi acum, în timpurile din urmă, prin lupte continue şi dârze, caută să-şi afirme sus şi tare dreptul la viaţă.

Dialectul aromânesc în întregimea lui, ca vocabular şi structură, nu-i altceva decât limba română într'una din fazele ei de desvoltare, lipsindu-i însă influenţa covârşitoare a elementului slavon şi a altor factori, care au contribuit la formarea limbii româneşti.

Si, ca să se vadă perfecta identitate între dialectul aromânesc şi limba cultă românească, reproducem câteva cuvinte:

In limba română cultă: Dumnezeu, cer, lună, soare, steaua, ploaie, vânt, neaua, grindină, mamă, tată, soră, frate, nevastă, nepot, soacră, socru, noră, fată, cap, ochiu, ureche, faţă, gură, frunte, dinte, limbă, buză, barbă, mustaţă, piept, coastă, inimă, mână, braţ, oaie, capră, vacă, bou, ied, cal, iapă, câine, găină, fag, brad, cireş, prun, măr, păr, apă, pâine, sare, roş, galben, verde, duminecă, luni, marţi miercuri, joi, vineri, sâmbătă, etc.

In dialectul aromânesc: Dumnedzău, ţer, lună, soare, steaua, ploaie, vimtu, neaua, grândină, mumă, tată, frate, soră, inveastă, nepot, soarcră, socru, noră, cap, ocliu, ureacle, faţă, gurâ, frunte, dinte, limbă, budză, barbă, mustaţă, chieptu, coastă, inimă, mână, braţ, oaie, capră, vacă, bou, ied, calu, iapă, câne, gălină, fag, brad, cireş, prun, meru, preu, apă, pâne, sare, roş, galben, vearde, duminecă, luni, marţi, miercuri, gioi, vineri, sâmbătă, ş.a.

Cu toată depărtarea şi neconvieţuirea, totuşi dialectul aromânesc e mult mai apropiat de limba din ţară decât - de pildă - multe din dialectele italiene faţă de limba cultă italiană sau decât provensala faţă de limba franceză.

Toţi etnografii străini, ca Leake, Pouqueville, Kanitz, Thumen, Lejean, Weigand şi alţii, care au cunoscut pe Aromâni, sunt unanimi în a recunoaşte comunitatea de sânge şi de limbă a Macedonenilor cu Românii din dreapta Dunării. Acest lucru îl mărturisesc înşăşi cronicarii bizantini, ca Chalcocondilas, Nichita Choniate, Pahimere, Kekaumenos, etc.

In scrierile lor amintesc mereu de Cuţovlahi, nume care desemnează pe Românii macedoneni, cunoscuţi de altfel şi sub denumirea de Ţânţari.

Si toţi aceşti autori străini nu vorbesc decât în termeni elogioşi despre aceşti fii ai munţilor.

In deosebi Pouqueville, consulul francez din Ianina, pe vremea lui Ali Paşa, care i-a vizitat la faţa locului, are pagini admirabile cu privire la natura care-i înconjoară şi la cioaţa lor. Invăţatul german Weingand şi englezul Thomson, care au studiat de aproape limba şi viaţa Aromânilor, consacrându-le munca mai multor ani de zile, au scris studii remarcabile asupra Aromânilor, prezentându-i sub lumina cea mai favorabilă.

De asemenea, d. Mario Roques, profesor la Sorbona, autoritate necontestată în lumea romanistă, s'a ocupat şi dânsul de Aromâni, făcând relatări din cele mai interesante, scrise cu căldură şi cu vădită simpatie pentru micul popor latin de pe coastele Pindului.

Intre savanţii români, oameni ca d. Iorga şi Densuşianu s'au ocupat cu istoria şi limba poporului aromânesc, scriind pagini frumoase şi bine simţite.

Inzestraţi cu calităţi deosebite, ei se disting de toate celelalte popoare din Peninsula Balcanică, din toate punctele de vedere.

Cea mai frumoasă însuşire caracteristică a Aromânilor - zice Germanul J. Weigand - e năzuinţa de a se cultiva, ca astfel să-şi uşureze traiul. Aceasta este cu atât mai surprinzător, decât la aşa ceva ne aşteptam puţin în ţările Peninsulei balcanice. Ei întrec în inteligenţă pe Bulgari, pe Albanezi şi pe Greci. Sunt deştepţi şi au pretenţiuni modeste".

Un alt învăţat, Kanitz, scrie următoarele: "Aromânii au o mare dispoziţie pentru lucrările de artă şi o aptitudine extraordinară pentru arhitectură".

Englezoaica Mary Adelaide Walker, care i-a vizitat şi ea pe la 1860, constată că, "Aromânii stau în frunte ca spirit de întreprindere comercială, ca muncă şi ca inteligenţă".

Intreaga vieaţă economică din Peninsula balcanică a fost în mâinile Aromânilor.

In decursul veacurilor, poporul aromân a ştiut să impună respect. Când împăratul Isac Anghel a crezut că poate să le încalce privilegiile, am asistat la acea răsvrătire a fraţilor Petre şi Asan, care a dus la întemeierea imperiului româno-bulgar, cu capitala la Târnova, având Patriarhatul la Ohrida. Imperiul bizantin se clătina la loviturile ce i le dădea acest mânunchiu de păstori. Nu o singură dată armatele Bizanţului sunt puse pe fugă.

Un general al armatelor bizantine spunea împăratului său că "oştenii săi nu pot duce lupta cu foamea şi cu Valahii -, două rele cu care nu se poate lupta".

Cavalerii apusului, cu dogele Dandolo în frunte, sunt striviţi în lupta dela Adrianopole, iar Baldovin de Flandra, conducătorul cruciatei a patra, împăratul imperiului latin de răsărit, e prins şi închis. Faima vitejiei Aromânilor, în acele vremuri, era aşa de mare, încât un cronicar spaniol, Roman Muntana, numeşte Marea Vlahie-Blaquie la Grant cum îi spuneau cronicarii cruciatelor franceze -, ca fiind "cea mai temută ţară din lume."

Mai târziu, când stăpânirea musulmană înnăbuşea popoarele creştine, silindu-le să-şi abjure credinţa şi să primească sclavia, numai Aromânii sunt acei care şi-au păstrat o semi-independenţă şi credinţa neştirbită.

Afară de comuna Nânta, care a trecut la islamism, nicio altă comună aromânească nu şi-a lepădat credinţa, cum e cazul cu celelalte neamuri de pe acolo: Greci, Bulgari, Albanezi, care s'au turcit în masă.

Afară de câteva localităţi din regiunea Meglenieі şi a Muzachiei, care se găseau în stare de servagiu, restul Aromânilor nu plăteau decât o sumă mică de bani, un peşcheş către mama sultanului (Sultana Validé), sub a cărei înaltă ocrotire se găseau.

Sunt cunoscute privilegiile comunelor aromâneşti Meţovo şi Perivole: la „părăsirea teritoriului comunei Metzovo, de pildă, Turcii trebuiau să-şi despotcovească caii, pentruca "să nu ducă nici o fărâmă de pământ în afara graniţelor sale."

Nici de departe masa celorlalte popoare nu s'au putut bucura de tratamente similare din partea Turcilor.

De asemenea, sunt legendare luptele purtate de Aromâni împotriva lui Ali-Paşa, pentru apărarea independenţei lor.

Nu trebue să pierdem din vedere faptul de o importanţă capitală, că Aromânii sunt cei dintâi din neamul românesc care s'au constituit într'un stat politico-militar independent, formând, în secolul al X-lea Marea şi Mica Vlahie în munţii Pindului şi în Tesalia.

Tot Aromânii sunt cei dintâi care au cunoscut vremurile de glorie pe calea armelor, glorie care a culminat sub domnia împăratului Ioaniţiu.

Revoluţia dela 1821, revoluţia grecească, care a stârnit entuziasmul şi admiraţia Europei întregi, făcând pe un Byron să moară pentru liberarea Greciei în luptele dela Misolonghi, şi pe care Victor Hugo a cântat-o în versuri nepieritoare, se datoreşte în bună parte Românilor macedoneni. Cei mai de seamă capi ai revoluţiei au fost Aromâni; Români au fost Rhigas Phereos, poetul revoluţiei, Blahava, Bucovala, Caciandoni, Cionga, Griva, Jaca şi toţi ceilalţi eroi, care au rămas nemuritori în luptele pentru neatârnarea Greciei.

De asemenea, Colletti, marele om de stat, cel mai mare om politic al Greciei moderne, Zalocosta şi Cristalis, poeţi de frunte ai literaturii neoelenice, erau Români, originari din Siracu. Anghelos Vlahos şi Valaoritis, şeful şcoalei vulgariste, poet de o rară putere creatoare, Spiros P. Lambros, cel mai de seamă istoric al Greciei, Pantazides, eruditul umanist, Averof, Sina, Tuşiţa, Strunara şi mai toţi ceilalţi care au înzestrat Atena şi statul grec cu instituţii culturale şi donaţiuni fabuloase, au fost tot Aromâni.

După cum reiese clar din cele de mai sus, Grecii au exercitat o influenţă covârşitoare asupra Aromânilor.

Folosindu-se de Biserică, care avea un mare ascendent asupra populaţiei, clerul a căutat cu tot dinadinsul să înnăbuşe orice formă de manifestare cultural-naţională.

Având Scoala şi Biserica la îndemână, s'a reuşit să se întunece orice urmă de conştiinţă naţională, determinându-se astfel un puternic curent de grecomanie. Imbibaţi de cultura grecească, grecomanii se credeau Greci şi-şi îndreptau privirile spre Atena.

Secolul al XIX-lea, care a trezit la vieaţă naţională pe toate popoarele adormite, a însemnat şi pentru Aromâni o eră de renaştere. Ea se manifestă încă dela începutul veacului al XIX-lea.

Primii care dau semnalul acestei renaşteri sunt Aromânii din străinătate, care s'au dezvoltat în afara influenţei greceşti.

Lucrările lui Gh. Roza, dimpreună cu gramatica lui Boiagi, marchează aceste începuturi. Patriarhul din Constantinopole însă excomunică pe Boiagi, fiindcă a îndrăsnit să îndemne pe fraţii săi de sânge să nu-şi uite limba, s'o iubească şi s'o cultive. Ba, ceva mai mult, o circulară interzice credincioşilor citirea unei astfel de cărţi, ameninţându-i cu excomunicarea.

Cu toată ostilitatea patriarhului, a clerului grecesc şi a autorităţilor turceşti, care, nefiind edificate asupra scopului urmărit de propaganda românească, făceau tot felul de şicane Aromânilor, aruncându-i prin închisori sau exilându-i (cum este cazul primului institutor Atanasescu şi al marelui Mărgărit - cea mai puternică personalitate ce au avut-o Românii macedoneni), o seamă de patrioţi, şi Mărgărit încep lupta pentru renaşterea poporului aromânesc.

Oamenii politici români, de talia unui Kogălniceanu, Rosetti, D. Brătianu, Cezar Boliac, D. Bolintineanu, V.A.Ureche, lucrează din răsputeri pentru cauza fraţilor macedoneni.

Se înfiinţează şcoale primare de băieţi şi de fete aproape în toate centrele româneşti. Liceul şi şcoala normală de fete din Bitolia, şcoala superioară de comerţ din Salonic şi gimnaziul din Ianina devin focare culturale de unde radiază noua direcţie naţională.

Luptele duse pentru susţinerea şi avântul cauzei naţionale rămân legendare.

Cei mai de seamă luptători au fost excomunicaţi de către Patriarhie, fapt foarte grav, dacă-l raportăm la starea de lucruri din Macedonia. Bande de antarţi, sistematic organizate, prădau şi incendiau comunele aromâneşti, omorînd fără cruţare bărbaţi, şi femei, copii şi bătrâni. Oraşe întregi au fost incendiate ziua în amiaza mare, cum e cazul comunelor aromâneşti Gramaticova şi Abela.

Victimele acestui sistem de luptă sunt nenumărate. Familii întregi au fost măcelărite; fiecare sat, fiecare familie îşi are morţii săi. Zăbranicul morţii se întinsese peste neamul românesc din Macedonia. Când, la plecare, tatăl îşi săruta copilul, nu ştia dacă aceasta nu este ultima sărutare.

Nu intră deloc în cadrul acestui articol să dăm un tablou al acestor atrocităţi.

S'a făcut tot ce era cu putinţă, adversarii au uzat de toate mijloacele, permise şi nepermise - mai ales de cele nepermise - pentru ca să înnăbuşească această renaştere naţională a Aromânilor. Persecuţia n'a dat rezultatele dorite de adversari, căci mişcarea pentru cauza naţională era într'o stare de continuă înflorire.

Ziare ca "Deşteptarea" şi "Lumina", reviste ca "Frăţie", "Graiu Bun", "Lumina", "Lilicea Pindului" şi "Flambura", dimpreună cu o mulţime de calendare, dovedesc o stare de lucruri din ce în ce mai înfloritoare a cauzei româneşti în Macedonia. Un început serios de literatură dialectală se anunţă sub cele mai făgăduitoare auspicii, printr'o pleiadă de scriitori în fruntea cărora sta poetul naţional Belimace, Bataria, Murnu, Vulcan, Nuşi Tuliu, Marcu Beza şi alţii, care înfăţişează o perspectivă din cele mai frumoase. Limba ajunge la un asemenea grad de desvoltare, încât ea permite unui tânăr poet să traducă în versuri magistrale poemul lui Tennyson "Enoch Arden".

Toate aceste sforţări dau rezultate admirabile, căci prin actul dela 15 Mai 1917, când la Samarina se declară independenţa Pindului, se realizează cea mai înaltă expresie a conştiinţei naţionale.

Pe toate piscurile fâlfâie tricolorul românesc cu emblema lupoaicei şi imnuri de slavă răsună pe tot cuprinsul Pindului.

Un consiliu dirigent şi o gardă naţională se institue pentru apărarea acestei independenţe. Din fiecare sat se trimit telegrame şi memorii către marile puteri, prin care poporul îşi arată ferm voinţa de a trăi liber şi neatârnat ca individualitate etnică deosebită.

Conferinţa dela Versailles însă a nesocotit voinţa întregului popor, consacrând starea de lucruri ce o crease Macedoniei prin tratatul dela Bucureşti. Astfel, Aromânii rămân împărţiţi în cele trei state: Grecia, Albania şi Jugoslavia.

Dacă această stare de lucruri va continua, dacă conducătorii noştri culturali nu vor ieşi din nepăsare, tot ceea ce s'a înjghebat cu muncă şi cu sacrificii se va prăbuşi în ruină. Vom asista la stingerea vieţii naţionale a fraţilor macedoneni. □

ÎNTRE PRUT ŞI NISTRU

A rosti numele Basarabia e una cu a protesta contra dominaţiunii ruseşti - Mihail EMINESCU

Furtuna veni pe neaşteptate. Răbufnirile ei, purtate pe şenile de tancuri cu stele roşii pe turele, străbătură fulgerător întinsurile tale paşnice. Le ieşeau în cale doar veneticii.

O nouă graniţă se împlânta cu forţă în trupul unuia şi aceluiaşi popor de un sânge, popor de o lege.

Se săvârşea o nelegiuire flagrantă într'un secol, când lumea se pretinde a fi civilizată, când se trimit nave cosmice în Galaxii.

Ai fost dată în robie, Basarabie iubită, la Yalta. Te-au vândut oameni infirmi şi debili în cele mai elementare noţiuni de logică şi apartenenţă latină în numele unei împărţiri ruşinoase a sferelor de influenţă într'o lume chinuită şi înfometată de război, împărţire, care s'a dovedit a fi un balon de săpun pentru Occident şi o flagrantă acaparare pentru Moscova.

Se trezeau oamenii dimineaţa şi vedeau că vecinul din dreapta sau din stânga nu mai trebăluieşte prin ogradă ca de obicei. Se uitau unul la altul cu spaimă dar nu îndrăzneau să zică: l-au luat şi pe el, păgânii! Paza bună trecea primejdia rea. Unicul lucru pe care-l făcea fiecare, fără să ştie celălalt, era că în nopţile următoare nu se mai culca în casă, ci pe sub şire de paie şi prin podurile grajdurilor.

Doar după moartea marelui tiran din Kremlin basarabenii, scăpaţi ca prin urechile acului de închisoare sau deportare, începură să spună deschis: mare noroc am avut! Să-i zicem şi noi noroc...Dar cum să trăieşti fără cei cu care te-ai născut, ai crescut şi care, fără de nici o vină, au fost ridicaţi din locurile natale şi duşi cu zecile din fiecare aşezare omenească la munci silnice şi exterminare fizică? Oare acesta să fie principiul rusesc al comunismului: totul pentru om, totul în numele omului?!...

28 IUNIE 1940 - 28 IUNIE 1987

"CU CRUCEA'N MÂNĂ ŞI PIATRA'N SÂN"

Dintr'o emisiune dela Europa Liberă

——Nicolae LUPAN——

In politica sa de expansiune, grija de căpetenie a Rusiei a fost şi este încurcarea iţelor istoriei. In primul rând, prin falsificări de ordin geopolitic şi toponimic. Aşa s'a întâmplat şi la 1812, când partea Moldovei dintre Prut şi Nistru a fost "prefăcută în Basarabie", cum scria Nicolae Iorga la 1913. Or, numele acesta îl purta doar o fâşie din Tara de Jos a Moldovei.

Dece această rebotezare?...Pentrucă în analele istoriei timpului noţiunea de Moldovă era cunoscută în cea mai mare parte a lumii. Incepând cu Italia de pe vremea lui Stefan cel Mare şi terminând cu China de pe timpul lui Nicolae Milescu Spătaru. Deci, pentru Moscova nu era prea "morală" anexarea Moldovei de Răsărit. Pe când "o Basarabie", nume ce nu spunea nimic nici în Est nici în Vest, "până se dezmeteceşte lumea", poate fi acaparată fără prea mari remuşcări.

Istoria imposturii se repetă în sens invers la 1940, când numele de Basarabia nu mai convenea diriguitorilor dela Moscova, întrucât o simplă rostire a acestui cuvânt îl duce pe român cu gândul la cele zece provincii ale ţării sale şi la spusele marelui Eminescu cu privire la amintitul nume şi la "dominaţiunea rusească".

E ştiut dintotdeauna că Rusia nu ţine cont de nici un fel de factori morali, rebotezând din nou ţinutul nistrean, de data asta, în Moldovă Sovietică! Două Moldove, deci? Una rusească şi alta românească?.. Sunt întrebări ce se pun adesea dela '44 încoace. Din păcate, nu la Iaşi şi nici la Bucureşti, ci la Moscova, prin gura rusofililor dela Chişinău, cu aluzie la o singură Moldovă: dela Nistru până la Carpaţi. Unde mai pui, că rar familie de basarabean care să n'aibă pe cineva fugit de frica ruşilor peste Prut.

E o situaţie ce seamănă leit cu cea dela 1812, când circa 30.000 de basarabeni fugiseră şi ei peste Prut. Cu singura deosebire că bejenarii de atunci, în virtutea unor legi internaţionale recunoscute şi de ţari, îşi conservau dreptul de proprietate asupra pământurilor şi bunurilor imobile părăsite. Deocamdată, ruşii sovietizaţi nu dau nici un fel de termen pentru "reîntregirea" poporului moldovenesc dintre Nistru şi Carpaţi. Aşteaptă momente mai oportune.

Până atunci, însă se găsesc tot felul de revendicatori ai trecutului nostru pretinşi dramaturgi, mai bine zis, ticluitori de pretinse piese de teatru, pe care, odată şi odată, timpul, sunt singur, le va arunca la gunoiştea istoriei. Le va arunca, pentru că aceste creaţii de ocazie nu sunt decât nişte fantezii bolnăvicioase de dragul unui blid de linte sovietică.

Am citit recent o bucată din piesa în vers alb a lui Dumitru Matcovschi, piesă, intitulată Ion Vodă cel Viteaz. Am pus ziarul pe birou şi m'am gândit: oare acest poet, în fond talentat, să nu aibă el nimic mai bun în tematica laboratorului său de creaţie?..

Pentru cei ce n'au avut încă prilejul să citească amintita capodoperă de conjunctură şi angajament politic, voi încerca să desprind doar câteva rânduri: "In sfânta bătălie să mori pentru slobodă / Nu-i păcat. E o cinste. Cu noi vor fi cazacii. /, îşi anunţă oştenii Ion Vodă cel Viteaz. I-am şi poftit în ţară. Sunt oameni de ispravă, / Care se bat cum nimeni în lume nu se bate... /Si lor, precum şi nouă, le sunt duşmani păgânii. / Să-i întâlnim deaceea cu pâne şi cu sare, / Cum nişte buni prieteni norodul întâlneşte...

Or, o lume ştie că, în fond, cazacii luptau peste tot, unde erau plătiţi ca mercenari neîntrecuţi in cruzime şi jafuri. Si ar mai fi ceva, grav după părerea mea, atunci când dramaturgul, prin gura lui Ion Vodă, nu e de acord cu spusele Umbrei lui Stefan cel Mare ce, contrazicând naivitatea domnitorului din scaunul Moldovei timpului respectiv, precizează: "Nimeni n'a biruit duşmanul cu sabie străină"...

La această tristă istorie a unei triste piese de compromis dela Chişinău s'ar putea adăuga una şi mai tristă: aceea că la sfârşit de secol al civilizaţiei cosmice, un tânăr scriitor basarabean nu poate trece când vrea el Prutul ca să se reculeagă la Mormântul lui Stefan cel mare şi nici să rămână în fostul Vechi Regat, ca pe vremuri. Si chiar de l-ar trece sub protecţia nopţii ce folos când fraţii de un sânge şi de-o lege îl extrădează marelui vecin din răsărit!.. Il extrădează, pentru că "brânza" frăţiei comuniste..."e cu bani".

Te simţeai Bucovină, singură şi părăsită ca niciodată în trecut! Oştirile ţării întregi te abondonau cu săbiile şi baionetele în teacă. Să fi plecat ele, la urma urmelor, dar cu lupte şi vărsare de sânge (rezistaseră doar finlandezii în faţa puhoiului rusesc)! Era puţin probabil ca după un an să fi fost el mai bine înarmat.

Cât de vânjoşi erau fiii tăi de altă dată în asemenea momente de strâmtoare! Uitau de casă, de masă, de soaţă, de prunci. Când nu aveau ajutor de la fraţii de peste Prut, astăzi rău blestemat, se ascundeau în codri unde căleau oţelul furcilor şi topoarelor, pregătind cursă de moarte celor ce le pângăreau pământul.

Unde este vitejia dela Lipnic? E imposibil oare un şiretlic ca cel din Codrii Cosminului? Să nu mai existe un braţ ca cel al lui Stefan Voevod?

Scoate, Doamne, pe tot românul din cercul preocupărilor individualiste şi porneşte-l pe calea înfruntării duşmanului nostru de moarte din răsărit!

Natura bogată, clima caldă, fertilitatea neîntrecută a solului atrag tot felul de oaspeţi nepoftiţi în primul rând Ruşi, de a se stabili cu traiul între Nistru şi Prut.

Mică cum este, Basarabia e silită să dea Moscovei o treime de struguri, o cincime de vinuri, o treime de tutun, opt procente de fructe, şase procente de ulei şi zece procente de porumb din aşa zisă producţie unională!

Vorba din bătrâni: boii ară şi caii mănâncă. Dar şi din vorba asta n'a mai rămas nimic: caii, sărmanii, au ajuns o raritate de muzeu. De plug înjugat generaţiile în creştere nici nu mai ştiu. Ce face însă un rocot de tractor pierdut în larg nesfârşit de arătură, fără suflet de om pe ea, fără haturi şi răzoare pestriţe, pe lângă bourenii din poveste care la auz de "doină arau ţelină şi moină" şi cu vorba de "hăis-cea înfloreau deal şi vâlcea..."?

Unde eşti, plugar român, din neam harnic, neam creştin?

DIN MANIFESTUL CC AL PARTIDULUI COMUNIST ROMÂN

(Publicat la 6 Iulie 1940)

"Vestea eliberării Basarabiei de sub jugul boierilor şi capitaliştilor români a produs o bucurie de nedescris în rândurile tuturor celor ce muncesc din întreaga ţară...

Guvernul generalilor reacţionari, al bandelor gardiste şi gogocuziste împinge ţara în măcelul imperialist, organizează noi provocaţiuni antisovietice. Oare nu pentru război a mers imperialismul român cu blocul provocatorilor de război anglo-francezi? Oare nu pentru război s'a declarat acuma guvernul de partea axei Roma-Berlin? Cine vrea pace nu aderă la blocuri imperialiste beligerante. Cine vrea pace, aderă la politica externă de pace a Uniunii Republicilor Sovietice Socialiste. Aşa cum au făcut statele baltice, izgonind stăpânirea cercurilor reacţionare şi provocătoare.

Guvernul de bandiţi imperialişti a dezlănţuit un război contra poporului muncitor român şi în deosebi împotriva naţionalităţilor asuprite...

La luptă revoluţinară pentru doborârea dictaturii regale - celei mai feroce, reacţionare, sângeroase (dictaturi) a burgheziei şi moşieriei imperialiste dominante!

La luptă pentru un guvern popular, sprijinit de clasa muncitoare, de ţărănime, de naţionalităţile asuprite de a decide ele înşile de soarta lor.

Pentru viaţa noastră, pentru pace şi libertate, pentru pământ şi bunăstare, în front unic popular, în întreprinderi şi la sate, la luptă revoluţionară sub steagul internaţionalismului proletar -steagul lui Lenin!

Comitetul Central al Partidului Comunist din România".

DIN MANIFESTUL CC AL COMSOMOLULUI DIN ROMÂNIA CONSACRAT ELIBERĂRII BASARABIEI ŞI BUCOVINEI DE NORD

(Publicat în Iulie 1940)

"...Armata de muncitori şi ţărani a poporului sovietic a eliberat popoarele din Basarabia şi Bucovina de Nord de sub cisma jandarmerească a capitaliştilor şi moşierilor români.

Armata sovietică e singura armată eliberatoare din lume, căci este armata unei ţări unde nu există capitalişti şi moşieri, unde puterea e în mâinile poporului. Azi tineretul din Basarabia şi Bucovina de Nord e liber, va avea şcoli şi muncă, iar ţărănimea a şi început să primească pământul pe care cu nedrept l-au stăpânit boierii...

Eliberarea Basarabiei şi a Bucovinei de Nord să fie semnalul pentru lupta tineretului alături de naţionalităţile asuprite, alături de întregul popor muncitor pentru eliberarea de sub jugul imperialismului român... Prin greve şi demonstraţii, prin lupta revoluţionară a tineretului, alături de masele muncitoreşti, să grăbim momentul, când poporul muncitor îşi va lua soarta în propriile mâini, să întărim solidaritatea internaţională a tineretului muncitor!

...Trăiască Uniunea Sovietică, eliberatoarea popoarelor! Trăiască prietenia popoarelor din România cu marele popor sovietic!..."

(Din culegerea "Documente din istoria Uniunii Tineretului Comunist din România 1917 - 1944", pag. 438-440, Editura Tineretului, Bucureşti 1958)

SĂRIȚI! ASOCIAȚIA "ROMÂNIA" VĂ CHEAMĂ

—Prof. Dr. Haralambie MERCHEZ—

Nu cred că există oameni mai tuciurii la suflet ca voi, cei care aveți toate bunătățile lumii în Apus și vă duceți la așa zisele "Cursuri de cultură și civilizație românească".

Vă dau de mâncare pe săturate, ca să dezinformați țările libere ce bine se trăieste în România comunistă. Lumea acolo moare de foame și voi vă duceți să luați bucătura dela gura pruncilor. O mamă stă la coadă ore în șir ca să cumpere niște ouă, sau lapte, sau pâine și uneori se întoarce acasă cu mâinile goale în fața ochilor disperați ai copiilor chinuiți de foame. Dar voi veți avea de toate. Voi sunteți "străinii", oameni cu gusturi culinare și n'o să vă dea fiertură de urzici, ci or să ia ce e mai bun dela gura pruncilor flămânzi să vă dea vouă. Nici animalele nu se comportă ca voi! Când au ce mânca ele stau acolo și nu pornesc după "cultură și civilizație", pretextul vostru.

Peste neamul românesc au venit din Răsărit radiațiile Cernobilului, iar din Apus voi. Orice pasăre pe limba ei piere. De foametea din România nu vă pasă. Duceți-vă și gustați bucatele furate Românului. Au gust de "cultură" dela Răsărit. Mi-e milă de voi. Ar trebui să tac, dar e prima dată când vă încurajez să mergeți. Veți învăța ceea ce vă trebue. Să cunoașteți pe trupul vostru ce înseamnă "lumina" dela Cernobil.

"Tribuna României" a făcut apel în Martie și revine în numărul din Mai cu chemarea voastră, ca pepinieră a viitorilor spioni. E prima dată revenirea apelului. Dece oare? Răspunsul e simplu. Pe 24 Martie ziarul "Le Monde" și toate celelalte ziare din Franța relatau cu generozitate de spațiu activitatea de "cultură și civilizație românească" a Antonetei Manole din România, stabilită în Franța, care făcea spionaj pentru KGB. Ceea ce nu știați voi, e că a devenit suspectă pentru prea multă "cultură și civilizație" și vizitele dese la ambasadă. Si au prins'o. Era suspectă ca și voi. Autoritățile o urmăreau. Ca și pe voi.

Si acum , reclamă gratuită pentru asociația "România": "Cursurile de cultură și civilizație românească" vor avea loc între 26 Iulie - 16 August. Asociația "România" vă asteaptă. De asemenea, și țările lumii libere în care trăiți, vă "așteaptă". Vă urmărește ,,cultura" de bacterii cum creste. Când e gata, vom mai avea o altă Antoneta Manole pusă în lanțuri și cătușe.

"TRIBUNA DEZINFORMĂRII"

Credincioasă misiunii alocate în buget, "Tribuna României" (Nr. 326, 15.10.86) ne oferă bilunara pilulă de "desinformare."

In articolul "Un mare pianist în plină actualitate: Dinu Lipatti" se afirmă că D.L. plănuia să-și clădească "...în satul copilăriei (Ciolcești, Jud. Argeș), o casă a sa ca o oază de liniște..."

Iar motivul pentru care D.L. nu s'a întors în țară a fost pur și simplu "Războiul și peregrinările lui..."

Nu se pomenește că Dinu Lipatti a murit în 1950 în Elveția, iar la Geneva, prietenii refugiați ca și el, i-au ridicat în 1983 un bust.

El nu s'a întors în țară, nu că s'ar fi aflat departe de țară, ci la fel ca și George Enescu și mulți alții, el a avut oroare de oroarea regimului din țară.

CONSTRUCȚIA CENTRULUI CULTURAL DELA "CÂMPUL ROMÂNESC"

"CLĂDIM DIN ZORI ȘI PÂNĂ'N SEARĂ"

"Câmp Românesc... dor și dragoste de țară!
"Câmp Românesc... suflet din suflet românesc.

De ziua eroilor, când ni se îngenunchiază gândurile la mormintele celor căzuți pe altarul libertății și credinței, trei Români din New Jersey, au hotărît să-și dedice zilele libere întru amintirea eroilor neamului din care se trag.

Ei au venit la Hamilton să ajute la construirea acoperișului noului Centru Cultural dela Câmpul Românesc.

Aici, în lumea liberă, ne putem păstra istoria nestearsă la adăpost de cei ce vor să ne steargă din cartea istoriei.

Românii de care vorbim sunt D-nii Adam Albu proprietarul companiei A&A Roofing Contracting Co. din New Jersey, Vasile Kele și Vasile Rosca.

Cei trei compatrioți, simbol al rezistenței românești, au sosit Sâmbătă la 4 dimineața cu mașinile la Câmp, aducând cu camionul materialele necesare de constructie și de atunci până Luni seara, au muncit sub lumina soarelui, a lunei și a reflectoarelor, ajutați fiind și de alți Români din Hamilton și împrejurimi: ei au instalat acoperișul dela Centrul Cultural.

Munca lor a fost evaluată la $15.000.

Au venit, au muncit, au cântat și au spus glume!

Si toți care au fost de față la despărțire, au avut un singur gând: sub acoperișul dela "A&A Roofing Contracting Co." se adăpostesc trei suflete rupte din glia neamului.

La Câmpul Românesc mai este încă loc de muncă.

FRATE ROMÂN TE AȘTEPTĂM!

Contribuții primite până acum:

OCTOMBRIE 1985	$ 1.600
NOEMBRIE 1985	4.820
DECEMBRIE 1985	10.875
IANUARIE 1986	6.175
FEBRUARIE 1986	3.620
MARTIE 1986	3.075
APRILIE 1986	3.660
MAI 1986	2.242
IUNIE 1986	1.305
IULIE SI AUGUST 1986	2.785
SEPTEMBRIE SI OCTOMBRIE 1986	3.860
NOEMBRIE SI DECEMBRIE 1986	2.857
IANUARIE 1987	3.105
FEBRUARIE 1987	2.600
MARTIE SI APRILIE 1987	1.040

MAI 1987

MIRCEA ROMAN	Moncton, N.B. Can.	500
VASILE MARAN	Hamilton, Ont. Can.	500
ION DUTU	Toronto, Ont. Can.	200
NICOLAE PENCA	Hamilton, Ont. Can.	200
FLORIN COMAN	Longueuil, Que. Can.	100
MARIA TIMMONS	Toronto, Ont.Can.	100
LILI MALEVESKI	Montreal, Que. Can.	50
EUGENIA USERIU	Washington, D.C. USA	50
LENA MANDRIS	Hamilton, Ont. Can.	50
ANA PETRESCU	Parma Hgts, Ohio. USA	50
JOHN CALVARASAN	Toronto, Ont. Can	50
FAM. PANAIT	Niagara Falls, Ont. Can.	50
VERONICA MOLDOVAN	Perth, Australia	20
	TOTAL	55.439

Cei ce doresc să ajute la construirea CENTRULUI CULTURAL dela Câmpul Românesc, sunt rugați să trimită cecul lor pe adresa: ASOCIATIA CULTURALA ROMANA, (FONDUL DE CONSTRUCTII) , P.O.Box 4217, Station "D", Hamilton, L8V 4L6, Canada.

ŞTIRI DIN LUMEA ROMÂNEASCĂ

SARBĂTORIREA ZILEI DE 10 MAI

FREIBURG

Prin iniţiativa şi organizarea Bibliotecii şi Institutului Român de Cercetări din Freiburg, aşezământ cultural unic în pribegia românească, a avut loc la 10 Mai comemorarea zilei ce prezintă o întreită semnificaţie:

-sosirea în ţară a tânărului prinţ Carol de Hohenzollern-Sigmaringen,

-proclamarea independenţei statului şi,

-încoronarea lui Carol ca primul rege al României.

Potrivit tradiţiei manifestarea din Freiburg a început cu un Te Deum, săvârşit în biserica "Maica Domnului" de către Protoereul Dumitru Popa şi Monseniorul greco-catolic Dr. Octavian Bârlea, fiind astfel subliniată şi pe plan religios prezenţa unitară românească, răspunsurile fiind date de corul Misiunii Române Unite din München, condus de Doina Tăutu. Sfântul lăcaş era neîncăpător pentru cei 200 de Români veniţi de pe cuprinsul întregii Republici Federale Germania, din zonele Frankfurt şi München sosinduse organizat cu autobuzele, cărora li s'au adăugat alţi Români, veniţi din Elveţia, Franţa, Belgia, Italia şi Suedia.

A urmat o masă în comun şi vizitarea edificiului cultural românesc din Freiburg, cu acest prilej având loc şi vernisajul expoziţiei pictorului George Tipoia, stabilit în Elveţia, după care sărbătorirea zilei s'a făcut în istorica sală imperială din centrul oraşului.

Actualul director al Institutului, cercetătorul Iancu Bidian a rostit în limba română şi germană un cuvânt de salut asistenţei în care se aflau numeroase persoane reprezentative ale exilului românesc, din care voi menţina, în limita spaţiului, câteva:

-Horaţiu Comăniciu, preşedinte al Consiliului Naţional Român, Dr. Alexandru Bidian, preşedinte şi Ing. Paul Morcov, secretar al secţiunii CNR-Germania,

-Dan Cernovodeanu, vicepreşedinte, Ing. Doru Novacovici, secretar-general al Uniunii Românilor Liberi şi Dr. Mircea Alex. Munteanu, preşedinte al URL, secţiunea Germania;

-Av. Dumitru Ionescu, preşedinte şi Constantin Râşcanu din conducerea Uniunii Foştilor Deţinuţi Politici;

-Gheorghe Benţ şi Vladimir Boutmy de Katzman din partea Asociaţiei Deţinuţilor Anticomunişti Români (A.D.A.R.) din Franţa;

-Nicolae Lupan, conducătorul Asociaţiei Pro-Basarabia şi Pro-Bucovina, şi care, din partea acesteia, depusese cu o zi în urmă o coroană la mormântul regretatului Mihai Fotin Enescu, cu gândul la acest mare politolog şi ziarist al exilului;

-Radu Roşeanu, preşedintele comunităţii ortodoxe "Maica Domnului" din Frankfurt;

-Dr. Petre Vălimăreanu, directorul publicaţiei "Vatra" (Freiburg);

-Prof. Vasile Gurău (Freiburg), publicist,

-Ion Dumitru, directorul editurii româneşti din München.

Prezentarea manifestării a fost făcută de unul din fondatorii Bibliotecii din Freiburg, Alexandru Păunescu, după care a urmat substanţiala conferinţă a istoricului Dr. Pavel Chihaia din München, intitulată "Importanţa culturală a Independenţei pentru Români". Făcând o trecere în revistă a câtorva momente de semnificaţie cultural-istorică din trecutul nostru, vorbitorul a reliefat tendinţele şi luptele afirmate în mod constant de Români, pentru păstrarea independenţei, acestea fiind o principală cauză pentru care Ţările Române nu au devenit paşalâcuri, cum a fost cazul Grecilor, Sârbilor şi Bulgarilor. Cucerirea deplinei independenţe în 1877, departe de a fi constituit un element izolat şi întâmplător, a constituit desăvârşirea unei acţiuni începută cu veacuri în urmă, deşi România, având de îndurat presiunea otomană, departe de a fi fost ajutaţi, au suferit de pe urma tendinţelor expansioniste ruseşti şi austriece, Petrogradul urmărind hotare comune cu Bulgarii, iar Viena controlul gurilor Dunării. Realizarea actului independenţei, -a scos în evidenţă Dr. Pavel Chihaia,- s'a făcut prin clarviziunea prinţului Carol, înţelepciunea reprezentanţilor de frunte ai sufletului românesc şi spiritul de jertfă al ostaşilor români, despre care, în Septembrie 1877, Mihail Kogălniceanu scria agenţilor diplomatici din marile capitale europene că atunci "când nu pot să învingă, mor până la ultimul."

Conferinţei i-a urmat un program artistic corespunzător semnificaţiei sărbătoririi. Acompaniat la pian de profesorul Gheza Duma din Elveţia, un remarcabil instrumentist, baritonul Marius Cosmescu, laureat a numeroase premii internaţionale, a interpretat piese din repertoriul românesc şi internaţional, un emoţionant ecou stârnindu-l faimoasa arie din "Prinţul Igor" de Borodin, la intonarea cuvintelor: "O, daţi-mi, daţi-mi libertatea!" Corul din München, Cornel Ionescu, tenorul Blaj Craia şi acordeonistul Nistor Mihăilescu au interpretat muzică populară românească.

Intreaga desfăşurare a manifestării dela Freiburg a fost salutată cu entuziasm şi aplauze de către participanţi. Postul de radio Londra, în emisiunea în limba română, a făcut cunoscut celor din ţară, deplina reuşită a comemorării evenimentului, la care Institutul şi Biblioteca din Freiburg şi-au adus o admirabilă contribuţie.

Popor apărător de drepturi, noi Românii nu am dus nici războaie de cucerire şi nici nu am exercitat acţiuni de asuprire. Aş dori să închei aceste rânduri, evocând, ca şi Pavel Chihaia, cuvintele lui Mihail Kogălniceanu:

"Dacă voim să fim o naţiune liberă şi independentă, nu este ca să neliniştim pe vecinii noştri...Voim să fim independenţi, pentrucă vroim să trăim cu viaţa noastră proprie".

Constantin MAREŞ

LOS ANGELES

Românii din regiunea oraşului Los Angeles, California, au luat parte, într'un mare număr, la două aniversări. Intr'un cadru festiv s'a comemorat Ziua de Zece Mai, care timp de 127 ani a fost sărbătoarea tradiţională a poporului român şi Duminica închinată mamei, sărbătoare tradiţională americană.

Comemorarea a avut loc Duminică 10 Mai, la parohia ortodoxă "Sfânta Treime" din Los Angeles. In dimineaţa zilei, s'a oficiat un Te-deum de către preoţii Constantin Alecse şi Cătălin Mitescu. După aceea a urmat un banchet şi apoi s'a desfăşurat un bogat program cultural, sub conducerea Profesorului Alexandru Niţă. In partea întâia programul a prezentat măreţia sărbătorii naţionale a poporului român, prin cuvântarea ocazională rostită de Dna profesoară Doina Lupaşcu, apoi prin poezii şi cântece - voce şi instrumente muzicale - interpretate de membri ai orchestrei de copii "Rapsodia Română"; iar în partea a doua, prin poezii şi cântece închinate mamei.

In cuvântarea sa Dna profesoară Lupaşcu a arătat însemnătatea întreită a zilei de Zece Mai: înfiinţarea Monarhiei (1866); Independenţa (1877) şi subliniind faptul că atunci sub Regele Carol I s'a realizat, prin înţelepciunea Regelui, a sfetnicilor lui, a tăriei poporului român şi a sacrificiului de sânge pe câmpurile de bătălie, România, stat independent şi bine primit între toate popoarele. Conferinţa a fost răsplătită cu prelungite aplauze. După aceea s'au recitat poeziile: Penes Curcanul de Alecsandri, Zece Mai şi altele. De asemenea un grup de doamne şi domni (Smaranda Ciuhandu, Doina Lupaşcu, I.Raţiu, M.Popa, Doru Şerban) au cântat "Răsună Codrul" cu acompanient de vioară solo (Alexandru Niţă) şi orchestră. Intreaga asistenţă, precum şi orchestra şi soliştii au cântat în încheierea acestei părţi a programului, Tricolorul şi Pe al nostru steag e scris unire.

In partea a doua, programul a început cu recitarea poeziei "Mama" de Mihai Eminescu, după care fiecare copil din orchestră a cântat la câte un instrument muzical câte un cântec închinat mamei sale sau a recitat o poezie. Prin acestea s'a evidenţiat dorinţa copiilor de a-şi manifesta dragostea lor faţă de mamă, prin cunoştinţe muzicale şi artistice câştigate în timp de câteva luni de când această orchestră şi şcoală muzicală există. Un grup de domni şi doamne a cântat cu multă duioşie şi talent: "A venit aseară mama".

Programul s'a încheiat prin intonarea imnului Orchestrei şi Scolii de muzică "Rapsodia Română", compus de Profesorul Alexandru Niţă.

A fost o minunată sărbătoare, care a umplut de bucurie inimile celor câteva sute de oameni care au luat parte. □

Reporter

CHICAGO

Ziua de 10 Mai a fost sărbătorită în Chicago cu două programe.

Primul a avut loc în Piaţa Primăriei şi a Centrului Civic, în miez de zi, pe o estradă anume ridicată în acest scop de Primăria oraşului. După cuvintele de introducere rostite de D-na Rose Farina, reprezentând autoritatea municipală, vorbeşte D-ra Lucia Cheie, despre însemnătatea zilei de 10 Mai la Români. După aceea urmează partea mai entuziasmantă: Corul dela Parohia Naşterea Domnului, dirijat de D-l George Şerbănescu, erupe cu "Pe-al nostru steag" şi alte cântece patriotice, iar formaţiile de dansuri româneşti dela aceeaşi parohie, instruite şi conduse de Doctorul medic Ilie Pavel, apărând în frapante costume naţionale şi executând într'un ritm viol dansuri din diferite regiuni ale ţării, pur şi simplu captivează atenţia spectatorilor. Este de remarcat că dintre dansuri - toate bune şi frumoase - cel mai entusiasmant efect a fost creat de cel din regiunea Oaşului, executat de copii.

Al doilea program a avut loc în timpul serii, în sala Parohiei Naşterea Domnului. Informăm că în timp ce primul program a avut în vedere o audienţă majoritară americană, acest al doilea program s'a desfăşurat în faţa unei audienţe româneşti, fiind în fapt combinat şi cu Ziua Mamei. Inflăcărarea a fost creată din nou de cântecele patriotice cântate de corul dirijat de D-l George Şerbănescu. Despre importanţa istorică a zilei a vorbit Prof. universitar Gheorghe Rădulescu. O serie de copii au recitat poezii legate de fondul patriotic românesc şi de scumpa fiinţă a Mamei, iar grupurile de dansuri, de sub conducerea D-lui Dr. Ilie Pavel, au arătat încă odată frumuseţea jocului românesc.

Acolo unde Românul îşi respectă zilele naţionale cu programe româneşti şi cu ceva special în suflet legat de ele, el e de salutat. □

Corespondent

UNIUNEA FOŞTILOR DEŢINUŢI POLITICI DIN ROMÂNIA IN ACŢIUNE

Românii din Geneva - femei şi bărbaţi, tineri şi mai în vârstă - împreună cu foştii deţinuţi politici din România, s'au întrunit în ziua de 15 Mai 1987, în acelaşi timp cu fraţii lor din Statele Unite, care participă la marşul pentru libertate religioasă în România.

S'a păstrat un minut de reculegere în memoria cetăţenei române de origine germană, care fiind împiedicată în ziua de 27 Aprilie 1987 să pătrundă în incinta ambasadei Vest-Germane din capitala României, de zbirii Securităţii şi Miliţiei, după ce şi-a vărsat pe corp un lichid inflamabil, şi-a dat foc în stradă şi a murit la spital.

Preşedintele Uniunii foştilor deţinuţi politici din România cu sediul la Geneva, a înfierat acest act precum şi toate celelalte acţiuni de cruzime şi de teroare ale organelor represive, ca şi înfometarea întregului popor român de către regimul comunisto-ceauşist. El a cerut să înceteze persecuţiile contra Românilor care nu sunt de acord cu politica guvernului.

La sfârşit, s'a trimis fraţilor români participanţi la Marşul din Washington, următoarea telegramă:

"Membrii UNIUNII FOSTILOR DETINUTI POLITICI DIN ROMANIA şi alţi Români întruniţi astăzi 15 Mai 1987 la Geneva, în Elveţia, sunt alături de fraţii lor Români, care la Monumentul lui Washington şi la Casa Albă, manifestează pentru libertatea religioasă în România.

Ei protestează împotriva tiraniei, fărădelegilor şi lipsurilor la care este supus poporul român şi cer guvernului comunist dela Bucureşti să elibereze pe toţi deţinuţii politici din închisori, să înceteze persecuţiile inumane ale celor care nu sunt de acord cu politica sa şi să acorde tuturor Românilor libertăţile fundamentale ale Omului, la care s'a angajat prin Acordurile internaţionale ce a semnat.

Cer de asemenea, încetarea imediată a dărâmării Bisericilor şi a lăcaşurilor de cult".

In numele Adunării,
Preşedintele Uniunii foştilor deţinuţi politici din România

Dumitru IONESCU

DIN VIAȚA NOASTRĂ:

AUZITE, VĂZUTE, ȘI PĂȚITE

—George DONEV—

ROAGĂ-TE ȘI IARTĂ-I

In cadrul programului "Nightline" dela TV, condus de Ted Kippel, s'a discutat valabilitatea actelor oficiale emise de guvernele comuniste.

D. Patrick Buchanan, fostul director al comunicațiilor dela Casa Albă, a declarat că un ofițer de securitate din România, azi în Apus, a dezvăluit autorităților din Washington cum a fabricat acte false de acuzare contra unui cetățean american.

Cei care au luat parte la discuție, inclusiv fosta deputată Elizabeth Holtzman, au înțeles că-i vorba de col. M. Pacepa, fost subdirector al Securității din RSR, și de Episcopul Valerian.

O declarație venită în ceasul 25.

Au trebuit să treacă anii, a trebuit să fim martori la procese, a trebuit ca "Păstorul" să moară departe de turma lui ca acum, să ni se confirme adevărul pe care noi îl știam de mult.

Guvernul anti-creștin din România a dorit ca, sub pulpana Sovrom-Patriarhiei, să înhame pe slujitorii și credincioșii bisericilor ortodoxe la serviciul de propagandă al regimului comunist.

Bucureștiul a fost ajutat de o minoritate, neinformată, gălăgioasă, dar cu influență politică și acces la senzaționalismul mass mediei americane.

Ca răspuns celor care au vrut să ne distrugă, noi le reamintim ce ne-a învățat Isus Hristos: să iubești și să ierți...

Iar tu, călătorule, pășind pe cărările Vetrei, oprește-te la mormântul Episcopului Valerian și spune o rugăciune pentru iertarea păcatelor lui și ale dușmanilor care l-au înfamat cu false mărturii.

"TOVARĂȘII" DE LUPTĂ

Suntem inundați cu publicații de supra dreaptă patriotică și purificată cu gust de untură de pește.

Văzând zelul de a căuta să distrugă grâul din neghină, ne aducem aminte de Napoleon:

Apără-ne Doamne de "neo-anti-comuniști", că de comuniști ne apărăm singuri.

SĂ NU-I UITĂM!

La slujba Invierii curtea bisericii "Sfânta Treime", Miramar, Fl., a fost arhiplină. Un record.

Părintele Petrescu a citit pastorala Episcopiei Ortodoxe Libere, am înconjurat biserica și, cu ochii ațintiți la lumânările aprinse, ne-am îndreptat gândurile către cei din țară spunându-le "Hristos a Inviat"....

Iar ei, ce n'au nici lumânări ca să-și lumineze casa, ne-au răspuns, cu ton blajin: "Adevărat a Inviat" și nu uita, frate, care ești la adăpost de teroarea anti-Hristului, să dezvălui zi de zi, lumii libere, despre suferințele noastre zilnice.

CITITE

Un săptămânal satiric al studenților bucureșteni a rezolvat misterul dispariției degetarelor dela un atelier de croitorie:

Degetarele au fost furate ca să fie întrebuințate ca ceşti de cafea!

"ESTE" CĂRȚI

Pentru cei care n'au ascultat-o la radio, n'au citit-o în ziare și n'au văzut-o le televizor, "Editura Politică" din București a hotărît - în cadrul de sărbătorire a "Luna Cărții în Intreprinderi și Instituții" - să tipărească și risipească: "Cuvântarea tovarășului Nicolae Ceaușescu ținută la Plenara Comitetului Central al Partidului Comunist Român."

De "Luna Cărții" cartea...lunatecului.

AVEM ȘI NOI EXCROCII NOȘTRI

Tânăr, 25-30 ani, înălțime 5 1/2 ft., blond, cu mustăcioară, însoțit de un prieten mai tânăr a bătut la ușa bisericii "Sf. Treime" din Miramar.

Așa a început povestea...sunt de lângă Timișoara, am fost închis pentrucă am încercat să trec pe ascuns granița, vreau să-mi clădesc o viață nouă, etc.

Părintele Petrescu l-a ascultat, și în grupul Românilor cu inimă largă din Florida, noii veniți și-au găsit casă și masă gratuită timp de trei săptămâni.

Intre timp, un om cu inimă, le-a dăruit o mașină uzată, plus $50 ca să aibă bani să-și transfere titlul de proprietate și să le mai rămână și de benzină.

Un alt credincios a oferit unuia din ei de lucru.

După câteva zile individul a cerut un avans de $600: "Să merg la New York și să-mi aduc nevasta".

Tot pentru scopul nevestei a mai împrumutat bani și dela alții.

A luat banii și nimeni n'a mai auzit de el, de prietenul lui și de nevastă.

Probabil c'a fost unul dintre "criminalii de drept comun" căruia guvernul din București i-a dat pașaport ca să-și completeze cota de "democrație".

Am relatat faptele nu pentru a opri să ajutăm pe cei care au nevoie de ajutorul nostru, ci ca să fim mai prudenți.

Cereți amănunte: când, cum, unde, în ce oraș, pe cine a cunoscut, etc. și înainte de a le împrumuta sute de dolari, cercetați cu telefonul dacă cele spuse sunt adevărate.

FĂ-TE FRATE CU DRACUL PÂNĂ TRECI...ÎN SPIONAJ

—Ioan A. COMAN—

Citesc așa zisele reviste de "cultură și artă" (știți la care mă refer: alea care nu scot o vorbuliță despre foametea din țară, dărâmarea bisericilor, etc.) și cad pe gânduri.

Privesc fotografia spioanei Antoneta Manole, arestată pentru spionaj, și mă întreb: cine-i la rând? Ce mare iubitor de "cultură și artă", poate "poet" sau "pictor" sau ceva pe la mijloc, nici una nici alta, va apare data viitoare cu cătușele la mâini pe prima pagină a ziarelor apusene?

Antoneta Manole era mare "patrioată". S'au văzut din ăștia și pe continentul american. A știut securitatea comuniștilor din România cum să împânzească lumea cu cățelușii regimului și "ambasandiștii". A trimis liote întregi în toată lumea asta, ba a mai trimis și pe lumea cealaltă câțiva. Dacă ar trăi Dima Drăgan ar avea multe de spus. De aceea probabil nici nu mai trăiește. In locul lui vorbește cazul prietenei lui prinsă făcând spionaj pentru K.G.B. - Antoneta Manole, "poetă", președintă a asociației "Roumanie- Normandie; Ion Creangă", foarte activă în specialitatea casei - iahnia (greșeală de tipar; voisem să scriu "Etnia").

Nu spun nimic, nu vreau să jignesc pe nimeni dar stau și mă întreb, repetând întrebarea: Cine-i la rând? Pe cine din iubitorii de "artă și cultură" îl vom vedea cu cătușele la mâini? De fapt cine o să urmeze cam știu eu. Toți îi cunoaștem. Sunt între noi. Ii cunoaștem după faptele lor. Dar întrebarea e: cine o să fie primul, cine al doilea, cine al treilea, etc.?

Credeți că securitatea comunistă din România, care a împânzit cu ei lumea întreagă, o să-i retragă, să le salveze pielea? Nu cred. Prea multă bătaie de cap. Securitatea mai degrabă-i împușcă. Sau îi lasă unde sunt să facă cât mai mult rău și când unul din ei pică...păi pică. Vorba ceea:

"S'a rupt din codru-o rămurea Ce-i pasă codrului de ea/ Ce-i pasă K.G.B.-ului/ De viața ta?!!

Credeți că o să le dea o medalie post-pușcărie pentru serviciile aduse? Nu cred. Mai degrabă cred că-i critică "tovărășește"...post mortem, că s'au lăsat prinși.

Petrecere frumoasă tovilor spioni! Vă știu cine sunteți, vă știm cine sunteți. Nu e Român cinstit să nu vă cunoască. Voi aveți soarta voastră. Vă privește pe voi. Securitatea Apusului vă urmărește sub microscop "cultura" voastră de bacterii. Eu doar o întrebare îmi pun: care din voi va fi următorul? □

NI SE "CULTIVEȘTE" TINERETUL

In RSR programul didactic prevede ca elevul să învețe vara cu sapa, iarna cu lopata, primăvara cu mătura, iar în timpul liber să depună muncă "voluntară" în acord cu:

Legea nr. 10/1982: "Acțiunile gospodărești nu sunt acțiuni de campanie, ci expresii ale unei preocupări constante, cotidiene".

Trecem peste faptul că în RSR s'au legalizat "expresii" și revenim la educarea viitoarei generații:

"Elevii dela licee --scrie "Informația Bucureștiului" (06.04.87)-- au depus o activitate gospodărească susținută care se cere intensificată în zilele următoare", (este vorba de măturarea străzilor, etc. N.R.).

La sfârșitul anului școlar, pe lângă diploma de specialist în culesul cartofilor și bacalaureatul la curățirea zăpezii, adăugăm o altă diplomă nu mai puțin prestigioasă:

Doctor, Magna cum Laude, la măturatul străzii! □

TABĂRA DE VARĂ

DELA CÂMPUL ROMÂNESC DIN HAMILTON, CANADA, SE VA DESFĂȘURA ÎN ANUL ACESTA PE PARCURSUL A DOUĂ SĂPTĂMÂNI:

DELA 20 IULIE LA 26 IULIE

PRIMA TABĂRĂ DE VARĂ

PENTRU COPII DELA 6 ANI LA 16 ANI

Trimiteți-vă copiii pentru o săptămână întreagă la PRIMA TABARĂ DE VARĂ PENTRU COPII organizată la Câmpul Românesc, unde vor practica jocuri sportive în aer liber, înnot și gimnastică.

PERIOADA: LUNI 20 IULIE-DUMINICĂ 26 IULIE

Deschiderea va avea loc Luni 20 Iulie la ora 12,00, iar închiderea va fi Duminică 26 Iulie ora 12,00, înaintea deschiderii oficiale a SĂPTĂMÂNII CÂMPULUI ROMÂNESC.

Tabăra va fi organizată de HAMILTON MOUNTAIN STAR GYMNASTICS CLUB. Directorul Taberei este NICK MOSCU, fost profesor la Liceul de Gimnastică din Onesti, fost antrenor al NADIEI COMANECI și ECATERINEI SZABO, fost antrenor al campioanei Canadei în 1983, actualmente coordonator principal la Mountain Star Gymnastics.

Toate fondurile realizate la sfârșitul taberei, vor fi donate Asociației Culturale Române din Hamilton.

Pentru întreaga perioadă - 7 zile
se asigură masă și dormit, la costul de $120.00.

Locurile sunt limitate.

Pentru informații și rezervare de locuri, telefonați la

(416) 385-5981,
Doina sau Nick Moscu,
or scrieți la adresa:

1338 Stone Church Rd. East
Hamilton, Ontario, Canada
L8W 2C8
C/O TABARA DE VARA

Confirmați înregistrarea copiilor D-voastră

DELA 26 IULIE LA 2 AUGUST

SĂPTĂMÂNA CÂMPULUI ROMÂNESC

ASOCIAȚIA CULTURALĂ ROMÂNĂ
HAMILTON, ONTARIO, CANADA

Vă invită să petreceți anul acesta vacanța de vară la

CÂMPUL ROMÂNESC 26 IULIE - 2 AUGUST

O SĂPTĂMÂNĂ DE ZILE

Petreceți vacanța
într'o atmosferă românească

Lăsați totul deoparte
Vă oferim ceva pentru fiecare, tânăr sau bătrân

Conferențiarii cursurilor de vară din cadrul taberei vor fi anunțați ulterior

Aduceți cu Dvs corturi sau treilere pentru dormit și cele necesare gătitului

Pentru informații scrieți la adresa:
Asociația Culturală Română
Box 4217, Station D., Hamilton, Ont.,Canada

DIN ACTIVITĂȚILE UNOR INSTITUȚII ȘI ORGANIZAȚII ALE REFUGIAȚILOR ROMÂNI DIN ELVEȚIA

In Geneva-Elveția, au fost create de către refugiații români, câteva instituții și organizații puse în slujba patriei și a Românilor împrăștiați de urgia comunistă, în diferite colțuri ale lumii.

Menționăm în primul rând Biserica liberă Nașterea Maicii Domnului, cu o filială la Lausanne, la ambele oficiind, prin alternanță Părintele Damian Ionescu.

Din inițiativa Consiliului Parohial se țin frecvent mici cuvântări legate de evenimentele importante din istoria României ori comentarii ale unor fapte din realitatea imediată.

Gruparea Femeilor Române, ce funcționează pe lângă parohie, organizează diferite agape, prilej de schimb de idei între enoriași și între cetățenii elvețieni dela Biserica Protestantă Montbrillant-Geneva, în localul căreia își are sediul Biserica refugiaților români.

In ziua de 8 Martie a vorbit Ovidiu Ionașcu, despre Dinu Lipatti, fost Profesor la Conservatorul de Muzică din acest oraș.

O slujbă s'a oficiat la mormântul celebrului pianist-patriot, la cimitirul unde acesta se odihnește, departe de țară, împreună cu soția și cu mama sa.

"Basarabia - pământ românesc" a fost titlul unei conferințe rostită în ziua de 22 Martie a.c., de Prof. Marin Nicolau-Golfin. Vorbitorul a dezvoltat în fața unui public foarte interesat, această temă scumpă Românilor, arătând prin documente temeinice, legitimitatea basarabenilor de a-și decide singuri soarta lor de Români, pe pământ românesc. Conferința s'a ținut în cadrul activităților dela Institutul liber de Studii Helveto-Român, fondat la începutul acestui an.

O activitate rodnică, pusă direct în slujba celor care au nevoie de ajutor imediat, se desfășoară de Comitetul de Ajutor pentru Românii din lagărul de refugiați dela Latina-Italia și pentru copiii și bătrânii din România, condus de Angela Negoescu. Astfel, la diferite date, au fost trimise în țară, numeroase pachete de câte 10 kg. de alimente și medicamente. Destinatarii lor n'au plătit nici o vamă în România, totul fiind achitat în Elveția.

Pentru Românii din lagărul de refugiați dela Latina-Italia, au fost expediate pachete însumând 78 Kg., cu haine, lengerie și încălțăminte precum și articole de primă necesitate (săpun, pastă de dinți, aparate de bărbierit, etc.) și alte obiecte ce lipsesc acolo, în lagăr.

Pentru Sf. Sărbători ale Paștelui s'au trimis în Italia, pachete cu cozonaci, ouă roșii, ciocolată și alte alimente, care au fost predate acestor refugiați, de un trimis al comitetului amintit. □

CORESPONDENT

CĂSĂTORII

*Domn cu bună situație materială, financiară, etate 55 de ani, prezentabil, bună educație, 1,75 m înălțime, 80 kg, doresc cunoștință cu o doamnă săracă, fără obligații, prezentabilă, atractivă, fără vicii, iubitoare de familie și econoamă. Tel. (213) 694-1502 după 6 p.m. și numai din USA. Sau scrieți la: I. Mureșan, 1222 Cypres St. La Habra, CA., 90631, USA.

*Divorțată, 4 ani în Canada, gospodină, fizic plăcut, fără obligații, doresc cunoștință în privința căsătoriei. Răspuns dacă se poate cu fotografie. Bonnex-Bedding-Dorina, 400 Notre Dame W., Vl. St. Pierre, Montreal, H8R 1H3, Canada.

*Intelectual român, cetățean francez, 48 de ani, 1,67 m doresc cunoștința cu o doamnă în vederea unei uniri durabile. Jean Brad, 7 Villa Vauvernagues, 75018, Paris, Franța.

*Mă numesc ADAMCSIK FLORICA, domiciliată în Londra, adresa: Harrow View 224, Harrow-Middx, HA2 6PL, Londra, Anglia. Sunt Româncă din Satu-Mare, în vârstă de 56 ani, lucrez la un cămin de bătrâni, am înălțimea 1,62m , ochi căprui, părul blond, pasiunea mea - muzica și excursiile. Intrucât sunt singură, doresc să-mi întemeiez o familie, caut un Român între 55-65 ani, care dorește să se stabilească în Londra. Aștept răspuns cu fotografie.

CAUT RUDELE ȘI PRIETENII

*Dorin Comarzan, 5904 Tyler St., Riverside Ca, 92503, USA, tel. (714) 354-9233, dorește să intre în legătură cu prietenii cu care a fost la casa de copii din Vărădia, Caraș Severin. Printre aceștia: Jurcă Cornel , Gusti, Gherman. Pe toți aceștia îi roagă să-i scrie la adresa de mai sus.

*Nora Goetz, fost avocat în București, actualmente stabilită în Germania Federală, Adolf Friederichstrasse nr.2, 5210 Troisdorf, tel. 02241-71701, caută pe bunul și vechiul său coleg și prieten MARCAR IASEDJEAN, stabilit se pare în Anglia, precum și pe alți colegi și prieteni.

*Ioan Heredea, 14/59 Chandos St., Ashfield 2131, N.S.W. Australia caută pe vechiul său prieten PALAMARU THEODOR, care se găsește undeva prin Franța și care a părăsit țara prin anii '60.

MICA PUBLICITATE

Anunțurile dela rubrica "MICA PUBLICITATE" sunt redactate de solicitanți

FOȘTII DEȚINUȚI POLITICI DIN ROMÂNIA STRÂNG RÂNDURILE ÎNTR'O UNIUNE

La 4 Aprilie 1987 a avut loc, la Geneva în Elveția, adunarea generală a foștilor deținuți politici din România, la care au participat personal sau prin delegație 35 de foști deținuți, aflători astăzi în Elveția, RFG, Franța, Austria și America. Adunarea a fost prezidată de Dl Dumitru Ionescu.

Principalul punct de pe ordinea de zi a fost punerea în discuție și votarea Statutului Foștilor Deținuți Politici din România, prescurtat U.D.P.R., organizație care-și declară următoarele scopuri:

-aducerea la cunoștința lumii libere a metodelor folosite de organele comuniste de represiune, a suferințelor celor care luptă deschis în țară pentru libertate ca și a întregului neam românesc;

-ajutorarea celor persecutați, închiși și a familiilor lor. De asemenea și a refugiaților politici care sunt siliți să părăsească țara;

- sprijinirea organizațiilor românești democratice și anticomuniste din țară și din refugiu;

- reinstalarea libertăților fundamentale ale omului, a democrației și pluralismului în România eliberată și reîntregită.

Pot deveni membri ai organizației toți cei care au fost închiși pentru rațiuni politice, în România de sub regim comunist. Uniunea poate fi ajutată în acțiunea sa și de membri susținători, care-și însușesc scopurile ei.

Organele de conducere ale ei sunt: Adunarea Generală și un Comitet ales de ea.

Primul comitet al Uniunii arată astfel: Președinte: Dumitru Ionescu; Vice-Președinte, pentru Elveția, Constantin Costache , Vice-Președinte, pentru R.F.G., Mircea Alex. Munteanu. Secretar și Casier: Oituz Boicescu. Membri: Constantin Rășcanu, Călin Dumitriu. Cenzori: Cleopatra Mihăilescu și Gheorghe Mazilu.

Prima grijă a noii Uniuni a fost o expunere imediată - publică- a situației din țară, cu prigoana, persecuțiile și mizeriile de tot felul care au loc acolo. Ca o concluzie la aceasta, membrii adunării înfierează și demască atât condamnarea la închisoare cât și actele de teroare de stat, exercitate de regimul comunist împotriva Românilor care apără demnitatea și libertățile fundamentale ale omului. Ei se declară alături de Ion Puiu, exemplul de luptă din țară contra încălcării drepturilor omului și hotărăsc ca fiecare dintre ei să-i trimită o scrisoare de susținere și încurajare și recomandă și celorlalți refugiați români să facă la fel, scriind la adresa: Ion Puiu, Calea Victoriei Nr. 101, Scara B, Apt. 35, București.

Uniunea a hotărît să participe la comemorarea zilei de 10 Mai dela Freiburg-RFG și la cea din 30 Mai dela Cimitirul din Soultzmatt-Franța, a zilei Eroilor Romăi căzuți în războaie și în închisorile comuniste.

Membrii UDPR protestează împotriva acelor Maghiari, care sub pretextul persecuției minorității ungurești din România, vor să pună în discuție problema Transilvaniei, care a fost rezolvată prin voința majorității poporului transilvan și prin două tratate de pace. □

Corespondent

COMEMORAREA LUI MIRCEA ELIADE LA MÜNCHEN

In ziua de 24 Aprilie, cenaclul literar Apoziția din München a comemorat, în prezența unui numeros public, împlinirea unui an dela stingerea din viață a lui Mircea Eliade. Doctorul Vasile Iliescu a retrasat biografia marelui dispărut, analizând totodată opera lui literară și științifică, accentuând multiplicitatea și varietatea preocupărilor acestui spirit polivalent.

Conferențiarul a început prin a prezenta etapele mai importante ale formației intelectuale și ale creației literare și științifice ale lui Mircea Eliade, propunându-și să insiste asupra a două lucrări, considerate culmi ale activității sale: romanul Noaptea de Sânziene și Istoria ideilor religioase, precizând totodată că aceste cărți nu ne înfățișează decât "partea vizibilă a unui iceberg de cercetare și meditație".

Mircea Eliade a arătat cum, în decursul timpului, existența omului a fost înnobilată de practicile de concentrare, de contemplare, mereu prezente în viața de fiecare zi. Aceste activități spirituale l-au scos din historism, deșteptându-i vocația pentru eternitate, au înlocuit pentru el timpul istoric prin timpul sacru. Ideile generale, expuse de Mircea Eliade în lucrările de știință teoretică și sensibilizate în operele literare "par două brațe ale unei balanțe care se echilibrează perfect, însumând aspecte ale unei opere armonioase".

Referindu-se la problema mitului, doctorul Vasile Iliescu a arătat că în concepția lui Mircea Eliade oamenii trăiesc sub impulsul mitului, deoarece în mituri se relevează nu realitatea aparenței ci a esenței ultime a lucrurilor, a cosmosului, a ceea ce este. In privința celuilalt concept important, al sacrului, conferențiarul a pus în lumină faptul că, în opera lui, Mircea Eliade Susține că sacrul este real și indestructibil pentrucă nu se înscrie printre produsele omului sau ale naturii. Orice om participă la sacru deoarece orice om știe că lumea există și că are o structură, dincolo de care nu se află decât haosul și nimicul. O existență fericită implică prezența sacrului, iată concluzia operei lui Mircea Eliade, subliniată de doctorul Vasile Iliescu.

După încheierea expunerii, a luat cuvântul Pavel Chihaia care a plasat opera lui Mircea Eliade în atmosfera și curentele de idei ale epocii noastre. In continuare, Nicolae Stroescu a vorbit despre contribuția lui Mircea Eliade la reabilitarea mitului și la o perspectivă a sacrului în epoca modernă. La rândul său, George Ciorănescu a arătat specificiatatea producției literare a lui Mircea Eliade, evidențiind faptul că romanele sale din epoca tinereții relevă o interesantă viziune metafizică.

Vorbitorii au subliniat de asemenea religiozitatea implicită a operei lui Mircea Eliade, care a crezut în existența divinului și a avut meritul de a ne dezvălui transcendentul în cotidian.

Corespondent

CRÂMPEI DE VIAŢĂ BUCUREŞTEANĂ

—N. STOIA—

Amicul meu e încă buimăcit de vizita făcută acasă la Bucureşti, revăzându-şi familia după peste 20 de ani. Mama ajunsă la anii finali şi sora pe care o lăsase tânără cu prunc în braţe, de-acuma nu mai locuiau în casa mare ci în acareturi, adică în cele două cămăruţe de deasupra a ceea ce fusese la început grajd de cai, apoi garaj şi în prezent magazie pentru instituţia care a preluat bătrâna casă boierească din preajma teiului, imortalizat de pictorul Sztamary şi acum în ruină, depe strada Batiştei. Călătorul, mânându-şi maşina, închiriată, de-a lungul Europei, sosise de cu seară şi apucase să vadă doar pe mama. Surioara era la fabrică în schimbul de noapte, iar Gică "hai-hui" prin oraş. De altfel i se rezervase cameră la "Intercontinental", aproape, şi dimineaţa s'a prezentat în vizita atât de plănuită încât a şi înregistrat-o pe V.C.R.

Revenit "back home", după cum spuneam, revede mereu acea vizită din prima zi. Intr'o zi am fost admis şi eu să o văd, pe calea electronică. Bătrâna punea de cafea mişcându-se greoi şi plângându-se că are picioarele umflate. Gura însă îi mergea, în chip clar, fericită să-şi vadă fiul. Cornelia, soru-ta, zice să-ţi fac cafea din imitaţia numită nechezol dar acum că aduseşi cafea adevărată, face să-ţi fac una ca pe vremuri, îţi mai aminteşti!? Intoarcerea fiului rătăcitor nu era deloc ca cea din povestea biblică, căci cei rămaşi ajunseseră la risipirea strânsurii moştenite. In fapt, noului venit i se rupea inima în timp ce ochii i se opreau pe sărăcia lucie din jur iar gândul îl ducea la sora care a ajuns muncitoare de fabrică. Apoi, de-odată, întreabă: -Da, unde e Gică? Lucrează şi el? Mama, oprindu-se din migala culegerii caimacului din ibric, răspunse: -Gică doarme, că vine nopatea târziu! De lucrat nu lucrează, e de fapt un derbedeu. Deşi, ca să fiu dreaptă, lui îi datorăm că n'am îngheţat iernile acestea şi că avem ce pune în oală. Dar mi-e tare frică, ăştia ne pot scoate din casă în orice moment.

-Care ăştia? Autorităţile, securiştii ăştia, care mereu intră aici ca la ei acasă şi umblă cu tot felul de aparate de ascultă Ambasada Americană din care poţi vedea un colţ pe fereastră. Bag seama, ei îl iau pe Gică ca un parazit social, iar dacă avem un telefon e numai după Cornelia, care e om al muncii. Apoi urmează scena ceremonialului cafeluţei turceşti şi intrarea lui Gică, frecându-se la ochi şi zgâindu-se pe geamul dinspre stradă. Incepe a vorbi, întrebând: - Eşti cu maşina? E aia babană de colo? Are număr de America? (Dezamăgit:) A, numai de RFG! Păcat! Dar, n'are a face. Mă serveşti unchiule cu un drum până la Obor? Si poate şi până la Bariera Vergului. Chestie de bişniţă. Serios.

Treptat, intram în miezul problemei. Gică, nu-i material de facultate. La examenul de admitere, din anul trecut, a fost ultimul de pe lista... respinşilor, mărturiseşte cu un fel de mândrie. Si mai zice că nici la şcoala tehnică n'a făcut purici. Bişniţa cu B mare aia-i viitorul, dacă n'ai avut şansa să fi neam de ştabi ori dacă nu accepţi să pună şeaua pe tine. Evident, Gică nu acceptă, findcă are idei. Adevărat că prima, era să-l bage la apă. Care a fost aia? - Să-ţi spun, şi începe să povestească. I-a dat în cap să dibăcească o rikşe din două roţi de bicicletă, o axă şi ceva ţevi de duraluminiu. Si, nevoie mare, să înlocuiască taxiurile, că tot nu erau, şi... benzina. Era doar demonstrativ. Planul era să înjghebeze o afacere cu mai mulţi gealaţi. Ei să alerge şi el să ia partea leului. A fost însă repede înşfăcat de miliţie, bătut măr şi admonestat că: "Bă! Noi suntem o naţie europeană civilizată şi vii tu să faci caragaţă de regimul nostru". Aşa că asta a căzut, însă, cu a doua a dat-o în plin. Curios, amicul a vrut amănunte. Insă nepotul, şmecher: -Mă duci unchiule cu maşina unde am treabă şi ai să vezi cu ochii matale în ce constă afacerea asta, care, spune şi Dumneata bunicuţo, nu-i ea care ne ţine să nu flămânzim!? Si nu trăim bine, îmbelşugat ca nişte directori!?

Inregistrarea nu era chiar profesională şi astfel cam defectuoasă, totuşi redă şi venirea Corneliei dela fabrică după o oprire la o coadă pentru... adidaşi. Ce e aia? Adidaşii sunt picioare de porc. Vorba vine dela tenişii de import pe care îi poartă unii sportivi care nu ar avea picioruşe tocmai atletice, aducând cu cele ale purcelului. Cam asta era pe caseta audio-video.

In continuare, prietenul mi-a povestit cum în maşină Gică i-a formulat prima cerere. Anume, de a i se trimite odată cu cafeaua, pentru cucoane, şi lui câte un binoclu. De fiecare dată, pachetul şi binoclul. Pentrucă, deşi are sursă de şterpeleală dela fabrica optică I.O.R., nu că-l costă prea mult dar îi era târşeală, spunea, căci producţia e pentru armată şi că dacă-l prinde ar putea ajunge în faţa plutonului de execuţie. Pe când, dacă vine în pachet...

De ce binoclu? -Ai răbdare, ai să vezi numai decât. Opriră lângă nişte gunoaie şi o bară de bătut covoarele, între nişte blocuri înspăimântătoare. Urcară într'unul din ele, la etajul ultim, al 12-lea. Bătură în uşă şi le deschise o bătrână. Gică o luă de scurt: - Ai obţinut ochianul ăla dela rudele moartei? Da!? Bine! Uite ce ai de făcut: aşează-te pe scaun şi priveşte de aici la rampa aia de descărcare în fiecare dimineaţă la ora 6, apoi între 10 şi 11, după masă la 3 şi seara la 7 1/2. Se întâmplă să apară unul sau două camioane. Vezi ce anume descarcă şi cam cât. Apoi uite lista asta, după care îi chemi la telefon şi le spui după cum e cazul: "A sosit carne la pachet sau tacâmuri de pui ori de peşte, ori buze de vacă, burtă, oase, adică ce se dă, bifezi la fiecare şi scrii alături cu cine ai vorbit şi la ce oră şi minută. Numai după aceea ai voie să-ţi anunţi vecinul ca să cumpere şi pentru dumneata. Inţeles!? Si la fiecare Sâmbătă, vine mandea şi îţi pune în labă biştarii, aşa cum ne-am înţeles".

Va să zică, asta era afacerea lui Gică, multiplicată poate de 10-15 ori, şi care... merge domnule, nu glumă. Toţi sunt mulţumiţi, iar Gică colectează, plăteşte "salariile", ţine listele la curent, strânge bănuţii. Seara îşi face apoi de cap, bineînţeles. Spre spaima mamei şi a bunicii, care simt că e ceva necurat şi ilegal în această antrepriză. In plus Gică are de gând s'o extindă, tocmind o echipă de puşti pe bicicletă care să facă cumpărături pentru alţii. Desigur că unii ar fi înclinaţi să ciupească la socoteală ori chiar să dispară cu bicicleta patronului Gică, doar că acesta are în plan şi o poliţie proprie, un fel de mafie. -Ce-o ieşi din asta, se întreabă şi amicul meu. Până una-alta, vizita în ţară l-a cam întors pe dos.

MAI MULT DECÂT O SIMPLĂ SCRISOARE A UNUI VIZITATOR ÎN CANADA ÎNTORS ÎN ȚARĂ

"Iți scriu această epistolă târzie, cu părerea de rău de a nu-ți fi scris mai de mult și mai de multe precum îmi pusesem în gând. Acum, aflându-ne în prag de reîntoarcere, încheiem bilanțul cu două mari satisfacții: că datorită amabilității gazdelor noastre am scăpat de o iarnă grea și că am putut vedea o țară frumoasă și bogată pe care n'am visat să ajungem vreodată să o cunoaștem. Desigur că nu se poate spune că o cunoaștem în totalitate. Oricum, principalele orașe pe care le-am văzut: Ottawa, Toronto, Kingston împreună cu Montreal, o reprezintă din plin.

M'ar fi ispitit să ajung până la turburătoarele ținuturi nordice din zonele subpolare, dar aici, ca de altfel pe întregul continent, distanțele sunt imense și iarna grea le face aproape inaccesibile. Dar cred că am văzut destul ca să-mi dau seama de "diferența enormă între viața pe acest continent comparată cu viața într'un stat socialist", cum spuneai în ultima ta scrisoare.

Intr'adevăr aici este o viață deplină și demnă, așezată pe structuri sănătoase aproape în toate domeniile, cu un mod de trai care onorează colectivitățile ei umane, eterogene ca etnic, unitar însuflețite în idealurile de libertate și prosperitate. Desigur, un mod de viață aliniat în mare parte celui american cu care de altfel evoluează într'un fel de simbioză. E și firesc, ca această mică populație de cca. 10% față de aceea a Statelor Unite să-și deschidă toate ferestrele spre acei care le oferă din plin toate binefacerile.

Am străbătut o parte din întinsele și generoasele ținuturi ale Canadei. Tară fertilă care a cunoscut numai pacea și a avut parte din plin de vrednicia și priceperea oamenilor care o locuiesc. Se găsesc multe bogății, de toate pentru toți, sau aproape. Pentru noi, vizitatori dintr'o țară care a fost cândva bogată, miracolul acesta economic este și un prilej de întristare. De ce la noi nu este la fel ca aici, că doar nici vrednicia, nici priceperea nu ne-au lipsit? N'au trudit oamenii noștri cu sârg și cu osândă la toate treburile grele ale pământului, nu s'au priceput țăranii noștri cum să-i întoarcă brazdele? Cine le-o fi întors fața dela soare și dela glie spre întunericul de azi?

Nu vreau să fac literatură ieftină pe seama unor lucruri arhicunoscute, dar trebue să mărturisesc un sentiment de jinduire dacă nu de invidie, ceva care mă scutură din temelii, văzând aici o viață realizată la cota normală - cel puțin în latura materială și în aceea a libertății - de oameni cu aceleași virtuți creatoare ca acelea a lor noștri. Desigur că există explicații, politico-economice, socialo-istorice, dar dincolo de ele, de aceste explicații care nu explică mare lucru, rămâne omul "această ființă necunoscută" cum îi spune Al. Carrell, omul răspunzător de tot ce are, sau nu are, parte.

Pe aici, foarte mulți oameni se întreabă: ce păzesc Românii, de ce tolerează situația actuală din țara lor? Cu alte cuvinte, Românii sunt răspunzători de toate relele pe care le îndură. Așa să fie? Si-ar fi uitat Românii istoria proprie, de au ajuns într'o astfel de situație? Desigur că nu! Dar cum mai pot fi ei răspunzători de propria lor soartă, când nu-și mai pot făuri istoria? Cum de a putut apare chiar din mijlocul lor atâta barbarie ignorantă, care le macină ființa și provoacă toate aceste dezastre?

Nu cumva oamenii aceștia răi sunt învestiți cu puteri cosmice de pot să deschidă hăuri de asemenea proporții? Eu cred că o stea neagră ne bate în creștet și că alunecăm pe un drum de vitregie amară. Vreau să spun că "ne este dat" să străbatem o cale grea până în propria noastră cenușe ca să putem reînvia. Numai când vom da de izul amar al propriei noastre agonii, vom tresări și ne vom regăsi în propria noastră ființă. Până atunci răbdăm totul, fiindcă sunt prea multe guri de foc îndreptate spre noi și asta trebue să o știe cei care se miră că ce păzesc Romăii.

Am colindat și eu prin bibliotecile și librăriile canadiene. Am urmărit multe emisiuni la televiziune, pentru a-mi putea face o imagine a tipurilor de oameni care se bucură în libertate de toate bunurile civilizației. La început am fost entuziasmat, mai apoi am fost dezorientat. Mari contradicții pe firmamentul democrației, dela caritatea cea mai impresionantă până la criminalitatea cea mai abjectă. Se spune că așa este democrația americană, sprijinită pe cele două mituri greu de împăcat: al libertății și al interesului individual. Nu trebue să te atingi de ele și nu trebue să gândești prea departe - poate de aceea s'a importat materie cenușie de bună calitate.

La scara individuală, omul americano-canadian rămâne perenul amator de "panem et circenses". M'a impresionat extraordinara cantitate de cărți și publicații din aceste solemne temple noi care sunt bibliotecile. Consumatorii-cetitori sunt puțini, ținând seama de proporții, fiindcă această uriașă grădiniță de copii e dăruită jocurilor și distracțiilor. Poate că nu am observat bine, poate că nu judec drept dar mi se pare că suflul cultural în genere, nu este la înălțimea libertății de care se dispune pe aici. Multe ar fi de spus pe seama acestei societăți, și bune și rele, dar trebue să conchidem că, până în prezent, specia umană nu-și poate realiza alta mai bună.

In altă ordine de idei: ajung și pe aici vești tot mai rele din țară. Inainte de a pleca în această călătorie, am vizitat mai multe sate din vecinătatea câtorva orașe mai mari. Oamenii o duc greu, sunt urmăriți și suspectați; obligați să predea cote nerealizabile și totuși fac ce fac și trăiesc cum dă Dumnezeu. Am rămas uluit cu câtă fantezie și imaginație estetică își pot împodobi unii, chiar mulți, gospodăriile proprii. Când pot să-și mai adune un ban, nemai putând investi în pământ, își înfrumusețează casele proprii. Mărturisesc că aș locui cu mai multă plăcere într'o astfel de așezare, decât oriunde.

Am vizitat un sat din apropierea Buzăului. Am fost poftit la un gospodar care ne-a servit coraslă... îți mai amintești cred despre savoarea ei. I-am spus gospodinei că totuși e bine că mai poate crește o vită, un porc, păsări. "Da, domnule", zice ea, noi am lăsat vițelul vacii, dar nu știm încă dacă vom avea parte de el; ceilalți oameni le pun vițeilor punga de naylon în cap de cum se nasc, fiindcă n'au cu ce să-i crească... "Bine, am spus eu de colo, dar asta este o crimă! - Dar poți mata să te uiți în ochii unei vite flămânde, care-ți caută privirea gemând de foame?" (Moment-frescă al epocii de aur!) Se mențin totuși prin credința așa cum au moștenit-o dela străbuni, credința pe care o păzesc așa cum mai pot, fără o libertate acordată din plin ci numai parțial tolerată.

Am urmărit și aici, mai mult la televizor, slujbe și predici de tot felul. M'a impresionat mulțimea extraordinară însetată de adevărul fundamental; am văzut imensa asistență, plângând și aplaudând. Dar trebue să mărturisesc că după modul de manifestare a celor care predică am rămas dezamăgit. Mă refer la faimoasele cazuri de pastori evangheliști. Când îi văd pe acești conducători de secte, plângând până li se rupe inima și le golesc buzunarele cuvioșilor ascultători: desigur că mă simt și eu impresionat. Dar cineva mi-a șoptit odată: nu-ți face iluzii, este tot o întreprindere la baza căreia stă tot interesul pentru ban. Si-atunci mă întorc în mine însumi cu împăcare și gând bun la slujba umilă, șoptită în semiobscuritatea bisericuțelor din țară. Dar iată că zilele acestea am aflat, că bisericuța care se afla în preajma locuinței noastre, a fost dărâmată peste noapte. Biserica la care timp de 26 de ani am fost la denii și am prăsnuit Invierea. Anul acesta n'am unde să mă mai duc la Inviere. (Incă un moment-frescă al epocii de aur!)

Acum șederea noastră aici se sfârșește. Vom pleca pe la începutul lunii spre casele noastre, cu gânduri și impresii de tot felul. Acolo le vom rumega în liniște, stând la cozi în așteptări de multe ori zadarnice, care sunt "adevărul gol goluț", ce nu poate fi acoperit de laude. A propos de Iancovescu: la vremea lui a fost și un fel de profet. Era pe timpul stabilizărilor monetare. Iancovescu era cu Radu Beligan, în turneu. Radu Beligan îl întreabă pe Iancovescu: Maestre, spune-mi ce este stabilizare, convertibilitate. Măi Radule, teoretic nici eu nu știu, dar am să încerc practic: câți bani ai tu acum în buzunar? N'am nici o lețcae, maestre. -Ei, vezi, răspunde maestrul: Tot atâta vei avea și după stabilizare, dar...în aur.

(Ne pare rău, dar putem da numele autorului acestei scrisori) □

DIPLOMAȚI, AMANTE ȘI SPIONAJ

Spionii și dezinformatorii reseriști au devenit o banalitate.

Ultimul caz implică pe Antoneta Manole, femeie drăguță, care s'a considerat văduvă, deoarece avea doar un singur bărbat și doi amanți.

Antoneta, după ce și-a asigurat spatele devenind cetățeană franceză în urma căsătoriei cu Serge Notheaux, a înființat o asociație de prietenie, cultură și multe altele: "Normandia-România". Un titlu care sună frumos din coadă.

D-na Manole, era secretară la "Institutul Național de Statistică și Studii Economice" din Rouen, Franța: un post cu acces la multe secrete economice despre care era foarte interesat tov. Valerii Konorev dela Ambasada Rusiei din Paris.

Familiarizat cu dictonul "cherches la femme", diplomatul a devenit, fără prea mult efort, amantul respectabilei secretare Antoneta; iar Antoneta, ca să afle și mai multe secrete, a devenit în ore suplimentare amanta d-lui Pierre Verdier, șef de serviciu în Institutul de Statistică.

După un scurt timp Pierre, care vorbea limba rusă, a făcut o vizită la Moscova, unde KGB i-a prezentat, întâmplător, o "hazaică dobre harașo", pe Ludmila Varighina, cu care s'a căsătorit "ad-hoc". KGB-ul a promis mirelui, că-i va da voie miresei să-și urmeze soțul în Franța, dacă soțul se obligă să trimită copii făcute la Xerox, după toate actele ce-ar interesa economia sovietică.

Lucrurile ar fi mers pe roate dacă n'ar fi intervenit gelozia amantei lăsate la Rouen, vorbim de respectabila d-nă Antoneta Manole.

Curpinsă de gelozie c'a înșelat-o amantul, ea a divulgat autorităților totul!

De notat că la Rouen, unde s'a înființat societatea de prietenie "Normandia-România" se găsesc și alte întreprinderi ce interesează pe "detentiștii" Moscovei care-și realizează planurile cu ajutorul oamenilor trimiși de tovarășul Nicolae. Printre aceste întreprinderi notăm pe cele aeronautice "Hispano Suiza" și "Harfleur" care lucrează la unele proiecte secrete (Scaunele ejectibile și reactoare pentru avioanele americane și europene).

Intre timp "Tribuna României" îi dă înainte cu "cultura" și anunță stabilirea unui nou nucleu de pro-comuniști.

După ce societatea "Normandia-România" a fost compromisă s'a organizat pe aceleași meridiane o altă societate, tot de cultură similară "Dacia România-Tara Loarei".

Bineînțeles că Ambasada RSR din Franța a desmințit afacerea de spionaj, iar presa comunistă din lumea liberă n'a avut încă timp să audă de ea.

Ancheta este în curs, și nu-s excluse noi surprize.

George DRAGU

Presa reseristă:

"MICA PUBLICITATE" PARAVANUL HOȚIILOR

Dacă vrei să-ți cumperi ghete, haine, cuie, televizor, etc. te duci la magazinul de încălțăminte, îmbrăcăminte, etc.

Dar în RSR lucrurile merg ca'n RSR!

Dacă n'ai relații de "prietenie socialistă" cu vreun director de "întreprindere" ca să-ți vândă ce dorești, atunci, pentru a obține un TV, VHS, "nou" sau "sigilat", inserezi un anunț la Mica Publicitate și binefăcătorul necunoscut te cheamă la telefon, faci târgul și el îți aduce marfa, discret, acasă.

Reproducem unele anunțuri din presa bucureșteană:

Cumpărări

VIDEO Player sigilat (nefolosit), moto Jawa, MZTS, noul 58.51.27. (1155)

("Informația Bucureștiului" --observați "...sigilat nefolosit".

CUMPĂRĂRI

VIDEO Player VHS eventual Recorder, absolut nou. Telefon 28.18 86. (4948)

TELEVIZOR color cromatic și Walkman, noi. 21 67 41. (3994)

VIDEO VHS sigilat multisistem Panasonic, JVC, Hitachi. Tel. 57 4704.

("România Liberă": "...absolut nou", "noi", "sigilat").

Trebue să recunoaștem că "cetățeanul" e pretențios. El vrea să fie sigur că nu cumpără marfă dela "Taica Lazăr".

Si acum o întrebare:

Cine furnizează această marfă nou-nouță ce trebuia normal să fie vândută prin magazinele de stat?

Concluziile sunt simple:

Dacă articolul îl cumperi mai ieftin decât prețul oficial din magazin, asta înseamnă că-i lucru de furat.

Dacă plătești mai mult decât prețul oficial, atunci înseamnă că l-ai obținut pe sub tejghea și surplusul pecuniar este prețul cârdășiei închegate "ad-hoc."

Dar mai este și a treia explicație:

Minunile tehnice din Vest ajung în țară datorită unor serii de contrabande monopolizate de liderii cu rude la "Scornisalim."

Aceasta explică cooperarea presei care refuză să se angajeze într'o anchetă ca să afle izvorul de unde țâșnesc pe piață televizoarele și VHS-urile "noi și sigilate".

Socotind că de fiecare dată se publică între 3-6 anunțuri (numărul de telefon al solicitantului este întotdeauna diferit, N.R.) asta ne dă o idee cât de înfloritor este comerțul cu lucruri furate, vândute pe sub tejghea ori furișate, pe sub graniță, de autoritățile reseriste. □

ŞTIRI DIN ŢARĂ

Din 30 în 30 de zile

NICULIŢĂ VORBEŞTE ŞI CARAVANA TRECE

In plenara C.C. al P.C.R. din 24-25 Martie s'a discutat "Activitatea Internaţională a Partidului şi Statului în 1986" (România Liberă, 1 Aprilie a.c.)

"Prodigioasa activitate şi strălucitele iniţiative al tovarăşului Nicolae Ceauşescu... Au dus la creşterea continuă a prestigiului ţării pe toate meridianele. Numele României şi al ilustrului său preşedinte au devenit pretutindeni simboluri ale acţiunii şi luptei pentru independenţă, pace, dezarmare şi colaborare."

Ceauşescu se bagă ca musca în curentele discuţii dintre Est şi Vest. El s'a dus prin Africa împărţind sfaturi de pace şi dezarmare, dar până acum nici cămilele cu două cocoaşe nu l-au luat în serios.

Gorbaciov, ca să nu compromită ideea comunistă, l-a lăsat pe tov. Nicolae să aştepte doi ani cu lampa aprinsă şi uşa deschisă până s'a îndurat să viziteze Bucureştiul.

Conducătorul Rusiei ştie că Stalin s'ar întoarce în mormânt dacă ar fi comparat cu Ceauşescu.

Si în timp ce "România Liberă" subliniază că "...orientările şi indicaţiile tovarăşului ... au adus prestigiul ţării pe toate meridianele..." ziarul "London Times" (29 Febr. a.c.) scrie: RSR este "Cea mai imorală ţară din Europa."

"Prestigiul ţării pe toate meridianele" a fost, totuşi, cea mai bună păcăleală de 1 Aprilie!

SE PLÂNG RUŞILOR!

Românul nu mai are cui să se plângă. S'au plâns la cei din Vest şi ca urmare, Ceauşescu a obţinut avantajul de Naţiune Favorizată...

Acum, spun unii bine informaţi, Ambasada Moscovei din R.S.R. primeşte scrisori cerând eliberarea României de către tov. Conducător.

Unele ambasade din Bucureşti primesc copie de pe scrisorile adresate Ruşilor.

OMUL EPOCII DE AUR!

Reproducem din articolul "O MODA" ("Informaţia Bucurestiului")!

"Diversele locuri de muncă concepute cu spaţii ale solicitudinii faţă de public, sunt transformate de către unii lucrători într'un fel de saloane proprii în care citesc romane de dragoste sau primesc musafiri."

Se dau exemple, o femeie care vinde pâine stă pe scaun şi tricotează în timp ce clienţii aşteaptă. Intr'un atelier fotografic, "fotograful îşi supraveghează copilul care-şi face lecţiile." Intr'o alimentară o femeie îşi "încearcă o rochie.." (după paravan, N.R.), etc.

Ziarul reserist găseşte vina muncitorilor, dar nu spune că a fost regimul care, monopolizând totul, a distrus orice iniţiativă particulară.

De ce să muncesc, se întreabă Românul, când eu n'am ce mânca, sufăr în frig şi rabd de foame în timp ce liderii comunişti se scaldă în abundenţă?

CALEA SINGURĂTĂŢII

Ultima dispoziţie întru apărarea şefului care-şi schimbă izmenele ori de câte ori trece în fuga automobilului pe străzile Capitalei:

Pe Calea Victoriei - între porţiunea Cercul Militar şi Calea Griviţei - a fost oprită circulaţia maşinilor particulare.

A fost mărit, în schimb, numărul miliţienilor.

DIN FRUMUSEŢILE CAPITALEI

Cu toate opintirile ca Bucureştiul să fie "cât mai frumos, cât mai îngrijit" ziarul "Informaţia Bucureştiului" se plânge că în unele locuri este o "...curăţenie doar...la suprafaţă" Iar în alte locuri nu-i de loc.

Ziarul publică fotografia de mai jos "..bd. Leontin Sălăjan--o adresă a neglijenţelor unde sunt necesare intervenţia grabnică..A.D.P.-3 şi sancţionarea severă a autorilor acestui depozit ad-hoc de gunoi".

SUCCESE ECONOMICE

Tările din lumea a treia, cu mâna de lucru ieftină, au inundat piaţa internaţională.

In ce priveşte producţia siderurgică, RSR le "concurează" pe toate.

Japonezii afirmă că Bucureştiul vinde marfa mai ieftin cu 8.5-15.5% decât Taiwan, Coreea de Sud, Brazilia, etc.

Ca plată şi nivel de viaţă al muncitorilor, România a întrecut de mult ţările din lumea a treia.

RSR a ajuns cu progresul socialist să fie o ţară din lumea a şaptea!

ROMBAC-II DE OCAZIE

Avioanele Rombac construite în România sub licenţă engleză (British Aerospace) se vând pe piaţa internaţională cu $2 milioane mai ieftin decât acelaşi avion construit în altă ţară.

România a oferit acest preţ companiei "Philippine Airlines". Mai mult încă plata acordă un alt avantaj: numai jumătate de preţ în valută forte, restul în mărfuri, materii prime, etc.

Preţul de concurenţă se datoreşte plăţii muncitorului care-i redus la sclavie, şi lipsa de valută din RSR.

NE VORBESC STRĂBUNII

Cercetările arheologice din judeţul Tulcea au scos la iveală o serie de vestigii eşalonate între secolele IV î.e.n. şi VII era creştină, importante pentru istoria ţinutului dela Dunărea de Jos. S'au descoperit urme ale unei locuiri geto-dacice din secolele VI-II î.e.n., ale unor locuiri daco-romane din secolele I-II, precum şi a unor fortificaţii romane din secolele II-III.

De asemenea au fost descoperite fortificaţii din secolele III-VII, şi 21 de fragmente epigrafice ce permit o reconstituire a modului de reconstrucţie al cetăţii de pe malul Dunării.

AMINTIRI DE PLECARE

Dacă pleci ca vizitator ai voie la un bagaj de 20 Kg. Dacă emigrezi ai voie la 70 kg. Ca vizitator bagajul este vămuit pe loc, ca emigrant el trebue predat la vamă după ce ai primit viza de ieşire şi ţi-ai cumpărat biletul de avion.

Vămuirea ţine câte 2-3 săptămâni şi emigrantul, de multe ori renunţă la bagaj ca să nu piardă avionul.

După o viaţă întreagă poţi pleca cu 70 de kg. din tot cei ai agonisit şi, încă un amănunt...trebue să plăteşti vamă, 20%, din valoarea amintirilor pe care vrei să le ei cu tine.

ÎN PANĂ DE PRESTIGIU

Marele lider internaţional de prin tufişurile africane şi-a instruit copoii dela ambasadele RSR-ului din Apus, ca să obţină un schimb de vizite oficiale pentru tov. Nicolae, supraşeful lor suprem.

Până acum bătăile la uşă pe la ministerele de externe din Apus, n'au dat nici un rezultat.

Stirea este confirmată şi de ambasadorii străini ce se află la Bucureşti: aceştia nici măcar nu mai dau curs cererilor primite dela oficialităţile RSR-ului.

ORARIUL GĂINILOR

"Informaţia Bucureştiului" (11.04.87): "...acţiunile de curăţenie şi înfrumusetare a oraşului -- se lucrează în prezent ZI-LUMINA (Sublinierile noastre), personalul fiind..."

Oamenii încep lucrul când se scoală găinile şi-l termină când se culcă găinile (zi-lumină).

La miezul nopţii, în locul ceasurilor electrice disconectate ca să economisească energie, guvernul a antrenat cocoşi ca să cânte "NICU-RIGU!"

ALT PAS CĂTRE ATEIZARE

"In numeroase oraşe din ţară s'au amenajat case ale căsătoriilor" ("România Liberă" 10.04.87).

Aci se cântă "Rapsodia Română" şi "...proaspeţii căsătoriţi primesc felicitări...se poartă dialoguri între tineri şi părinţi, rude şi prieteni."

Dărnicia oficialităţii de a oferi o sală unde "se poartă dialoguri" are un singur scop: să elimine ospăţul ce are loc după căsătoria religioasă. (E mai economic şi se consumă mai puţine alimente, N.R.)

Cum "case ale căsătoriilor" au fost introduse foarte recent, ele n'au devenit încă "o tradiţie".

CÂT COSTĂ VIAŢA UNEI BALERINE?

La veriga beţiilor, bătăilor şi pierderilor de bani ce formează certificatul de bună purtare al moştenitorului Nicu, adăugăm:

Intr'o seară la cabaretul din Bucureşti de pe lângă str. Stirbei Vodă, Nicu a venit cu garda lui de huligani şi a cerut ca clienţii să părăsească localul.

Unul dintre patroni a refuzat şi, ca o consecinţă, a fost bătut măr. Cel cu vânătăi şi plin de sânge s'a întâmplat să fie astronautul român Prunariu care s'a plâns celor dela ministerul de interne.

Dacă ar fi fost altcineva reclamantul ar fi ajuns la Jilava, dar fiind Prunariu a ajuns în Rusia unde se antrenează, spun prietenii, la...box.

O altă ştire ce-a ajuns cu întârziere în Vest.

Nicu, fiind în vizită la Moscova a asistat la un spectacol al teatrului Balşoi. După spectacol a invitat câteva balerine la el la hotel. După un chef zdravăn, una din balerine refuzându-i avansurile amoroase, a fost aruncată dela etajul al 15-lea.

Nicu a spus că-i sinucidere, dar KGB după ce-a anchetat şi vorbit cu martorii, a fost de altă părere şi Nicu a fost arestat.

Au intervenit "părinţii" care s'au obligat să ofere Rusiei, pentru viaţa unei balerine, întreaga recoltă de grâu de pe Bărăgan!

Cei care sosesc seara târziu în Gara de Nord sunt la cheremul şoferilor. Unii cer 100 lei extra ca să te sui în taxi, iar alţii te acceptă numai dacă locuieşti în cartierul unde locuiesc şi ei.

••

In închisori ar fi circa 100.000 de persoane. Numărul condamnaţilor politici nu trece de 40. In acest număr se cuprinde majoritatea celor care l-au atacat direct pe tov. Ceauşescu. Restul condamnărilor politice se face pe baza Dreptului Comun, (la fel ca hoţii şi ucigaşii) fabricându-se alte motive imaginare de a fi trimişi în puşcărie.

••

Pe lângă lipsa de benzină, restricţia că nu poţi şofa decât o Duminică din două, acum posesorii de turisme mai au şi alte necazuri: "Pentru un simplu cablu de kilometraj--scrie "Informaţia Bucureştiului" 28.03.87--un cetăţean aşteaptă din Decembrie 1986." Ziarul notează că unii clienţi se bucură "de servire preferenţială" în timp ce alţii aşteaptă până când expiră termenul de garanţie.

••

Despre vizita tov. Gorbaciov în Cehoslovacia, ziarele au aproape nimic. Presa reseristă era preocupată cu succesele obţinute de tov. Nicolae prin Asia şi Africa, umplând paginile cu fotografii şi telegrame.

••

A murit artista Lica Gheorghiu, fiica lui Gheorghiu-Dej. Pe vremea când tatăl ei conducea ţara, Lica obţinea roluri principale în filme şi pe scenă deoarece era "tare-n-tată;" dar după moartea lui Dej, Lica ne mai fiind "tare-n-tată", n'a mai fost nici talentată. Cercurile "culturale" reseriste au ignorat-o.

Lica s'a răzbunat în felul ei! Ultima dorinţă: să fie înmormântată cu un sobor de preoţi. (Cimitirul Sf. Vineri).

••

Cu toate eforturile cenzurei, Românul, când a votat şi-a spus părerea...Pe buletinul de vot cetăţeanul a putut scrie în grabă: "Jos Comuniştii", "Jos Ceauşescu", "Vrem Pâine" ...etc. Faptul a cam îngrijorat conducerea, deşi oficial s'a anunţat succes, cu mare dragoste. Un martor la numărătoarea voturilor (azi în Apus), a precizat că 30% din voturi au exprimat nemulţumirea cetăţeanului (Europa Liberă).

••

O femeie însărcinată, pentru a obţine aprobarea unui avort ce se acordă numai în cazuri excepţionale şi bine stabilite, trebue să completeze un formular şi să obţină consimţământul dela:

1) Medicul de dispensar; 2) Un medic ginecolog; 3) Trei medici specialişti în boala de care suferă pacienta; 4) Minimum doi medici ginecologi din comisia de întreruperi; 5) Reprezentantul procuraturii şi 6) Reprezentantul miliţiei.

In total şapte medici şi doi "oficiali" trebue să-şi dea aprobarea!

••

Cetăţeanul care a aşteptat la coadă şi a tremurat de frig, atât la serviciu cât şi acasă, are o mare bucurie când trece pe str. Academiei din centrul Capitalei: El poate scuipa pe o placă de marmură: "Aci, în 1922, s'au pus bazele organizaţiei tineretului revoluţionar comunist."

••

Un grup de medici români (anunţă un post de radio din Vest) au constatat că tinerii prezintă semne grave de sub-dezvoltare a organelor genitale. Aceasta s'ar datora alimentaţiei lipsite de proteină şi vitamine. Tinerii examinaţi făcuseră cerere să se înscrie la liceele militare.

••

In RSR nu există ajutor pentru oamenii fără lucru, deoarece în RSR nu există şomaj. RSR are doar oameni (cam câteva sute de mii) cărora li s'a terminat contractul de muncă.

••

In 1990 RSR nu va mai importa energie, a declarat Nicolae Ceauşescu acum câţiva ani. Azi, RSR importă energie şi din Albania!

••

Ziarele anunţă încă doi inşi ce au decis să rămână în Apus: D-nii Mircea Veroiu, regizor de filme, şi romancierul Bujor Nedelcovici.

••

Cam 50% din efectivul armatei este întrebuinţat la munci ce n'au nimic în comun cu educaţia militară. Ca şi munca "voluntară" a tinerilor, armata este o sursă de mână de lucru gratuită.

••

Pensionarii, chiar dacă au bani, nu-şi pot cumpăra maşină. Asta-i ultima dispoziţie a guvernului.

••

Se împlinesc 100 de ani dela dezvelirea monumentului închinat lui Publius Ovidius Naso. Poetul roman şi-a petrecut ultimii 8 ani printre Geţii din Pontul Euxin, oraşul Constanţa de astăzi.

••

Restaurantele şi bodegile se închid la ora 9 seara. Ordinul e dat pentru a se economisi energia electrică.

••

Pentru a nu întrebuinţa aparate electrocasnice s'a dat ordin ca prizele din casele particulare şi locurile de muncă să fie astupate cu ciment. Singurul consum de electricitate permis este întrebuinţarea unui bec de 40w.

••

JOCUL DE-A POLITICA

Gary Hart, cel mai avansat democrat în cursa de obținere a numirii de candidat al Partidului Democrat la Președinția Statelor Unite, a părăsit cursa pentru numire, în urma dezvăluirilor făcute de publicația Miami Herald și reluate de toate mijloacele de difuzare din America și întreaga lume, că pretendentul la președinție, este un mare amorez extra-conjugal.

In plină campanie electorală, Hart și-a trimis nevasta acasă, în Colorado, iar el și-a petrecut week end-ul în compania frumoasei blonde Donna Rice.

Urmăriți îndeaproape de fotograful și echipa dela Miami Herald, Hart și Donna au fost ținta tuturor ziarelor din Statele Unite care nu încetau cu întrebările. Ei au declarat că au fost împreună, au dormit în același apartament, dar nu s'a întâmplat nimic. -"Atunci vom veni și cu alte probe" au amenințat ziariștii. Și teribilul Hart, liberalul de stânga, care avea ca prim punct în programul de guvernare, reducerea înarmărilor iar după aceea sistarea ajutoarelor pentru naționaliștii din Nicaragua și pace fără condiții cu Rușii, s'a mulțumit să declare că se dedică...familiei. Cam târziu s'a gândit la o familie pe care a ignorat-o și a umilit-o tot timpul.

Ce ar fi pe biata țară dacă Hart sau alții ca el ajung într'o zi președinte în America, este inutil să mai completăm.

VOR PLECA POLITRUCII DIN ANGOLA?

Vor fi izgoniți mercenarii castriști din Angola? Departamentul de Stat american a anunțat că oficialități americane s'au întâlnit la Brazzaville-Congo, cu reprezentanți ai statului Angola pentru a discuta calea ieșirii din impas din relațiile dintre cele două țări, datorită prezenței trupelor din Cuba în Angola.

Din partea americană delegația a fost condusă de Chester A. Croker, Ajutor de Secretar de Stat pentru problemele Africii iar din partea Angolei Ministrul de interne Kito Rodriguez.

Negocierile au constat în retragerea trupelor cubane din Angola și ...eliberarea teritoriului Africii de Sud-Vest, cunoscută sub numele de Namibia, care aparține de Republica Africa de Sud.

Ne-ar fi mirat o retragere cinstită. Un alt târg rușinos. Smulgerea unui teritoriu liber pentru a fi dăruit comuniștilor, fără ca uneltele Moscovei să cedeze o palmă de pământ.

VICTORIE ANTICOMUNISTĂ ÎN INDONEZIA

Alegerile din Indonezia au adus un prețios rezultat politicii anticomuniste dusă de Președintele Suharto. Dezmățul care cuprinsese această țară pe timpul lui Sukarno, facilitase infiltrarea comuniștilor în toate domeniile și urma să aibe soarta Vietnamului. A trebuit să vină mâna de fier a Președintelui Suharto, care a lichidat comunismul din rădăcini în Indonezia. A urmat o perioadă de dezvoltare condusă de același Suharto care declarase acum opt ani că "libertatea și dezvoltarea nu pot fi separate una de alta".

Tară cu o populație islamică majoritară, profund religioasă, poate fi considerată la ora aceasta ca cea mai puțin amenințată de comunism, ținând seamă și de faptul că China care a infiltrat revoluția în Indonezia, s'a abținut după 1965 să mai intervină în treburile interne ale Indoneziei. După această victorie, forțele libertății din lume, pot fi sigure că 165 milioane de oameni liberi, stau de veghe în insulele Pacificului pentru ca godzila comunistă să nu iasă din apele oceanului.

S'AU PUPAT DAR NU S'AU ÎNȚELES

SLUGA ȘI STĂPÂNUL

Vizita lui Gorbaciov la Bucuresti din 25 Mai a.c., a arătat fisura dintre Rusia și România. "Noi toți ne-am dedicat socialismului - a declarat Gorbaciov în fața a peste 5.000 de fruntași comuniști - și dorim să-l facem cât mai atrăgător, dar dacă ținem sub tăcere lipsurile, atunci aceste lipsuri cresc".

,,un adevăr pe jumătate e mai rău decât o minciună".

Gorbaciov, care a inaugurat politica de "deschidere" (glasnost) a subliniat că "poporul trebue informat".

De asemenea "este o concepție demodată" ca să-ți concentrezi activitatea de a mări producția în "detrimentul standardului de viață a poporului".

Liderul Rusiei a subliniat că el s'a debarasat de nepotism și de cei care prin purtarea lor dezonorabilă compromit guvernul.

Comentariile de mai sus au fost o aluzie transparentă la familia conducătoare a tov. Ceaușescu.

Gorbaciov a primit aplauze de politeță, în timp ce pe Ceaușescu audiența l-a aplaudat, sculându-se în picioare, de 19 ori.

Când la sfârșit audiența a vrut să-l aplaude și pe Gorbaciov, ridicându-se de pe scaune, Gorbaciov le-a făcut semn să stea jos...

Sase gazetari străini au fost opriți ca să vină în România si să raporteze despre vizita lui Gorbaciov.

De asemenea mass media reseristă a cenzurat parte din discursul tov. Gorbaciov. Dan Rather, cunoscutul comentator american, a remarcat că în România cuvântul "glasnost" n'a fost încă tradus.

EVREU ÎN SLUJBA NAZIȘTILOR

Departamentul Justiției din Statele Unite, este în curs de a anula cetățenia americană Evreului emigrant din Polonia, Iacob Tannenbaum, în vârstă de 73 de ani, care în calitate de deținut a denunțat, bătut, maltratat și terorizat pe Evreii din lagărele naziste.

Pentru a-și ascunde activitatea de "brigadier turnător", "capo" cum erau numiți acest fel de deținuți, Tannenbaum a contribuit cu bani la contul Simon Wiesenthal, care se ocupă cu vânatul celor care i-au persecutat pe Evrei, făcea parte din secta Evreilor ortodocși și mergea de două ori pe zi la sinagogă.

Deși descoperit din 1979 că a fost un chinuitor al deținuților evrei din lagărul de muncă dela Soerlitz, nimeni n'a avut curajul să se atingă de el până acum, comentează Mark Mooney, Ann Bellinger și Eric Feltmann în cotidianele New York Post din 30 Aprilie 1987, Daily News din 1 Mai 1987 și altele.

Din comentariile ziariștilor de mai sus, Tannenbaum recunoaște că a fost ajutorul comandantului de lagăr, germanul Oskar Zunker, căruia îi făcea diverse servicii dar inspectorul american care anchetează cazul și cunoaște dosarul, a declarat despre Tannenbaum că "este o ființă umană repulsivă".

Pe când dosarele securiștilor aflați în lumea liberă?

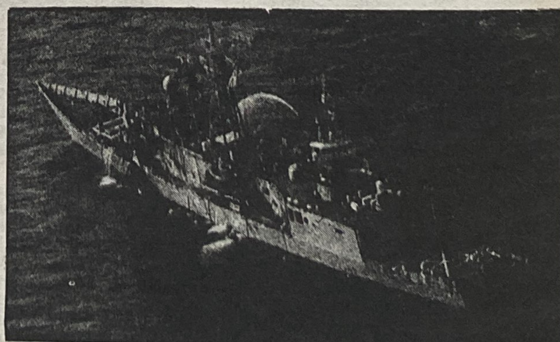
POLITICĂ ȘI CĂLCATUL ÎN STRĂCHINI

Departamentul Justiției din Statele Unite, a trecut pe lista persoanelor care nu au voie să intre în Statele Unite și numele Președintelui Austriei, Kurt Waldheim.

Interdicția se rezumă la viza de intrare ca persoană particulară și nu prevede interzicerea ca reprezentant al țării.

Urmările nefaste ale unui asemenea act, se pare că n'au fost luate în calcul de funcționarii Departamentului Justiției. A cântărit în luarea deciziei doar cantitatea de venin, care în nici un caz nu este în favoarea Americanilor. In timp ce comuniștii infiltrează zilnic cei mai versați spioni și falșii aliați ai Statelor Unite fură documentele cu secretele strategice militare și politice, atenția opiniei americane este îndreptată către pieptănătura babelor.

GREȘEALĂ SAU PROVOCARE?

Duminică, 17 Mai a.c., vasul de război american Stark, ce patrula în Golful Persic pentru protejarea vaselor de petrol, a fost atacat de un avion irakian.

Două rachete Exocet AM 39 (fabricate de Francezi) au lovit vaporul, cauzând moartea a 37 de marinari.

Atacul a fost prin surprindere.

Irakul și-a cerut imediat scuze, spunând că a fost o greșeală și s'a oferit să plătească despăgubiri.

Vaporul american se afla în apele internaționale.

Un grup de parlamentari americani s'au dus la Bagdad să ancheteze următoarele:

- A primit pilotul irakian mesajul radiografistului de pe vaporul Stark, prin care identifica vasul ca aparținând flotei americane?

- A fost acest atac o greșeală sau o acțiune de sabotaj ca să provoace un conflict armat în Golful Persic?

- Cine sunt acei care au interes să provoace războiul?

Până la închiderea ediției nu avem nici un răspuns la întrebările de mai sus.

PĂCĂTOȘII PEDEPSESC PE EPISCOP

Episcopului catolic de Brooklyn, Francis Mugavero, i s'a refuzat decernarea unei decorații a Colegiului din Brooklyn. El a fost propus alături de alți trei demnitari pentru premiere, ceilalți trei au fost admiși în unanimitate, dar premierea episcopului catolic a fost respinsă de consiliul facultății, pe motivul că episcopul s'a pronunțat hotărît împotriva "avortului și homosexualității", mergând pe linia fixată de Vatican.

Acest fapt l-a înfuriat pe "ultraliberalul" primar al New Yorkului, Ed. Koch, care a hotărît să premieze, în compensație, pe Episcop, cu prestigiosul premiu "Medalia La Guardia" oferit de primăria orașului New York,

"Cazanul Păcatelor" din orașul New York, a început să dea pe afară. Lumea cinstită se ascunde în casă de teama violenței desfrânaților. Si abia suntem la început.....

MOSCOVA ASCULTĂ...

In ziua de 14 aprilie a.c. la emisiunea de limba română, radio Moscova a spus că primeste zilnic scrisori dela ascultătorii români, care sunt convinși că transformările din Uniunea Sovietică corespund cu interesul celorlalte țări socialiste.

GORBACIOV ARE IMITATORI

Gustav Husak (Ungaria) și Tudor Jivkov (Bulgaria) și-au exprimat suportul pentru reformele introduse de secretarul general Mihail Gorbaciov.

Cronica internațională

KREMLINUL CONTINUĂ SĂ FIARBĂ

—George AUGUSTIN—

Până la data când Gorbaciov va putea stăpâni ca un dictator absolut - asemenea predecesorilor săi- în comitetul central din Kremlin, agitația va continua fără întrerupere. In lupta surdă pentru putere, care se duce între cadrele vechi, pline de privilegii și înlocuirea unora din ele -pe motive subiective- cu elemente noi, flămânde și gata de orice, Kremlinul are nevoie de liniște în țara lui.

In sensul de mai sus, agenții Rușilor lucrează intens în lumea întreagă, fie ca cetățeni sovietici, infiltrați în diverse comitete, asociații, întreprinderi mixte, societăți aeriene, comericale, culturale etc., fie ca tovarăși de drum, activiști din alte țări, lucrând sub firme ecologice, științifice, umanitare, liberale, partide de stânga sau direct comuniste. Pătrunzând în toate sectoarele de activitate ale lumii libere, acești agenți sunt frâna pe care Moscova o pune în calea oricărei acțiuni de trezire a omenirii față de pericolul comunist.

Cea mai nocivă activitate o desfășoară însă aleșii în corpurile legiuitoare - deputați, congresmeni și senatori, liberali, partide de stânga sau comuniste - care atacă poziția guvernelor țărilor din care fac parte, când această politică este îndreptată împotriva acțiunii de expansiune sovietice. Când aceste partide dețin majoritatea parlamentară sau sunt la guvern, politica oficială este fățiș pro-sovietică.

Dela sfârșitul celui de al doilea război mondial până acum, "aleșii poporului" nu au făcut decât să netezească drumul expansiunii sovietice. Pentru România și țările subjugate din Răsăritul Europei, această politică poartă și un nume: YALTA!

Pe baza celor cuprinse în nefastul act dela Yalta, s'a pus și "arma la picior" a ostașilor aliați, lăsând în primăvara anului 1945, neocupată partea lăsată de Germania, liberă, pentru a rezista în fața inaintării trupelor rusești, a căror barbarie înspăimântase întreaga Europă. Aliații însă n'au făcut un pas inainte și pârjolul sovietic a cuprins o jumătate de Europa.

In Extremul Orient, când Japonezii își numărau zilele de rezistență - chiar fără să fi apărut ciuperca dela Hiroșima- Rușii au declarat război Japoniei, cucerind fără nici un efort insulele Kurile. Pentru câteva săptămâni de campanie în Japonia, insulele Kurile n'au fost retrocedate nici acum, iar tratatul de pace ruso-japonez nu se știe dacă va fi semnat vreodată. Umanitarul Apus a închis ochii și atunci. Gorilele de pază făceau de veghe.

Când viteazul general Mac Arthur a cântărit puterea comuniștilor chinezi și a cerut mână liberă să lichideze și armata și mitul lui Mao Tze Dun, el a fost înlocuit dela comandă. Gorilele vegheau ca liniștea dragonului să nu fie tulburată.

Oprirea generalului Mac Arthur a costat omenirea, războiul Coreei care nici acum nu este practic lichidat, dar mai cu seamă a avut ca urmare capitularea rușinoasă din Vietnamul de mai târziu. Au căzut fără nici un efort în orbita comunismului Laos și Cambodgia cu infernala desfășurare a lui Pol Pot în sfărâmarea Cambodgiei. Soarta a vrut ca imensul arhipelag din Pacific unit sub numele de Indonezia, să nu cadă pradă comunismului, datorită viziunii unor oameni politici indonezieni dar mai cu seamă datorită fanatismului islamic al poporului majoritar...

Necrologul este lung și se continuă.

In 1945, a fost înăbușită manifestarea de libertate a Românilor și pecetea sovietică pusă pe actul de sugrumare al României poartă data de 6 Martie 1945. Intermezzo-ul 23 August 1944-6 Martie 1945, a fost doar valsul naivilor la decesul libertății.

Este tragic când constatăm cât de naivi erau toți "democrații" Europei Vechi.

Când Vîșinski bătea cu pumnul în masă în Palatul Regal din București, domnul Beneș se întorcea în Cehoslovacia să formeze guvernul țării, liber. Si cât de puțin timp s'a scurs până la misterioasa lui dispariție.

Dar Polonezii? Tara pentru care s'a pornit cel de al doilea război mondial, a rămas definitiv ciopârțită (vezi Statu-quo dela Helsinki) fără ca Apusul care s'a aruncat în foc pentru integritatea Poloniei să ridice acum vreo obiecție împotriva Rușilor. Polonezii au dat însă un Papă, care șterge praful de pe vitraliile politicii Vaticanului...

Ce s'a ales din toată mascarada luptei de eliberare a țărilor coloniale?

După 30 de ani de experiențe dezastruoase, la sesiunea Organizației Uniunii Africane, conducătorii neschimbați ai țărilor africane, au declarat cu sfâșietoare păreri de rău, că standardul de viață al țărilor eliberate, este cu mult sub nivelul pe care îl aveau la data când s'au "eliberat" de colonialism. Maculatura comunistă cu ideile revoluționare ale luptei de clasă, broșurile cu barba lui Marx pe copertă, nu țin nici de foame nici de frig...

Gorilele de pază tac, cu mâna pe trăgaci, gata de apăsare împotriva oricui s'ar ridica să spună adevărul.

S'a aruncat într'un timp vina pentru toată pasivitatea Apusului, pe tirania lui Stalin. Să fie oare așa?

Stalin s'a dus din Martie 1953 și după el au venit Malencov cu Beria, Hrușciov, Brejnev, Andropov, Kosîghin iar după acesta, mai pomădat, cu pălărie și cravată, Gorbaciov.

Ce s'a întâmplat în sistemul rusesc de atunci și până acum?

Muncitorii germani din Berlin au fost călcați de tancuri în 1953, după moartea lui Stalin. Revolta maghiară a fost înnecată în sânge când la Kremlin nu mai exista nici un tablou de al lui Stalin, aruncate toate după dezavuarea cultului personalității.

Deschiderea lui Dubcek în "Primăvara dela Praga" a fost înăbușită de trupele țărilor din Pactul dela Varșovia, pe timpul lui Brejnev, Afganistanul a fost ocupat după întâlnirea dela Viena dintre Președintele Carter cu Brejnev, fără să mai amintim de ocuparea Cubei, Angolei, Nicaragua și altele.

Gorilele au stat tot timpul la pândă ca stăpânul să nu fie atacat.

Câte un protest platonic a mai fost înregistrat, de formă, dar cu excepția opririi sportivilor de a participa la Olimpiada dela Moscova, grâul și tehnologia americană au ajuns în Rusia, iar pe cale subversivă, o mulțime de secrete militare, politice și tehnologice au umplut safeurile sovietice. Ferească Dumnezeu să fi încercat vreun agent al serviciilor de informații apusene să sufle un cuvânt despre cele ce afla despre conspirația comunistă. Era chestionat până în cele mai intime probleme și dacă nu i se găsea nimic compromițător, i se căuta un strămoș până în epoca de piatră, care ar fi oprit pe vreun semen al său, la intrarea în peșteră. Ori și mai simplu, i se cerea demisia.

Pentru ca toate cele de mai sus și multe altele să poată fi realizate de Ruși, Kremlinul are nevoie de liniște. Ceasul lor nu trebue oprit și munca subversivă nu trebue tulburată...

In decursul timpului mai apar însă și anomalii, ca moartea liderilor din Kremlin, desfășurată rapid în ultima decadă.

Lunga pregătire de a conduce imperiul sovietic, vis obsedant, nutrit cu meticulozitate de Andropov, a eșuat în fața destinului, imanență croită altfel de cum își proiectează muritorii, viitorul.

Pauza ocupată de Kosîghin, a fost destul de scurtă pentruca viitorul succesor să-și poată pregăti cadrele din timp, astfel Gorbaciov a moștenit o conducere în plină schimbare.

Cunoscător al întregului mecanism politic sovietic, Gorbaciov a acționat rapid în câteva sectoare cheie, putând tempera pentru moment setea de putere a altor pretendenți la conducerea supremă.

Având în față exemplul lui Malenkov dar mai cu seamă sfârșitul lui Beria, Gorbaciov trebue să lucreze cu mult tact. Cu mai multă suplețe decât Hrușciov, care oricum, îi avea pe lângă el pe Bulganin și Jucov și care totuși a fost detronat, în final.

Cu vârstnicul Gromîko și cu americanizatul Dobrînin lângă el, amândoi supra saturați de bunurile societății capitaliste, Gorbaciov nu are o companie prea sigură în imperiul mongolosovietic. Nici în activistul de partid Sevarnadze , trecut ca ministru de Externe, nu a găsit omul cel mai potrivit. Nu-i rămâne decât apelul la sprijinul poporului. Iar poporul - acum, ca și acum câteva mii de ani- ca totdeauna, este alături de cel care-i dă "Păine și circuri".

Apelul lui Gorbaciov la susținerea sa de către popor, prin anumite libertăți promise sau chiar aplicate, nu are nici o valoare în imensul continent sovietic, unde oricând massele scăpate din frâu, sunt dominate de obsedantul "Nicevo"! Nu a fost om politic mai cuceritor de masse - în Rusia- ca Kerenski. Siberianul Lenin era o caricatură pe lângă puterea de electrificare a masselor pe care o avea Kerenski. Și adevărata revoluție rusească, a lui Kerenski, n'a ținut decât din Februarie până în Octombrie 1917.

Acum, când Apusul ar fi putut să preseze cu toată forța și din toate unghiurile asupra totalitarismului din Kremlin, Apusul bâjbâie, negociază, întârzie în decizii și-și bate cuie în bocanci, ca subofițerii de infanterie când n'aveau cui face mizerie.

Acum, opoziția de stânga urlă ca din gură de șarpe, pentru orice lucru de nimic, numai și numai pentru a distrage atenția dela slăbiciunea și luptele interne, surde, din comitetul central sovietic dela Kremlin.

Rușii sunt mai derutați ca oricând și nesiguranța planează deasupra fiecărui comunist cu o funcție oricât de mică. Să nu cunoască oare oamenii politici din Apus ceea ce este limpede ca lumina zilei? Este greu de crezut!

De ce lasă însă lucrurile să tergiverseze până când pierd avantajul câștigat - pentrucă împotriva întregului arsenal sovietic, tot Alianța Atlantică este mai bine dotată- este altă socoteală, simplă ca "Oul lui Columb".

Si doar toată lumea știe acum, felul în care l-a făcut să stea pe masă! ☐

Efemeride

Există nerușinări de care se jenează și cei mai cinici dintre oameni!

Pentru anumite fapte indecente, Românii aveau vorbele: țigănie și mahalagism, dar și mahalagiii și țiganii își aveau o regulă a lor de care dădeau socoteală față de bulibașe sau șeful de gașcă.

In timpul nostru a apărut însă omul de stânga, comunistul, care nu se jenează de nimic.

Avantajat de starea de biped, acest individ - singular sau multiplicat în "n" exemplare- reacționează identic. Copie biologică după semenul lui OM, individul în cauză memorează litere încât să poată fi confundat cu OMUL, Făptură Superioară, generator de dragoste și de creație.

Aici, în fața dragostei și a creației, individul de stânga, clachează.

După ultimul război mondial, individul de stânga, a ales drept câmp de manifestare, America. Calculele lui anti-umane, au găsit că această țară -creație a oamenilor care au emigrat din întreaga lume- nu este legată de prea multe rădăcini istorice de solul pe care locuiește -descoperit- abia acum cinci sute de ani.

Continentul eurasiatic are altă structură spirituală și materială. Acolo, atât libertatea cât și teroarea, atât democrația cât și totalitarismul, atât imperiile, regatele cât și republicile, au fost experimentate cu rezultate înălțătoare sau au fost înnecate în sânge, în cursul multimilenarii istorii.

După valurile migrațiunilor de-a lungul și de-a latul uscatului întins dela Vladivostoc la Dunkerque, s'au sedimentat neamurile, fiecare cu calitățile și defectele ce i-au fost transmise în încrucișerile de rase și credințe ce au avut loc. Nici apocalipsul comunist n'a putut să-i miște din rădăcini. Cârpele internaționalismului proletar n'au putut înlocui nici credințele rusești, nici mentalitatea chineză, nici gândurile de mai bine ale Românilor sau celelalte neamuri, care după sodomicul pârjol comunist, se ridică din nebănuite locuri, de peste tot.

I s'a spus Lumea Veche acestei lumi spre diferență de Lumea Nouă, care a început dincoace de Atlantic odată cu debarcările din corăbii.

Nu s'a venit de drag nici de plăcere în Lumea Nouă! Pionierii americani au stropit cu sudoare și sânge întinderea civilizată de astăzi care se desfășoară dela New York la San Francisco și din Alaska până în Mexic. Deviza lor a fost "Noi credem în Dumnezeu" și comoara cea mai de preț: Libertatea! Au muncit, au construit și au ajuns să implânte steagul cu linii și stele pe Lună, iar mașinile lor minunate, călătoresc în explorare prin Univers, unde distanțele se măsoară în ani-lumină.

Pe această imensă forță activă au pus ochii dușmanii omenirii! Această țară vor s'o îngenunche, încet, pe nesimțite, ca AIDS-ul și cancerul.

O idee criminală a sugerat distrugerea viitorului acestei țări și a lumii: TINERETUL!

Tările au fost inundate cu alcool, stupefiante, prostituție și anticultură.

Rătăcirea a mers mai departe. Tineri americani, mințiți de o falsă propagandă, care vorbește în numele libertății dar anulează în fapt orice manifestare liberă, au fost înrolați în sprijinul unei cauze pierdute. S'au întâlnit în Nicaragua cu teroriștii din Europa, Asia și Africa și s'au alăturat lor, uitând de idealul pentru care Washington s'a ridicat împotriva Englezilor iar Lincoln a căzut în lupta de eliberare a omului.

In timp ce adevărații americani luptă să stăvilească pătrunderea comunismului în America, stânga sparge toate ușile pentru a-i deschide drum cât mai larg. In această luptă, de a ajuta comunismul Benjamin Ernest Linder, inginer de 27 de ani, a murit în liniile comuniste, sub focul luptătorilor nicaragueni, care își apără țara de molima comunistă. Un American mort pentru comunism! S'a aflat astfel că stânga comunistă a recrutat tineri americani pe care i-a trimis să lupte pentru sandiniștii din Nicaragua. Sume de bani su fost trimise comuniștilor din acea țară de diverse grupuri din America nedate încă în vileag, de autorități. Organizația de stânga "Martorii pentru Pace" din Washington, a trimis peste 2300 de mercenari în Nicaragua. Din 1979 până în prezent, peste 60,000 de Americani au fost trimiși pentru instruire comunistă în Nicaragua.

Despre acest masiv ajutor dat comuniștilor nu se spune și nu se scrie nimic în presă, dar despre eroii americani care duc o luptă continuă de ajutorare a luptătorilor anticomuniști, presa este plină de injurii.

Când consilierul Președintelui Reagan, Mc Farlane a plecat în misiune în Iran, a luat cu el o mare cantitate de valium, pentru a se sinucide dacă ar fi fost luat prizonier de fanaticii musulmani. Același lucru a făcut și Lt. Col. Oliver North, ambii cunoscând bine riscul misiunii lor. Acest fapt i-a înfuriat până la nebunie pe stângiștii din America, ultima expresie a nerușinării, care cer condamnarea acestor bravi Americani dar încurajează orice acțiune procomunistă.

Numai că America nu trăiește din cerneală și hârtie, oricât ar consuma presa stângistă.

Puternici ca Munții Stâncoși și năvalnici ca apele Niagarei, Americanii vor ști să măture și acest gunoi infiltrat în casa lor. Va fi puțină treabă, dar merită.

CRONICA VREMII

AUDIERILE CONGRESULUI AMERICAN

—Ion BOIERU—

Audierile Congresului American, în așa zisa afacere Iran-Contras, au început într'un climat special pe care l-a creat, mai ales, presa de stânga, cu scopul de a întreține o tensiune ridicată în opinia publică. Până la urmă, după primele două săptămâni, nimic din ceea ce a avansat această presă stângistă, nu s'a produs. Nu a fost nimic spectacular și uluitor în ceea ce așteptau ziariștii acestei prese.

SCHIMBĂRI ESENȚIALE

Inițial, afacerea Iran-Contras cum se cheamă astăzi acest "scandal" scandalos, a început în legătură cu o inițiativă a guvernului american de a restabili legături politice și diplomatice cu Iran. Presa de stânga a iscodit această inițiativă, ca să identifice acțiuni imorale, ilegale și anti-americane. Specific, a descris acțiunea guvernului ca o faptă imorală, acuzând chiar pe președinte că a negociat cu "teroristii", că a vândut arme Iranului "ilegal" și că ar fi încercat să "răscumpere" pe ostaticii americani, răpiți în Liban. Au fost disputate chiar drepturile președințelui de a conduce politica externă a Americii, și apoi, a fost declarat incompetent de către filosofii de stânga.

Astăzi, după ce au început aceste audieri din Congres, nici presa de stânga, nici politicienii asociați - într'un fel sau altul cu această presă, nu mai sunt interesați de inițiativa guvernului american de a relua legăturile cu Iranul. Nici o evidență n'a putut fi prezentată, pentru a susține acuzațiile care i s'au adus președintelui. In perspectiva timpului - doar circa șase luni - singurul lucru care a fost demonstrat a fost reaua credință a stângiștilor. Inițiativa cu Iranul a fost motivată de interesele reale și urgente ale Americii. Iar intenția acuzatorilor n'a fost să clarifice politica externă americană, căci acești acuzatori s'au dovedit ignoranți în politică. Ei intenționau să-l facă pe președintele Reagan vulnerabil, și să producă confuzie în opinia publică, pentrucă acești acuzatori se găsesc pe poziții ideologice, total diferite de ale președintelui.

Azi, atât presa stângistă cât și asociații lor politicieni au creat un scandal "reșeu", adică sunt preocupați cu ceea ce a rămas din afacerea inițială, a Iranului, așa zisa diversiune de bani - din vânzarea armelor pentru Iran, în favoarea celor ce luptă pentru eliberarea Nicaraguei, luptătorii din Contras. La acest scandal "reșeu" s'a adăugat și suportul particular și ideologic care s'a oferit luptătorilor pentru libertate în Nicaragua.

CONTRAS

Sub acest nume se înțelege acțiunea luptătorilor din Nicaragua, care se opun comunizării de către Sandiniști a țării lor.

Președintele Reagan, dela începutul guvernării sale, a luat o atitudine clară și fermă împotriva Sandiniștilor pro-comuniști, din Nicaragua și a stabilit liniile directoare ale politicii externe americane, în sfera Americii Latine și Centrale. El a întâmpinat tot felul de dificultăți din partea "unei părți" din Congres, care nu a simpatizat și nu a acceptat linia politică a lui Reagan. In spiritul democrației americane, ei erau liberi să aibă o astfel de atitudine; dar și președintele are dreptul să conducă politica externă americană și implementeze doctrina sa politică pentru a apăra și promova interesele vitale ale Americii. Președintele este răspunzător de politica externă a Americii. Orice fel de ajutor a oferit Reagan luptătorilor din Contras, era în acord cu viziunea, poziția și responsabilitatea lui ca președinte. Toate acestea au fost prezentate public, oficial și permanent de către Reagan. Astăzi, prin audierile Congresului, se urmărește o cunoaștere a faptelor care au dus la scandalul Iran-Contras, dar mai cu seamă, se caută învinovățirea lui Reagan, pentrucă o parte din subalternii lui au înlesnit, au suportat și contribuit la eforturile celor din Contras. Au fost legale acțiunile acestor subalterni? Este o întrebare legitimă, în fața atâtor "pretinse" vinovății, dar nu putem răspunde, cel puțin la ora actuală, căci nu au fost verificate și stabilite aceste vinovății și ilegalități. Dar, pe de altă parte, o întrebare tot atât de legitimă este în legătură cu acțiunea Congresului.

Au fost constituționale acțiunile Congresului de a zădărnici proiectele președintelui, în desfășurarea politicii externe? Nici la această întrebare nu putem da un răspuns, pentrucă nu s'a stabilit - judicial - acest fapt. Deci, să așteptăm.

In orice caz, dincolo de banalitatea în sine a audierilor din Congres, care au loc, azi, (pentrucă Congresul nu are nimic important ca preocupare națională?), se ridică problema separațiunii puterilor într'o guvernare democratică. Oricât de mult se insistă asupra acestui lucru, nu este nici un secret că raporturile dintre puterile statale se găsesc într'o permanentă tensiune. Din dorința de a cuceri cât mai multă putere, fiecare entitate statală, guvernamentală, încearcă să surclaseze celelalte entități. Există o permanentă sete și luptă pentru putere în interiorul oricărei forme de guvernământ. Este vorba de o stare permanentă de conflicte și fricțiuni.

Dacă este așa, deci este vorba de o stare naturală, în confruntarea dintre puterile statale, este ne natural să se ajungă la incriminări, care să ia formă de intentări de acțiune juridică - la tribunal - pe temă pur personală. Aici este vorba de entități, și entitățile sunt angajate în confruntare, nu persoanele, care joacă un rol temporar.

ADEVĂRATUL CONFLICT

Congresul american este angajat, prin eforturile democraților, pe o direcție periculoasă și delicată, în actualele audieri în chestia Iran-Contras. Aceste eforturi ale democraților sunt susținute de presa de stânga, cu surle și trâmbițe.

De ce sunt periculoase? Pentrucă vizează persoana președintelui Reagan, pe tot felul de "pretinse" evidențe, care nu au fost deloc "evidențiate". In ultimă instanță, audierile congresului, se desfășoară pentru a identifica ilegalități, săvârșite de persoane angajate în suportul lui Contras, dar nu se poate trece cu vederea "esențialul". Intreaga structură a audierilor este îndreptată către vinovăția președintelui, de orice natură ar fi această vinovăție. Toate depozițiile de până acum au răsturnat pilonii acestei structuri de investigație anti-Reagan, și totul se menține pe linia fragilă a afirmațiilor celor mai ilogice, căci sunt generate numai de faptul că "încă rămân suspiciuni", că "încă nu s'a răspuns" la întrebarea "fundamentală", dacă președintele Reagan știe, ce știe, și ce afirmații a făcut în variate împrejurări.

Deci, conflictul din "democrații" Congresului și președintele Reagan, este un conflict politic, cu subtilități și dedesubturi, care n'au nimic de-a face cu legile țării și cu constituția. Ultimul obiectiv al "democraților" este să recucerească președenția Statelor Unite. Pentru asta ei sunt în stare să treacă la atacuri personale - împotriva lui Reagan - pentru a crea condiții favorabile în vederea viitoarelor alegeri președențiale, din 1988.

Decența cea mai elementară, cere ca să lucreze pe linia unei idei de interes național și să nu se caute subterfugii, în pretinsele ilegalități, care nu au fost identificate, în tribunal.

Este indecent să se pronunțe sentințe de cei necalificați. Dacă sunt sentințe politice, atunci să fie lăsată legea în pace.

NOTE SI COMENTARII

POVESTEA UNUI CHINEZ

A fost odată...

Așa încep toate poveștile, la toate neamurile pământului...Si așa începe și povestea lui Lee Tung Dai...

Cu 60 de ani înainte, sosea din îndepărtata Chină pe aceste meleaguri, în căutarea norocului, un tânăr care nu aducea cu el nimic altceva decât două mâini lucrătoare și speranța într'o viață mai bună: LEE TUNG DAI.

52 de ani, Lee Tung Dai n'a făcut nimic altceva decât să spele rufele murdare ale altora, în spălătoria cu mâna pe care și-a înjghebat-o în San Francisco. 52 de ani, Lee Tung Dai a muncit. Greu. Si cu fiecare zi ce trecea, Lee Tung Dai punea deoparte câte-un dolăraș verde pentru zile negre.

Si așa au trecut anii...Au venit apoi bătrânețele, și cu ele, dorul de meleagurile copilăriei.

Cu ceea ce agonisise o viață de om, Lee Tung Dai visa să-și trăiască în liniște și pace ultimii ani ai vieții acolo unde văzuse lumina zilei. A vândut așadară totul, și-a luat nevasta și fata și a plecat îndărăt în China lui. Si-a cumpărat o căsuță și trăia liniștit. Fără griji.

Apoi au venit comuniștii. Si Tung Dai, a fost arestat. Dece? ...Nici el singur nu știa, dar avea s'o afle repede! "They wanted my money," spune Lee Tung Dai cu ochii plini de lacrimi unui corespondent al agenției United Press din San Francisco. Zadarnic a încercat bătrânul Lee Tung Dai să-i convingă pe noii stăpânitori ai Chinei că el a muncit onest 52 de ani și că ceea ce a câștigat în acești ani nu provine din exploatarea altora ci este rodul muncii mâinilor lui arse de leșie și fripte de fierul de călcat. "They told me old men and women had no place in new China...They tied my wife's hands behind her back. They did the same to me, and marched us five miles to the police station. We were beaten all the way with clubs, and jabbed with sharp sticks. When they laid my wife on a table, and beat her knees with a crowbar, I said I would pay..." Si le-a dat tiranilor tot. Si casă și bani. Cu ceea ce agonisise cinstit într'o viață de om, Lee Tung Dai își plătea de data aceasta, scump, drumul spre libertate...Si iată-l acum pe Lee Tung Dai îndărăt la San Francisco, bătrân de peste 81 de ani și paralizat în urma bătăilor suferite din partea comuniștilor, povestind înfiorat zilele de groază și chin trăite în China comunistă ... Singura lui fericire în viața aceasta pământească este de a fi scăpat din iadul comunist și de a mărturisi împotriva celor ce, în numele muncitorimii, săvârșesc cele mai odioase crime, chiar împotriva muncitorilor. Căci Lee Tung Dai n'a fost un capitalist exploatator sau mare moșier, ci un simplu muncitor. Si dacă Lee Tung Dai n'a fost nimic mai mult decât un muncitor iar partidul comunist spune că apără interesele muncitorimii împotriva capitaliștilor exploatatori, pentru care motiv a fost arestat și bătut Lee Tung Dai și i-s'au luat banii agonisiți prin muncă cinstită, nu în China, ci în Statele Unite?...

Comuniștii acuză America de a fi țara unde muncitorimea ar fi exploatată fără milă, dar iată că muncitorul Lee Tung Dai a fost lăsat liber să ducă cu el tot ceea ce câștigase timp de 52 de ani aici, iar comuniștii chinezi, care spun că sunt prietenii și binevoitorii muncitorimii, i-au luat și l-au jecmănit în mod ordinar de tot ce bruma agonisise într'o țară capitalistă.

Din povestea lui Lee Tung Dai, numai un smintit la minte nu poate vedea limpede cine sunt cu adevărat odioșii exploatatori ai muncitorimii. Si ceva mai mult; povestea pățaniei lui Lee Tung Dai vine să confirme ceea ce noi am afirmat de atâtea ori în coloanele acestui ziar, că partidul comunist din toate țările este condus de către niște hoți și pungași de drumul mare și că furtul, în interesul partidului, a fost instaurat de către însuși criminalul dement care a fost Stalin.

Cum poate oare cineva să mai creadă că o asemenea șleahtă de pungași ar putea aduce dreptate și pace în lume?...

Nicolae NOVAC

CUVÂNTUL ROMÂNESC
THE ROMANIAN VOICE
ISSN 0705-8365
Redacția și administrația:
P.O. BOX 4217
STATION D.
HAMILTON, ONTARIO
L8V 4L6
CANADA
TELEPHONE:
(416) 387-1832